ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Saberhagen_Frederick_Thomas-Berserkova_planeta.PDB

PDB Name: Saberhagen_Frederick_Thomas-Ber
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.7.2007
Modification Date: 15.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

FRED SABERHAGEN

BERSERKOVA PLANETA

Přeložil Petr Jedlička

I

Hlas mrtvého muže vycházel z lodního rádia v salónu Orionu naprosto čistě a těch šest shromážděných lidí, jediných šest živých lidí v okruhu několika stovek světelných let, v tu chvíli pozorně naslouchalo. Někteří jen proto, že Oscar Schönberg, vlastník a pilot Orionu, naznačil, že on poslouchat chce. Carlos Suomi se Schönbergovi dokázal postavit a čekal, že se s ním v nejbližší době pěkně pohádá, ale v tomto případě s ním naprosto souhlasil. Athena Poulsonová, jediná nezávislá ze tří žen, nic nenamítala. Celeste Servetusová, možná nejméně nezávislá, připomínky měla, ale ty neznamenaly nic. Gustavus De La Torre a Barbara Hurtadová, pokud si Suomi pamatuje, proti Schönbergovým rozhodnutím nikdy nic nenamítali.

Hlas mrtvého muže, kterému naslouchali, nebyla nahrávka, byl pouze mumifikován přibližně pěti sty lety časoprostoru. Ten se rozprostíral mezi systémem Planety lovců, odkud rádiový signál pocházel, a současnou polohou Orionu v mezigalaktickém prostoru, vzdáleném jedenáct set světelných let (nebo pět a půl týdne letu lodí) od Země. Hlas patřil Johannu Karlsenovi, jenž před pěti sty standardními lety vedl bitevní flotilu k Planetě lovců, aby se utkal s loďstvem berserků a vyhnal ho. Bylo to nějaký čas po bitvě v temné mlhovině Kameniště, kde rozdrtil hlavní síly berserků a navždy ochromil jejich schopnost zaútočit.

Větší část salónu zabíraly obrazovky. Když se správně nastavily, hvězdy se v nich zobrazovaly úžasně realisticky. Suomi se na obrazovku díval ve správném směru, ale ze vzdálenosti pěti set světelných let bylo v systému Planety lovců bez zvětšení dalekohledem stěží možné rozeznat centrální hvězdu, natožpak vidět ještě menší záblesky vesmírné bitvy. Tu právě Karlsen sváděl v okamžiku, kdy k nim promlouval, aby nad nimi jednou mohl Schönberg dumat a Suomi je zaznamenat. Ti dva si byli na první pohled podobní, ale Suomi byl menší, nejspíš mladší a na rozdíl od něj měl tak trochu klukovský obličej.

„Jak si můžeš být jistý, že je to Karlsenův hlas?“ zeptal se Gus De La Torre, hubený, snědý chlap, který vypadal na první pohled nebezpečně. Seděli se Schönbergem v měkkých masivních křeslech a hleděli na sebe přes malou místnost. Ostatní čtyři si rozestavili křesla tak, že celá skupina vytvářela přibližně kruh.

„Stejnou pasáž už jsem jednou slyšel,“ zazněl Schönbergův hlas. Na takového tvrďáka a hromotluka mluvil docela tiše, přitom ale rozhodně jako obvykle. Stejně jako Suomi upřeně sledoval obrazovku, pozorně naslouchal Karlsenovi a dál propátrával hvězdy. Schönberg pokračoval: „Když jsem tu před patnácti standardními lety byl naposledy, zastavil jsem se v této oblasti - ovšemže o patnáct světelných let blíže - a podařilo se mi najít stejný signál. Poslouchal jsem stejná slova a některá zaznamenal, stejně jako to dělá nyní Carlos,“ pokynul hlavou směrem k Suomimu.

Karlsen prolomil praskavé ticho linoucí se z rádia. „Musím vám říkat, abyste zkontrolovali, jestli je ten poklop uzavřený?“ Hlas zněl naléhavě a bylo v něm něco nezapomenutelného, i když slova, která pronášel, byla jen mrzoutskými útržky žargonu, které nebylo možné odlišit od velitelského projevu při jakékoliv jiné obtížné a nebezpečné operaci.

„Poslouchejte ho,“ vybídl je Schönberg. „Jestli to není Karlsen, kdo jiný by to mohl být? Po návratu na Zem jsem ostatně porovnával to, co jsem nahrál, s nahrávkami historiků pořízenými na vlajkové lodi. Potvrdilo se, že jde o stejnou pasáž.“

De La Torre si pobaveně odfrkl. „Oskare, a to se tě nikdo nezeptal, jak jsi k těm nahrávkám přišel? Ty jsi přece v téhle části vesmíru neměl co pohledávat, ne?“

„0 to se nikdo nestará. Mezihvězdné úřady určitě ne.“

Suomi měl dojem, že Schönberg a De La Torre se neznají ani příliš dlouho ani příliš dobře, ale setkali se v nějaké obchodní záležitosti a padli si do oka kvůli společnému zájmu o lov. Tedy o něco, čemu už se dnes nevěnovalo mnoho lidí. Přinejmenším málo lidí na Zemi, která byla domovskou planetou všech na lodi.

„Mluví k vám vrchní velitel,“ ozval se Karlsen. „Otevřete třetí prstenec. Výsadkové skupiny zahájí akci.“

„Signál se o moc nezhoršil od té doby, co jsem ho slyšel naposledy,“ uvažoval Schönberg. „Dalších patnáct

světelných let směrem k systému Planety lovců musí být čistých.“ Bez jediného hnutí vyvolal ze svého křesla prostorovou holografickou astrogační mapu a světelným perem k ní obratně přidal značku. Na míře vesmírné prázdnoty mezi nimi a jejich cílovou stanicí záleželo - přestože se pohyb hvězdného korábu uskutečňoval nadsvětelnou rychlostí mimo normální prostor, podmínky v sousedních oblastech měly také svůj neopomenutelný vliv.
„Budeme muset překonat dost velké gravitační síly,“ řekl Karlsen v rádiu. „Zůstaneme v pohotovosti.“
„Po pravdě řečeno, už mě to všechno nudí,“ řekla Celesta Servetusová (plné postavy, tmavá orientálka s jemným nádechem nordických rysů po předcích, s neuvěřitelně hladce napjatou pokožkou skrytou za stříbrnou tělovou barvou a parukou připomínající stříbrnou mlhu). Celesta si hrála na nedobytnou (aspoň tak se tomu dřív říkalo) a v poslední době se k Schönbergovi občas chovala drze. Schönberg se na ni ani neobtěžoval pohlédnout. Už ji stejně dostal.
„Asi bychom tu nebyli, nebýt toho pána, který mluví v rádiu,“ ozvala se Barbara Hurtadová. Barbara a Celesta toho měly mnoho společného. Obě micinky na téhle expedici byly pro pánské potěšení, stejně jako pivo a doutníky. V lecčems se však dost lišily. Brunetka Barbara byla jako obvykle oblečena od hlavy k patě do neprůhledného oblečení a nebylo na ní nic nadpozemského. Když jste ji viděli, jak celá ztuhlá, s nehybným obličejem spí, a neslyšeli její hlas nebo smích či nespatřili její graciézní pohyby, těžko byste ji považovali za zvlášť sexuálně přitažlivou.
Když se ale probrala, pohledy se k ní stáčely stejně jako k Celestě. Suomi došel k závěru, že jsou také přibližně stejně inteligentní. Barbařina poznámka o tom, že současná mezihvězdná lidská civilizace vděčí za svou existenci Karlsenovi a jeho vítězstvím nad berserky, byla věčnou neoddiskutovatelnou pravdou, která nestála ani za zmínku.
Berserkové byli automatické válečné lodě nesmírné síly a účinnosti. Proti galaxii byli poštváni během nějaké neznámé války mezi tvory, kteří vyhynuli dávno před příchodem člověka. Jejich základním programem bylo vždy a všude vyhledávat a ničit všechno živé. Za několik temných staletí jejich útoků se jim málem podařilo smést skrovné pozemské impérium. Karlsen a jiní je sice odrazili a vyhnali z pozemské zájmové sféry, ale berserkové tu pořád byli a v bojích na hranicích jejich koutku galaxie lidé stále umírali. Ale tady ne, a to už nějakých pět set let.
Celesta si poposedla na křesle, natáhla a skrčila své obnažené stříbrné nohy. „Musím připustit, že jeho hlas se mnou něco dělá.“
„Nebude to dlouho trvat a Karlsen vybuchne vzteky,“ poznamenal Schönberg.
„A proč by neměl? Myslím, že génius na to má právo,“ pronesla Athena Poulsonová uhlazeným kontraaltem. Bez ohledu na její jméno jí v obličeji převládaly rysy jejích orientálních předků. Vypadala lépe než devět z deseti mladých žen. To co bylo na Celestě průměrné, bylo u Atheny dovedeno k dokonalosti. Právě na sobě měla jednoduchý kostýmek, který se nijak zvlášť nelišil od věcí, jež obyčejně nosila v kanceláři. Mezi Schönbergovými sekretářkami náležela k těm nejbližším a nejdůvěryhodnějším.
Suomi o ten Karlsenův výbuch nechtěl přijít, a tak nařídil malou křišťálovou kostku spočívající na opěradle křesla. Nastavil ji tak, aby odstínila hovor v místnosti a zachycovala pouze výstup z rádia. Tentokrát si určitě označí kostku hned, jak se dostane zpátky do své kajuty - obvykle na to zapomínal.

„Ti ho ale museli nenávidět,“ odtušila Barbara Hurtadová snivým, odtažitým hlasem.
Athena na ni pohlédla. „Kdo? Ti lidé, na které vyjel?“
„Ale ne. Ti hnusní berserkové, proti kterým válčil. Oskare, ty jsi je studoval. Řekni nám o nich něco.“
Oskar pokrčil rameny. Nezdálo se, že by se mu chtělo příliš se zapojovat do hovoru, i když ho to nepochybně zajímalo.
„Myslím, že Karlsen byl opravdový muž, a kdyby to jen bylo možné, rád bych se s ním seznámil osobně. Tady Carlos to období studoval asi důkladněji než já.“
„Řekni nám něco, Carlosi,“ vybídla jej Athena, která seděla o dvě křesla dál. Suomiho oborem byla psychologie prostředí. Před několika měsíci si ho Schönberg a jeho společník přizvali ke spolupráci na plánech nové, komplikované kanceláře, a tam potkal Athenu… takže teď nečekaně skončil tady, na této lovecké expedici.
„Jo, teď máš příležitost,“ přisadil si De La Torre. Mezi ním a Suomim to vždycky neklapalo úplně ideálně, ale jejich vztah ještě nedospěl k otevřené roztržce.
Suomi zamyšleně pronesl: „Svým způsobem ho ty mašiny nenáviděly.“
„Ale ne,“ zavrtěla Athena energicky hlavou. „Stroje ne.“
Někdy by ji nejraději jednu vrazil.
„Karlsen měl údajně určitou intuitivní schopnost vybrat tu správnou strategii, se kterou se nedokázali vypořádat. Nějaký zvláštní druh vůdcovských schopností… Ať už to bylo cokoliv, berserkové se proti tomu nedokázali úspěšně bránit. Říká se, že na jeho hlavu dokonce vypsali větší odměnu než za zničení celých planet.“
Schönberg se nečekaně přidal: „Berserkové vytvořili speciální zabijácké stroje, jen aby dostali Karlsena.“
„Opravdu?“ zeptal se se zájmem Suomi. „Na takové náznaky jsem taky narazil, ale žádný autoritativní pramen mi to nepotvrdil.“
„Ale ano,“ pousmál se Schönberg. „Když se dáte do studia téhle záležitosti, nestačí pouze požádat Infocentrum na Zemi o materiály. Musíte hejbnout zadkem a trošku se tomu podívat na kloub.“
„Proč?“ Infocentrum zpravidla dokázalo na počkání zprostředkovat všechno, co je k danému tématu dosažitelné na celé Zemi.
„V databankách stále ještě fungují stará vládní cenzorská omezení týkající se berserků.“
„Proboha proč?“ zavrtěl Suomi hlavou.
„Myslím, že je to jen úřední neschopnost. Nikomu se nechce věnovat tomu čas a námahu, aby se v tom hrabal. A jestli myslíš, proč ta cenzorská omezení, tak to je proto, že se kdysi našli lidé, kteří ty zpropadené věci, tedy berserky, uctívali.“
„Tomu se dá těžko věřit,“ namítla Celesta.

Chtěla tu myšlenku rozvést, ale přerušil ji hněvivý Karlsenův výkřik. Dával svým mužům co proto kvůli nějaké nesrozumitelné technické záležitosti.
„Tady to končí," utrousil Schönberg a natáhl se k vypínači za křeslem. Vzrušený praskot rádiové stanice se odmlčel. „V rádiu následuje několik hodin ticha." Schönbergův pohled teď těkal po astrogační mapě. „Takže ti tupí byrokrati omezili přístup k informacím o bersercích… celá ta věc mě fascinuje, dámy a pánové, co dodat, ale co kdybychom se zase vydali lovit?"

Ani nepředstíral, že čeká na jejich souhlas, a začal nastavovat astrogační a řídicí počítače na přesun k systému Planety lovců. Než se tam Orion dostane, potrvá to ještě nějakých sedmnáct nebo osmnáct dní, ale při mezihvězdném pohybu nebylo možné přesný čas určit. Bylo to jako řídit plachetnici v moři plném proměnlivých proudů a být závislý na nespolehlivých větrech, i když ty si povětšinou udržovaly stálý směr. Všechny ty různé hvězdy, pulsary, spinary a kvasary v galaxii i mimo ni působily na podprostorové části vesmíru, kudy se hvězdná loď pohybovala. Černé díry různých velikostí vrhaly své nesmírné gravitační síly a deformovaly celou strukturu vesmíru. Výbuchy blízkých i vzdálených supernov vysílaly nekonečné nárazové vlny dotírající na trup lodi. Mezihvězdná raketa, která dokáže překonat rychlost světla, nenese a ani nemůže nést na své palubě veškerou pohonnou sílu. Tu může načerpat jen díky gravitační setrvačnosti z vesmíru, stejně jako plachetnice využívaly síly větru. Změna světla vycházejícího z holografické mapy signalizovala, že je Orion na cestě, i když v salónu si umělá gravitace stále udržovala nenápadnou převahu. Schönberg se postavil a napřímil se, takže vypadal ještě vyšší, než ve skutečnosti byl. „Tak tedy k systému Planety lovců! Kdo si se mnou připije? Na úspěch výpravy a na potěšení z každé další zábavy, která se namane."
Připít si chtěli všichni, ale Athena si jenom usrkla, než sklenici odhodila do recyklačního zařízení. „Co takhle další kolo šachového turnaje, Oskare?"
„Radši ne." Schönberg stál s jednou rukou za zády pod krátkými šosy saka, spíše to vypadalo, že pózuje, a vychutnával si koktejl. „Já jdu dolů. Je nejvyšší čas postavit střelnici a trošku se pocvičit. Přece jenom nejdeme po bažantech… až přistaneme, budeme mít možná turnajů dost a dost."
Jeho inteligentní oči zasvítily a pro sebe se pobaveně usmál, přičemž přeskakoval pohledem z jednoho na druhého. Zdálo se, že na Suomim dlel jeho pohled o zlomek vteřiny déle. Pak se otočil, maličko pokynul a vyšel z místnosti. Sezení skončilo. Když si Suomi odnesl rekordér do kajuty, zašel se podívat, jak bude cvičná střelnice vypadat, a na chodbě vrazil do De La Torreho.
„Co myslel tím ‚dost turnajů, až přistaneme'?" zeptal se Suomi.
„On ti nic neřekl o turnaji, na který se chce dívat?"
„Ne. O jakém?" De La Torre se usmál a nedal mu, nebo ani nemohl dát přímou odpověď.
II
V táboře u klidné řeky, pod lesnatými úbočími Boží hory, se shromáždilo šedesát čtyři válečníků, kteří se konečně sešli v tomto teplém ránu. Mezi těmito šedesáti čtyřmi nebylo více než čtyři nebo pět těch, kteří už se někdy viděli, neboť všichni přišli ze svých oblastí, měst, závislých území, kočovných tlup či ostrovů, z každého obyvatelného kouta světa. Někteří sem putovali z pobřeží nekonečného východního oceánu. Jiní přišli z okrajů trvale osídleného území na severu, kde díky dlouhému jaru, které trvalo již jednu šedesátinu života starce, tál mohutný ledovec a mrazivá jinovatka. Ze severu pocházeli nejsilnější a nejslovutnější lovci tohoto světa. Další z těchto válečníků pocházeli z roztroušených neprůchodných pouští nacházejících se na západě obydleného území, a ještě další ze spletence řek a bažin na jihu, který ústil do oceánu a znemožňoval jakékoli cestování tímto směrem.
Válečníci, kteří se tohoto dne sešli na začátek Thorunova turnaje, byli různých postav, vysocí i nízcí, štíhlí i silní, ale jen pár z nich byli mladíci a nikdo nebyl velmi starý. Ale všichni byli pozoruhodně krutí i v tomto divokém světě. V průběhu tohoto shromáždění zde však tábořili v míru. Všichni po svém příjezdu bez námitek přijali místo, které jim přidělil Leros nebo některý z podřízených Thorunových kněží, ať už bylo jakkoli malé. Ve středu tábořiště vztyčili na polním oltáři obraz boha. Na zamyšlené tváři mu rostl černý plnovous, na hlavě měl zlatou čelenku a v ruce třímal rukojeť meče. Žádný válečník neopomněl na dřevěný podstavec před něj položit nějakou oběť. Pár obětí bylo honosných, protože někteří muži, kteří na zdejší turnaj přišli bojovat, oplývali bohatstvím.
Nezáleželo na tom, jak bohatý nebo mocný příchozí byl. Každý přišel sám, nedoprovázeli ho ani služebníci ani jásající davy. Nenesl téměř nic kromě těžkých šatů, sloužících jako pokrývka, a k tomu zbraně podle svého výběru. Thorunovi kněží považovali turnaj za natolik posvátný, že všem divákům byl vstup zakázán. A stěží by se našel mezi svobodnými lidmi na Planetě někdo, kdo by nedychtil po tom, aby mohl přihlížet. Cizích služebníků ani nebylo zapotřebí.
Shromážděné válečníky a kněze, jak se zdálo, štědře obsluhovali v téměř stejném počtu šedě odění otroci. Podle šatů se dalo poznat, že patří Thorunovi z Boží hory a jeho služebníkům. Do tábora nesměla vkročit žena. Toho rána, kdy dorazil poslední válečník, urovnávalo několik otroků udupáváním arénu o průměru deseti kroků pro boj. Další připravovali oběd a dávali stranou obětní ovoce a maso pro ty, kteří si je přáli položit na oltář Thorunovi. Kouř z ohňů pro přípravu pokrmů stoupal k úplně čistému nebi, které mělo něco z modravě pozemské oblohy, ale kromě toho jakési štiplavě žlutavé mosazné zabarvení.
Zpoza obláčků kouře shlížely hory nepřátelským pohledem téměř na každého, kdo sem přišel bojovat. Tento pohled už od dětství nosili ve svých srdcích a myslích. Na jejich vrcholcích přebývali za bílými zdmi svatého města Thorunovi kněží a jejich bůh i s mocí, kterou nad nimi měl. Ženy a zvířata a další pozemské životní nezbytnosti tam přebývaly také. Otroci tam byli posíláni jen čas od času podle potřeb obyvatel, ale jen zřídka či spíše nikdy se dostali znovu dolů. Všichni, kteří tu dnes ráno pracovali na loukách kolem břehů, byli pro tuto příležitost přivezeni z podrobených zemí. Velké armády z Boží hory se nikdy, vyjma vybraných oddílů, nepřiblížily ke svému hlavnímu městu více než na horskou základnu. Pro většinu běžných lidí byl vrcholek i s městskou pevností nedosažitelný.

Přebýval tam i sám Thorun a také polobůh Mjollnir, jeho nejvěrnější rytíř. Jiná božstva to místo navštěvovala jen občas: bohové zdraví, spravedlnosti, úrody a počasí, růstu a plodnosti a další početní polobozi s podřízenými pravomocemi. V první řadě to však byla Thorunova hora, Thorunovo náboženství, Thorunův svět - kromě těch na okraji, kteří neměli v lásce Thoruna nebo moc uplatňovanou jeho jménem kněžími z Boží hory. Planeta náležela lovcům a válečníkům a Thorun byl bůh války a lovu.
Velekněz Andreas jmenoval kněze Lerose, aby řídil turnaj. Leros byl v nejlepších letech, zažil už tři poslední severní jara a ze svého divokého mládí si odnesl pěkných pár jizev. Leros měl mezi Thorunovými duchovními vysoké postavení, a to i přesto, že nebyl členem nejtajnějšího Vnitřního kruhu. V mládí získal téměř legendární pověst jako zápasník a mnoho těchto nejlepších mladých hrdinů naplňoval bázní. Leros sestoupil na říční břeh, aby pozdravil posledního příchozího válečníka, jistého Chapmuta z Rillijax. Pomohl mu vystoupit z kánoe, přivítal ho na turnaji svatého Thoruna a pak ho drobným úpravným tahem ruky označil na listině se jmény všech očekávaných bojovníků.
Krátce potom je slavnostní zvuk bubnu sezval na shromáždění. Leros stál uprostřed nové, upravené arény v čerstvém, zářivě bílém rouchu a čekal, až se všichni rozmístí po okrajích. Netrvalo dlouho, než se ztišili a věnovali mu plnou pozornost. V některých částech kruhu se bojovníci tísnili, ale přesto se mezi sebou nestrkali a nepřetlačovali. Chovali se velmi zdvořile.

„Radujte se vy, jež si bůh vybral!“ zvolal konečně Leros stále ještě silným hlasem. Vrhl svůj pronikavý pohled na kruh bojovníků. Dosahoval jejich výšky i síly, ale už nebyl tak rychlý ani neměl takovou jistotu. Už tomu bylo mnoho dní, přibližně jednu šedesátinu života starce, co se zvěst o konání turnaje dostala z Boží hory dolů a rozšířila se po světě. Už dávno, od doby posledního severního jara, se mezi lidmi vědělo o konání turnaje. Z těch, co byli tenkrát uřvanými klučíky, se nyní stali muži v nejlepších letech a Boží hora a její věhlas nabyly od té doby na důležitosti.
Mnoho čekajících příchozích bylo v mírném počasí napůl nahých, a tak vynikla jejich zarostlá těla, samý sval a jizva. Někteří měli pouze hrubé oděvy, jiní měli hebká a honosná roucha. Pár jich nosilo skrovnou zbroj nebo štíty z vyztužené kůže lenochoda či naleštěného železa. Na Planetě lovců neznali celoplátovou zbroj, bojovalo se pouze ve stoje a nikoli na koni. Tito bojovníci byli synové vůdců, rolníků i synové neznámých otců. Své místo zde si vybojovali jen mečem, kopím a válečnou sekerou. Leros nyní kolem sebe viděl modré oči, tmavé oči, oči s prodlouženými víčky i bez nich. Některé hluboké, jiné šílené. V jednom či dvou párech očí se zračila dětská nevinnost. Původní kolonizátoři z doby před šesti sty standardními lety vybraní z různých koutů Země pocházeli z různých ras i kultur. Tváře kolem Lerose byly hnědé, bílé i černé, s vlasy tmavými, světlými i ryšavými - jeden měl vlasy ocelově šedé a dva úplně holé lebky. Tvář dalšího muže nesla tetování s pruhy od ucha k uchu a ještě další při úsměvu odhalil zuby opilované do hrotů. Mnohem početnější než tito podivíni však byli ostatní muži, kteří vypadali jako obyčejní pastevci, až na zbraně za pasem. Kromě mužnosti měli společnou jen jednu věc: neobyčejné nadání zabíjet v boji muže proti muži.

„Radujte se vy, kdož jste byli vybráni!“ zvolal znovu Leros, tentokrát tišeji. „Do západu slunce polovina z vás stane v předsálí u našeho boha,“ a ukázal směrem k Boží hoře, skryté za zalesněnými vyboulenými svahy, „a také tváří v tvář samému Thorunovi.“ Leros se chystal znovu přednést slib, který před standardním rokem roznesl se svými pomocníky z Boží hory, a bojovníci se ho chystali znovu vyslechnout.
Thorun, válečný náčelník bohů (tak znělo poselství), byl potěšen odvahou projevenou lidskou rasou v posledních válkách, které rozšířily moc Boží hory na většinu obydleného světa. Bůh s potěšením udělil lidstvu výsadu bojovat o místo po své pravé ruce. Turnaj se otevírá pro šedesát čtyři nejskvělejších hrdinů doby. Aby to bylo možné uskutečnit, byl obydlený svět rozdělen na šedesát čtyři oblastí, a místní vůdci těchto oblastí měli poslat své nejsilnější válečníky - detaily tohoto výběru byly ponechány na nich samotných. Předpokládalo se, že až na jednoho všichni účastníci Thorunova turnaje zemřou. Vítěz měl získat postavení poloboha a místo po Thorunově pravé ruce. (Někde jinde by se jistě nějaký neuctivý logik neopomněl zeptat kněze, který přinesl poselství: A co Mjollnir: bude muset uvolnit místo? Ale kdeže, synovče. Není pochyb o tom, že on i s vítězem turnaje bude mít čest pobývat vedle Thoruna. Nepochybně budou také bojovat o to, kdo je na řadě, kdykoliv se jim zlíbí.)
Podle všech zpráv se jim častý boj v Thorunově sále na vrcholku hory líbil. Tam znovu a znovu každý den probíhala řež, čistě pro potěšení, mezi velkým bohem, více či méně zbožštělými muži a zavražděnými hrdiny minulých válek a bojů. Každý večer se včas zázračně uzdravili ze svých zranění, aby se mohli těšit ze skvělých pokrmů a nápojů Thorunovy tabule, výmluvnému vyprávění příběhů ve společnosti bohů a nekonečného počtu dívek, které zůstaly pro jejich potěšení věčně neposkvrněné. (Tam venku si pochybovač povzdechne. Je toho více, než o co by se prostý válečník dokázal hádat. A i když není tak prostý, pochybovač vidí, že toho užvaněného kněze v jeho vlastní slovní hře nepřebije.)
Leros toho zářivého rána ještě jednou formálně odříkával to, co jeho posluchači už dávno znali: „Ti, kdož padnou v prvním kole, budou také prvními, kteří budou hodovat s Thorunem - věčně však budou sedávat nejníže u hodovací tabule. Těm dalším šestnácti, kteří zahynou v druhém kole bojů, se dostane té výsady, že budou sedět výše. V bojích třetího kola vás zemře osm, a ti budou sedávat ještě výše - a každý z nich bude mít až do konce věků pro sebe čtyři rozkošné panny takové krásy, která překonává vše na tomto světě, dvě slonovinově bílé a dvě ebenově černé. Ty mu splní každé přání, ještě než ho vysloví.
Až bude čtvrté kolo dobojováno, zůstanou naživu pouze čtyři bojovníci, nejsilnější z nejsilnějších. Čtyřem, kteří zemřou ve čtvrtém kole, budou propůjčeny stříbrolesklé štíty a zbraně ještě tvrdší a ostřejší, než nejušlechtilejší ocel, odpovídající vinné číše a každý bude mít neustále k službám osm panenských dívek ještě krásnějších. Budou usazení velmi blízko Thoruna.
V pátém kole klání musí zahynout další dva muži, ti se posadí do vysokých dubových a zlatých stolic nad tabulí,

budou jim propůjčeny zlaté vinné číše i štíty se zbraněmi, každý bude obsluhován šestnácti dívkami nepopsatelné krásy. Všechno bude jejich do větší míry, než by kdy níže postavený mohl mít. Toho dne zbudou už jen dva živí před sálem, kde hodují bohové.
Jediný zápas šestého kola boje bude poslední a nejdůležitější. Poraženému se dostane takových poct, které překonávají všechny předešlé, jež jsem zde vyjmenoval. A až to všechno skončí, bude to znamenat také konec turnaje a jen jediný muž bude vítězem. Tento jediný muž půjde sám ke svatému sídlu boha Thoruna a jeho místo bude pro všechny časy po Thorunově pravici. Ze svého výsadního místa bude shlížet na zbylých šedesát tři tak spatra, jako oni stojí nad čeledí nicotných smrtelníků, kteří se plazí po zemi.“
Leros si povzdechl. Těm slibům věřil a kdykoli na ně pomyslel, neubránil se posvátné bázni a závisti.

Už nějakou chvíli se jeden mohutný černý bojovník nakláněl kupředu a netrpělivě se rozhlížel, jako by chtěl promluvit. V ten okamžik si ho povšiml Leros a tázavě na něho pohlédl.
Muž se zeptal: „Lorde Lerosi, řekněte mi -“
„Neoslovujte mě lorde. Vaše postavení je od dnešního dne vyšší než moje vlastní.“
„Nuže, příteli Lerosi, řekněte mi: Až někdo vyhraje tento turnaj, získá všechny schopnosti a dary, jako mají bohové? Nemyslím tím jen zdatnost v boji, ale i dar léčit.“
Nad tím se Leros musel na okamžik zamyslet. Otázka nebyla z těch obvyklých a očekávaných, jako kupříkladu zdali Thorunově sálu nehrozí ze všech těch válek přelidnění, nebo jakému druhu obětního pokrmu dávají dnes bohové přednost. Nakonec řekl:
„Vznešená bohyně léčení jistě vyslechne jakoukoliv žádost, kterou může člověk vznést.“ Maličko si povzdechl. „Bohové naslouchají jeden druhému více než lidem. Nicméně si stejně dělají, co se jim zlíbí, přestože jsou vázáni formálním slibem, stejně jako Thorun v případě turnaje.“
Muži rozvážně pokývali. „Nic víc očekávat nemůžeme,“ usoudil tazatel a zaujal své místo v kruhu.
Všichni se teď utišili. Někde v dálce sekal otrok třísky na první pohřební hranici. „Teď všichni odejděte a učiňte poslední přípravy dle vaší libosti,“ ozval se znovu Leros. „První zápas na sebe nenechá dlouho čekat.“
Jakmile se shromáždění rozešlo, zatáhl podřízený kněz Lerose stranou na místo, kde byli v poměrném soukromí, a ukázal mu malý svitek. „Lorde Lerosi, tento vzkaz byl nalezen nedaleko odsud na stromě. Doposud jsme neobjevili žádnou stopu, podle níž bychom mohli určit, kdo to vyvěsil.“
Vzkaz byl vyveden běžnou tupou tužkou ze zuhelnatělého dřeva. Zněl takto:

Bohové a lidé, sázejte. Kdo z těch 64 se ukáže být nejlepším bojovníkem? Ten jím nepochybně bude. Bude potom závidět těm, které zabil, a proklínat Boží horu a její prolhané kněze? Když už jste vsadili peníze, pokuste se vsadit si také na tohle: Jsou vládci hory způsobilí vládnout našemu světu?
Bratrstvo

Leros se sevřenými rty souhlasně pokýval. „Už jste o tom podali zprávu nahoru?“ „Ovšemže, lorde.“
„Víc toho v tuto chvíli nemůžeme udělat. Musíme zařídit, aby v té oblasti vojsko posílilo hlídky.“ Je ale možné, že tam ten vzkaz mohl vyvěsit někdo z okruhu turnaje, koho znají. Snad nějaký otrok - nebo dokonce jeden ze zápasníků - pak ale není tím, za koho se vydává. „Musíme držet oči na stopkách, aby nikdo neohrozil turnaj. Kdyby ho někdo poškodil, znamenalo by to významné vítězství Bratrstva.“ Bratrstvo tvořila nejasně vymezená skupina nespokojenců, která nejspíš sestávala z nepřátel Boží hory roztroušenými po okrajích obydleného světa, ale bez valného vlivu. V jejich středu mohla být nějaká tvrdá a nebezpečná tajná organizace. Bylo rozumné předpokládat, že taková organizace existuje, a lidi a vojáky před ní neustále varovat.
Podřízený kněz naznačil souhlas a odešel. Leros rychle zauvažoval: mohl by agent, který zanechal tento vzkaz, být knězem, který zradil? To nepovažoval za pravděpodobné, ale úplně jistý si být nemohl. Turnaj už měl mezitím začít. Z hory nikdo neoznámil, že by měl velekněz Andreas nebo někdo z Vnitřního kruhu sejít dolů a přihlížet. Na níže položených zákrutech dlouhé cesty, která se vinula z vrcholu dolů zalesněnými svahy, se objevila karavana s nákladem, ale když se dostala blíže, Leros nezahlédl vedle zvířat žádného významného muže. Byla to pouze pravidelná karavana se zásobami, jež se bez nákladu vracela seshora. Tak tedy začněme. Obrátil se k čekajícímu heroldovi a dal znamení, aby zazněl vojenský roh a svolal tak dohromady všechny soutěžící, naposledy ještě v říši živých. Všichni se shromáždili a on vytáhl z kapsy svého nádherného bílého roucha nový pergamenový svitek, do něhož kněz-písař zapsal zdobným kaligrafickým písmem v abecedním pořadí jména proslavená časem a vojenskými úspěchy:

Arthur z Chesspa
Ben Tarras z Válečné sekery

Bono Velká levá ruka
Bram Bezvousý z Consigloru

Brunn z Bourzoe
Byram z Dlouhých mostů

Chapmut z Rillijax
Charles zvaný Vzpřímený

Col Renba
Čchun Che Pching

David Vlk z Mongovy vesnice
Evžen Samděvjatov

Farley z Eikosku
Farmer Minamoto

Geno Kladivoun
Geoff Symbolor ze Symbolorvillu

Gib zvaný Kovář
Gil Zrádný z Endrosských bažin

Gladwin Vanucci
Gunter Kamurata

Hal Coppersmith
Herc Stambler z Birchtownu

Homer Garamond od Tekoucích vod
Ian Offaly zvaný Dřevorubec

John Spokemaker z Triple Forku
Jud Isaksson z Ardstoy Hillu

Kanret Jon z Jonsplace
Korl zvaný Lamač nohou

LeNos z Výšin
Losson Grish

M'Gamba Mim
Muni Podarces

Mesthles z Větrného údolí
Mool z Rexbahnu

Nikos Darcy z Dlouhých planin
Oktans Buk z Pachuky

Omir Kelsumba
Onhir Jednooký Manuel

Otis Kitamura
Pal Setoff od Bílých cest

Pern-Paul Hosimba
Pernsol Mezkař z Weffovy planiny

Phil Cenchrias
Polydorus řečený Špinavý

Proclus Nan Ling
Rafael Sandoval

Rahim Sosias
Rico Kitticatchorn z Tygřího doupěte

Rudolf Thadbury
Ruen Redaldo

Sensai Hagenderf
Šang Tchi zvaný Děsivý

Siniuju z Věčně zeleného svahu
Tay Corbish Kandry

Thomas zvaný Svěrák
Thurlow Vultee od Vysokého skaliska

Travers Sandakan od Zlodějské cesty
Urumči

Vann zvaný Nomád
Velký Ming Řezník

Vladerlin Bain ze Sanfy
Wat Franko z Hlubokého lesa

Wull Narvaez
Zeli z Windchastee

Leros dočetl a mrkl na slunce, které ještě stálo vysoko. „Dnes budeme mít čas na spoustu zápasů. Začněme.“
Předal svitek podřízenému knězi, který nahlas přečetl: „Arthur z Chesspa - Ben Tarras z Válečné sekery.“
Oba vešli do arény, vyslali k Thorunovi střelnou modlitbičku a pak se do sebe pustili.
Ben Tarras se sotva tucetkrát nadechl, než mu jeho válečná sekera vylétla z ruky a tiše se zasekla do nehybné půdy, zatímco ve stejný okamžik se ostří Arthurova meče hluboko a nelítostně zanořilo do Ben Tarrasova těla. Holá, urovnaná půda bojové arény vpila Ben Tarrasovu krev, jako kdyby dlouho žíznila.
Dva otroci v ošuntělých zašedlých tunikách jeho tělo odtáhli z arény k místu, kde další otroci připravovali pohřební hranici. Suché dřevo se kupilo do dvojnásobné výšky člověka, ale ještě to nestačilo. Dnešního dne se k bohům připojí třicet dva mužů a zahájí svou nekonečnou hostinu s Thorunem.
„Bono Velká levá ruka - Bram Bezvousý z Consigloru.“
Boj trval o něco déle, ale nakonec obě ruce Bona Velké levé ruky (obě vypadaly stejně velké) znehybněly, když mu Bramův meč rozpáral břicho. I tentokrát odnesli tělo otroci, ale Bono Velká levá ruka se pohnul a chabě se vzpíral, když ho odnášeli. Oči se otevřely, bylo vidět, že žije, i když zranění jeho břicha bylo určitě smrtelné. Jeden kulhavý otrok vytáhl zpoza opasku mohutný olověný kyj a rozbil jím krátkým důkladným máchnutím umírajícímu muži hlavu. Leros podruhé odříkal modlitbu pro snazší cestu duše poraženého k Thorunovi a pokynul klerikovi se svitkem.
„Brunn z Bourzoe - Byram z Dlouhých mostů.“
Tak to šlo s malými přestávkami mezi boji celé odpoledne. Některé boje byly zdlouhavé a jeden vítěz ztratil tolik krve, že stěží stál na nohou, než se mu podařilo dobít poraženého tak, že dodýchal. Jakmile každý zápas skončil, přispěchali otroci, aby ošetřili zranění vítěze, došlo-li k nějakým, odvedli ho k nápojům a jídlu a nechali ho odpočívat. Bylo pravděpodobné, že těm, kteří byli oslabeni v prvním kole bojů, se ve druhém špatně povede.
Před posledním zápasem už slunce na obzoru nabíralo červenou barvu. Než Leros odešel, vydal příkazy, aby se tábor časně zrána přesunul. Před pomalým zamýšleným postupem výše, směrem k hoře, chtěl původně počkat až na poledne, ale kouř z pohřebních hranic se těžce táhl a držel se nízko při zemi. Krví hrdinů nasycená půda navíc přitahovala od řeky obojživelnou havěť.
III
Orion byl už hluboko v soustavě a rychle dosahoval orbitální rychlosti Planety lovců. Nebude trvat dlouho a sestoupí do atmosféry. Schönberg ze svého velitelského křesla v malém můstku ve středu lodi dohlížel na autopilota a počítačem před něj do prostoru promítal hologram planety. Planeta se jevila jako jednolitý celek, díky množství snímajících přístrojů zabudovaných do vnějšího trupu raketoplánu.
Před několika dny si Suomi z lodního zeměpisného slovníku, běžné databanky určené pro navigaci, obchod a pro nouzové stavy, nechal vyjet zprávu o Planetě lovců. Rok na Planetě lovců trval přibližně patnáctinásobek délky normálního pozemského roku, Planeta lovců byla tedy mnohem dále od své hvězdy než Země od Slunce, avšak hvězda ze systému Planety lovců náležela do skupiny modrobílých obrů, takže celkové množství záření dopadajícího na obě planety bylo takřka totožné. Planeta lovců měla obdobný poloměr, hmotnost i gravitaci jako Země. Té odpovídalo i složení atmosféry. Planeta by určitě byla osídlena od pólu k pólu, kdyby nebyla její osa tak extrémně nakloněná - o více než osmdesát stupňů vůči rovině jejího oběhu okolo slunce, nejméně tolik, jako byl Uran na své oběžné dráze kolem Slunce. Jaro bylo nyní na severní polokouli už jeden standardní rok dlouhé. Celá oblast se tudíž vynořovala z úplné noci, která trvala přibližně celý pozemský rok. Noc poblíž severního pólu panovala již déle než pět standardních let a ještě dva roky potrvá. Ledové sevření tuhé zimy tam bylo vskutku tuhé, ale už nebude trvat dlouho. Přicházelo sedm standardních let nepřetržitého slunečního tepla.
Podle tvrzení v zeměpisném slovníku, který pravděpodobně stále ještě obsahoval platné údaje, přestože byl nejméně jedno standardní století starý, se lidem nikdy nepodařilo trvale se usadit dále než patnáct stupňů zeměpisné šířky v obou směrech od rovníku. Bylo by třeba založit kolonie chráněné dómy, ale nikdy zde nebyl takový populační tlak, aby

to bylo nutné. Obyvatelstvo vlastně neobsadilo ani celou rovníkovou zónu největšího kontinentu, když přišli berserkové. Po útoku těch zabijáckých strojů z vesmíru vzala rozvíjející se technologická civilizace kolonizátorů za své. Kdyby nebylo zásahu Karlsenovy flotily, vůbec žádní osadníci - nebo ostatně biosféra jako celek - by nepřežili. Původnímu životu, i když bez inteligentních forem, se podařilo vytrvat ve všech zeměpisných šířkách. Dlouhé zimy přežívala zvířata v zimním spánku a suchá, ohnivá léta zase letním spánkem. Když nebudeme počítat tropy, představovalo jaro jedinou příležitost pro krmení, růst a rozmnožování. A protože jižní polokoule byla tak zavodněná, bylo severní jaro pro suchozemská zvířata tolik důležité. V čase severního jara, jakmile začal tát led, vylézali tvorové všech druhů z jeskyní a hnízd a zamrzlých doupat. A s nimi přišli strašní dravci, nažhavení takovým hladem a zuřivostí, že se to se zvířaty ve starých divokých krajích na Zemi vůbec nedalo srovnávat. Na Planetě lovců byla nyní v plném proudu lovecká sezóna, díky které získala planeta své jméno.

„Spíše bychom to podle mě měli nazývat pytlácká sezóna," řekl Carlos Suomi Atheně Poulsonové. Ti dva stáli na střelnici, kterou před několika týdny zřídil Schönberg v rozlehlé kabině pod salónem Orionu. Suomi a Athena si prohlíželi velký stojan se zbraněmi plný paprskometů. Schönberg nařídil každému na palubě, aby si vybral zbraň a naučil se s ní zacházet, než to bude doopravdy potřeba. Schönberg a De La Torre tady dole trávili spoustu času, zatím co Celesta a Barbara si sotva našly kdy.
Suomi a Athena byli středně pokročilí, on se obyčejně ukázal, kdykoliv šla ona trénovat. Právě byli asi v polovině sezení. Nějakých deset metrů od stojanu se zbraněmi - v polovině průměru kulovité lodi - promítal počítač hologram smečky šelem zasazené v imitaci jejich přirozeného prostředí. Kolem obrazů zvířat i za nimi v polovině vzdálenosti se rozkládalo až k pomyslnému obzoru něco, co připomínalo několik čtverečních kilometrů ledovce.
„Dobře," řekla Athena hlubokým hlasem. „Technicky vzato, tenhle výlet není v souladu s mezihvězdným právem. Ale není pochyb o tom, že žádné úřady na Zemi ani Mezihvězdný úřad se o to moc nestarají. Oskar je moc chytrý na to, aby se kvůli takové věci dostal do potíží. Uklidni se a vychutnávej si výlet, Carle, když už jsi tady. Pročpak se toho vlastně účastníš, když je ti to proti srsti?"
„Však ty víš, proč jsem tady." Suomi napůl vytáhl pušku ze stojanu a pak ji nechal sklouznout zpátky. Konec jejího ústí byl mírně cibulovitý, matně šedý a celý pokrytý miniaturními, strojově přesně vyhloubenými dutinkami. Při výstřelu z ní vycházela absolutní fyzikální síla, natolik čistá, že se stávala matematikou. Suomi už vyzkoušel všechny pušky ve stojanu a všechny mu připadaly skoro stejné, i přes významné rozdíly v délce, tvaru a hmotnosti. Byly nabity zvláštními náboji, které po zmáčknutí spouště vypouštěly pouze menší množství energie, ale na střelnici to stačilo. Ovládání se v podstatě nelišilo od jiných střelnic na Zemi nebo ostatních obydlených planetách. Tady se ale většinou střílelo na miniaturní berserky, hranaté černé kovové skřety, kteří hrozivě mávali údy či stříleli z napodobenin laserů.
„Takové střílečky se mi vždycky líbily," řekl. „Pročpak by tyhle nemohly být dost skutečné, místo abychom se honili za těmi živými zvířaty?"
„Protože nejsou," řekla Athena pevně. „A střelba na ně taky není."
Vyndala pušku a obrátila se k Suomimu zády. Zacílila dolů na střelnici. Čidlo si vyložilo její postavení jako postavení připraveného lovce a scéna před ní ožila opatrným pohybem. Mnohohlavá stvůra s naježenou hustou kožešinou vykročila ze vzdálenosti asi sedmdesáti metrů jejich směrem: Athena vypálila a puška, která se ani nepohnula, vydala slabé mlasknutí. Bestie se elegantně, takřka stylizovaně překotila. Blízko středu toho, co bylo asi páteří, měla nyní zřetelný bod červeného světla. Známku toho, že se jedná o ránu na komoru.
„Atheno, já jsem tady, protože jsi jela ty a já jsem chtěl strávit nějakou dobu s tebou, protože si musíme mezi sebou nějaké věci vyřešit. Proto jsem se nechal přemluvit. Byla to také příležitost k výletu na soukromé vesmírné jachtě, něco, co už asi v životě nebudu moci udělat. Jestli budu muset lovit, abych tvému pánu a vládci tam nahoře udělal radost, tak to udělám. Nebo alespoň se toho lovu zúčastním."
„Carlosi, ty se přede mnou pořád snažíš Oskara snižovat, ale to se ti nepovede. Á, tuhle si vezmu." Otáčela puškou ze strany na stranu a kriticky si ji prohlížela.
„Zajímalo by mě, co si lidé na Planetě lovců myslí o výpravách, jako je ta naše."
„Pokud vím, nijak se jim neubližuje. Byli bychom jim asi ukradení, i kdyby věděli, že tam jsme, což zřejmě nevědí. Nebudeme lovit v osídlených oblastech, ale na severu."
Vypadalo to, že ví, o čem mluví, i když zřejmě jenom četla tu stejnou lodní zprávu, kterou předtím studoval i Suomi. Nikdo z nich kromě Schönberga tu nikdy předtím nebyl, a když se to tak vezme, Schönberg toho o svém předchozím výletu také příliš nenamluvil. Jen je pár slovy ujistil, že tu všichni jsou kvůli nějakému úžasnému sportu, krátce je varoval před jistým nebezpečím - a to bylo asi tak všechno. Možná byl na Planetě lovců už mnohokrát předtím. Mohlo mu být tři sta let nebo i víc, těžko říci, když v dnešní době není věk pěti set let ničím neobvyklým. Dokud vydržel centrální nervový systém, další systémy těla mohly být zpravidla udržovány nebo nahrazeny podle potřeby.
Schönbergův hlas se nyní ozval z interkomu: „Vážení, brzy se dostaneme do atmosféry. Umělá gravitace se vypne během následujících dvaceti minut. Zabezpečte si lépe svá místa a usaďte se v salónu nebo ve svých kajutách."
„Posloucháme tě na střelnici," odpověděl Suomi. „Už jdeme." On i Athena začali zabezpečovat pušky ve stojanu a ukotvovat předměty, aby potom nepoletovaly - leda že by nadcházející manévry v nulové gravitaci byly z jakéhokoliv důvodu příliš prudké.

O několik minut později už Suomi seděl v salónku a sledoval na obrazovce pokrývající celou stěnu celý sestup. Planeta, která se mu při posledním pozorování jevila sotva větší než nějaká hvězda, je nyní překrývala nebo se to alespoň tak jevilo. Zvětšovala se a stáčela se na místa pod nimi podle toho, jak Schönberg měnil polohu lodi, rozprostírala kolem Orionu past utkanou z mraků. Stávala se světem, jehož obzor je bude zadržovat. Bledě modré slunce dostalo žlutavý

nádech, když ho uviděli z atmosféry na planetě.
Krajina pod nimi byla hornatá a drsná. Planeta lovců jako většina planet vypadala z výšky neobydlená. I po sestupu do několikakilometrové výšky si uchovávala toto vzezření.
Schönberg byl na můstku sám. Celé ovládání lodi převzal od počítačů do svých rukou, pohledem přitom přeskakoval z jedné obrazovky na druhou. V salónku ho mohli pozorovat na obrazovce pro cestující. Dalo se spolehnout na to, že v atmosféře planety žádný provoz není, takže se nemuseli obávat vzdušné kolize.
Schönberg letěl podle řeky, vlastně se spíše přidržoval stěn srázného kaňonu. Vrcholky pod Orionem rostly a zase se nořily, jak se odchyloval od proudu řeky a neustále snižoval rychlost. Nakonec se objevila stavba připomínající horskou boudu obklopenou po stranách přístavky z klád, to vše ohraničené palisádou. Nebylo tam dost rovného povrchu pro přistání, ale Schönbergovi nečinilo vůbec problém dosednout s lodí na prázdnou půdu asi padesát metrů od palisády. Z kovového kulovitého trupu lodi se vysunuly silné přistávací podpěry, které nesly váhu lodi a držely ji v kolmé poloze. Loď se při přistávaní neznatelně pohnula, když pilot vypnul pohon. Loď využívala stejných nehlučných sil pro manévrování v atmosféře i ve vesmíru - v blízkosti hmoty o velikosti planet byla při jejich používání nutná opatrnost. Mohla přistát na jakémkoliv povrchu, který unesl její hmotnost.
Bylo zřejmé, že někdo jejich přistání pozoruje. Sotva utichly motory, v bráně palisády se už objevili lidé v otrhaných šatech. Přílet lodi se jevil jako vzrušující událost, ale nic víc. Improvizovaný přivítací výbor skládající se ze šesti či deseti lidí se bez zaváhání blížil.
Jakmile loď pevně dosedla, vstal Schönberg ze svého křesla, zamířil k hlavnímu vchodu, který bez okolků naráz doširoka otevřel, a vpustil dovnitř vzduch z planety. Stiskl tlačítko pro vysunutí přistávací rampy. Jemu i ostatním na palubě se dostalo před odletem imunologického ošetření a sama loď prošla prohlídkou, aby se zabránilo přenesení nebezpečných mikroorganismů na planetu, kde existovala pouze primitivní lékařská technologie.
Domorodci čekali několik metrů od lodi. Ženy měly na sobě dlouhé róby a těžké zástěry, muži většinou pláště. Několik jich mělo v ruce primitivní nástroje na řezání a kopání.

Mladý usměvavý muž postoupil kupředu. Byl oblečený lépe než ostatní, na nohou měl těžké, ale elegantní holínky a u pasu se mu ve zdobné kožené pochvě pohupoval krátký mečík.
„Vítejte.“ Mluvil běžným jazykem, se silným, ale pro pozemšťany srozumitelným přízvukem. „Vzpomínám si, vy jste pan Schönberg.“
„To jsem,“ řekl Schönberg. Sešel s úsměvem a se vstřícným gestem dolů z rampy, aby si podali ruce. „Vy jste - Kestand, že? Mikenasův mladší bratr?“
„Ano, tak je to. Když jste sem v minulé lovecké sezóně zavítal, byl jsem ještě mladý. Divím, že si na mě pamatujete.“
„Rádo se stalo. Jak se má Mikenas?“
„Dobře. Teď se právě stará o zásoby.“
Rozhovor se točil kolem toho, co se událo na usedlosti nebo lénu či co to nepřítomný Mikenas vlastnil či čemu vládl. Suomi a další cestující - všechna děvčata byla nyní oděna dosti střízlivě - sešli dolů ze salónu, ale Schönberg jim dal gestem pokyn, aby zůstali uvnitř lodi. Vychutnávali nyní čerstvý cizozemský vzduch. Zemědělci zatím zůstali stát ve skupince venku. Zdálo se, že zemědělci jsou veselí a víceméně zdraví, ale také mohli být hluchoněmí. Od té doby, co dostali poslední zprávy od skvělé mezihvězdné civilizace křižující oblohu nad nimi, uplynulo už nějakých patnáct let. Usmívali se na návštěvníky, ale mluvil jedině Kestand, ani on však nejevil zájem o to, co se děje mezi hvězdami. Nevypadalo to, že se bude konat nějaké další představování. Celá ta záležitost měla příchuť tajemství, jako kdyby šlo o setkání pašeráků. Suomi se na moment zarazil - ne, ta myšlenka je směšná. Muž Schönbergova bohatství by se nenamočil do pašeráctví tak okatě, pokud by s ním vůbec začal.
„Už jste byli lovit?“ optal se Kestand.
„Ne. Nejdříve jsem se chtěl zastavit tady a zjistit, co se na tomhle světě změnilo od mé poslední cesty.“
„Tak tedy,“ začal Kestand - žádný Démosthenes, pomyslel si Suomi - rozvíjet svoje předešlá hlášení o stavu místní úrody, počasí a lovu. „Ale ne lovu na severu, abyste rozuměl. V téhle sezóně jsem se ještě nedostal pryč. Rád bych byl už teď na cestě, ale Mikenas mi to tady nechal na starosti.“
Schönberg trpělivě poslouchal. Suomi z útržků sem tam něco pochytil, vyrozuměl, že Mikenas se Schönbergem letěli v minulé lovecké sezóně vesmírnou lodí na sever a dosáhli pozoruhodných úspěchů. Suomiho oči se neustále vracely k meči, který Kestand nosil. Pochva byla kožená, upevněná smyčkou k mužově pasu, jílec vypadal jako z plastu, ale spíše byl samozřejmě ze dřeva nebo kosti. Suomi zatoužil, aby věděl víc o primitivních materiálech. Zapátral v paměti - pravda, bylo mu jen třicet-, nemohl si ale vzpomenout, že by kdy předtím viděl někoho, kdo by nosil zbraň nejen symbolicky. Tenhle meč mohl samozřejmě být také jenom odznakem moci, nicméně se zdálo, že ho přece jen užívá, stejně jako ten chlap poblíž motyku.
Dvoustranný rozhovor se stočil k politickým a náboženským změnám, k nimž došlo od poslední severní lovecké sezóny. Ty Suomimu nic neříkaly, ale Schönbergovi zřejmě ano.

„Boží hora to už tedy má všechno pod palcem,“ uvažoval a při tom pokyvoval hlavou, jako by se mu potvrdil jeho dohad. Pak se zeptal: „Pořádají turnaj tuhle sezónu, jak plánovali?“
„Ano.“ Kestand pohlédl do slunce. „Měl by začít během dvou tří dnů. Byram z Dlouhých mostů je náš místní šampión.“
„Místní?“ zapochyboval Schönberg. „Nejsou Dlouhé mosty nějakých dvě stě kilometrů odsud?“
„Já vám to vysvětlím, to je světový turnaj. Každá z šedesáti čtyř oblastí je velká,“ potřásl Kestand hlavou. „Hrozně rád bych tam byl.“

„Vsadím se, že byste tam býval šel raději než na lov, kdyby vám to tady Mikenas nesvěřil.“
„Ne, ne, to nešlo. Turnaj je určen pouze pro bohy a kněze. Dokonce ani hraběti se nepodařilo získat pozvání, a to je Byram jeho osobním strážcem. Mikenas se o to ani nepokoušel.“
Schönberg se mírně zamračil, ale dále už se turnajem nezabýval. Suomi si zatím představoval rytířský turnaj jako ve starých příbězích na Zemi: muži, celí ve zbroji, ženoucí se proti sobě na zvířatech, také v pancířích, a shazující se dřevci ze sedel. Úplně takhle to ale být nemohlo. Vybavil si ze své četby, že na planetě lovců nejsou žádná zvířata, na kterých by bylo možné jezdit.
Ještě chvíli se rozhovor protáhl, potom Schönberg svému informátorovi zdvořile poděkoval a zavolal nahoru do lodi, aby mu podali dolů brašnu ze skříňky u průlezu do lodi. „Byli byste tak hodní, pánové, a přinesli mi také ty dva ingoty, které najdete u skříňky?“
Suomi a De La Torre snesli požadované věci dolů na rampu. Schönberg postavil brašnu ke Kestandovým nohám a pronesl: „Tohle jsem Mikenasovi slíbil obstarat, elektrické články pro lampy a nějaké léky. Řekněte mu, že je mi líto, že jsem ho nezastihl. Zastavím se příští sezónu, jestli půjde všechno tak, jak má. A tady.“ Potěžkal v ruce dva ingoty a podal je domorodci. „Pro vás. Kvalitní kov na hroty a čepele. Dejte to na zpracování dobrému kováři. Řekněte mu, aby je zakalil v ledové vodě. Myslím, že v téhle výšce nebudete mít problémy ji najít.“
„Proboha, mnohokrát vám děkuji!“ Kestanda to očividně velmi potěšilo.
Jakmile zatáhli rampu a uzavřeli východ, Schönberg s malým zdržením vynesl Orion do vzduchu. Ponechal si ruční řízení a vznesl se prudkým obloukem, který se postupně sklonil k plochému letu na severozápad.
Cestující přišli na můstek s ním a posadili se nebo rozestoupili, aby mu viděli přes ramena. Když se let vyrovnal, De La Torre se zeptal: „Kam teď, nebojácný vůdče? Podíváme se, jak si rozbíjejí hlavy?“
„Nejdřív si zalovíme, Gusi,“ odsekl Schönberg. „Ten muž říkal, že turnaj začne až za dva až tři dny. Už se nemůžu dočkat, až si trochu zalovím.“ Tentokrát se nezapomněl pro formu rozhlédnout kolem. „Vyhovuje vám to takhle?“
Planeta pod nimi ubíhala na jih a na východ. Slunce, které už opět dostávalo v této výšce bleděmodrý nádech, obrátilo svůj normální denní chod a klouzalo k východu díky tomu, že při svém letu vysoko překročili rychlost zvuku. Ukazatel na okraji poplašného pásma jim ukazoval, jak je namáhán pohon při pohybu takovou rychlostí blízko středu planety, Schönberg už byl netrpělivý. Suomi si všiml, že už vyčerpal štíty na trupu lodi, aby ztlumil rázovou vlnu při průletu, kromě toho už byli tak vysoko, že je ze země bez dalekohledu mohl těžko někdo vidět. Nikdo tam dole nemohl odhalit jejich průlet.
Celesta a Barbara se brzy odebraly pryč, aby se znovu upravily podle mezihvězdného stylu. Dalo se předpokládat, že po několik dalších dnů se bude společnost pohybovat mimo pohledy mužů z Planety lovců, které by mohla móda velkého světa vybudit nebo pohoršovat.
Athena, přilepená k opěrce za Schönbergovým křeslem, poznamenala: „Zajímalo by mě, zda jsou tady na lovu ještě jiné skupiny. Myslím mimozemšťany, jako jsme my.“
Schönberg jen pokrčil rameny. Suomi řekl: „Myslím, že tak tři čtyři tady mohou být. Cestování ve vesmíru si ale nemůže dovolit moc lidí, a taky ne všechny lov zajímá.“
„Ale protože nás všechny lov zajímá, máme štěstí, že jsme narazili na Oskara,“ odpověděl De La Torre.
Oskar jen pokrčil rameny. Suomi se zeptal De La Torreho: „Jen tak mimochodem, ty pro něho pracuješ? Nikdy jsi mi o tom neřekl.“
„Já mám nezávislé příjmy, jak se říká. Setkali jsme se při jednom obchodu asi před rokem.“
Schönberg šel o něco výše, aby snížil namáhání motorů. Zdálo se, že v této výšce se svět zvaný Planeta lovců opět od lodi vzdaluje. Na několika nástěnných obrazovkách bylo možné spatřit rozhraní mezi světlem a stínem, hraniční čáru mezi dnem a nocí, sklánějící se za pokrývkou mraků šikmo k neviditelnému rovníku daleko na jihu. Jižní pól, jejž teď nebylo možné kvůli zakřivení dost dobře zahlédnout, se už čtyři roky těšil nepřerušovanému slunečnímu světlu. Slunce se přiblížilo k zenitu už před jedním standardním rokem a nyní se po obloze spirálovitě pohybovalo níže a níže, s každým dnem na planetě nebo každých dvacet standardních hodin jedna otáčka.
Za pár standardních let slunce nad jižním pólem zapadne a zároveň vyjde nad obzorem severního pólu. Právě v této době se sever Planety lovců, uzavřený ve druhé půli dlouhé noci, musí jevit tak neživotný jako povrch Pluta, pohřbený pod rozsáhlými zmrzlými plochami podstatné části zdejší vody. Tam nahoře by příchod rovnodennosti ukončil loveckou sezónu, ale nyní byla v plné síle ve středních zeměpisných šířkách na severu, kde slunce právě přecházelo obzor. Každý den se hnalo z východu na západ o kousek výše na jižní obloze a přinášelo s sebou tání. Tato oblast byla Schönbergovým cílem.

Sestoupili do světa ledového šera, mezi svahy pustých věčných skalisek a rozpadajících se fantastických ledovců, které se vypínají nad údolími s prudkými toky a s propukající zelení života.
Schönberg nalezl schůdný kousek krajiny, kde s Orionem může přistát, i s kouskem rovné a pevné skály, která unese jeho váhu. Tentokrát, ještě než otevřel východ z lodi, vytáhl z malého stojanu uvnitř pušku a držel ji připravenou v rukou. Když otevřel východ, vpustil dovnitř nepřerušovaný mnohohlasý hukot řítících se vod. Schönberg zhluboka nasál vzduch, stál u východu a vyhlížel ven. Stejně jako při předchozím přistání zůstávali ostatní za ním. Celesta a Barbara nebyly oblečeny pro téměř mrazivé počasí. Třásly se a zůstaly v zadním voji. Ve vzduchu bylo cítit vlhkost, chlad, tání a cizí život. Před nimi se rozpínala krajina, příliš rozsáhlá a spletitá, aby se v ní mohli rychle zorientovat. Stíny jižních hor dosahovaly výšek hor na severu.
Bez okolků se vydali ven. Zbývalo jim několik standardních hodin denního světla. Schönberg zahájil rutinní kontrolu zbraní a dalšího vybavení a svolával dobrovolníky.
Athena hned oznámila, že je připravená. De La Torre řekl, že už by rád vyrazil. Suomi také - nicméně ne že by zamýšlel

zabít něco, co by na něho nezaútočilo. Pociťoval skutečnou potřebu dostat se alespoň na chvíli z lodi. I když byly na Orionu použity veškeré fígle psychologie prostředí pro vylepšení vězeňské reality, výlet přesto vměstnal na řadu týdnů šest lidí do omezeného prostoru. Všech těchto triků si byl vědom, a tak mu pomáhaly snad ještě méně než ostatním. Barbara a Celesta se rozhodly zůstat, když jim Schönberg naznačil, že dává přednost tomuto řešení. Slíbil jim na ráno klidnější odpočinkovou vycházku.
„Dobrá, půjdeme tedy v párech," oznámil Schönberg, když bylo vše připraveno. „Gusi, ty jsi lovil už dříve, ale ne na téhle planetě. Jestli vám to mohu navrhnout, projděte se s Athénou dolů do údolí." Když se podívali od východu, rozprostíralo se údolí přímo pod nimi. Začínalo třicet čtyřicet metrů od skalnaté planiny, na které spočinula loď, a asi po půl druhém kilometru mírného, zelení zarostlého svahu se nořilo do ledem ucpaného kaňonu. Dole v jeho středu si začínala razit cestu nová bystřina. „Na spodním konci dole, tam, kde se svažuje ke kaňonu, může vegetace dosahovat stejné výšky jako vy. Mělo by tam být dvanáct nebo třináct druhů velkých býložravcu."
„Na tak malém prostoru?" přerušil ho De La Torre.
„Na tak malém prostoru." Teď, když se Schönberg chystal na lov, zdál se uvolněnější a šťastnější než kdykoliv předtím během cesty. „Během jara tady život nejenom bují, přímo exploduje. Jestli se nemýlím, tak budou v údolí také dravci. Jestli nechcete narazit na nějakou potvoru, jen co by odtud kamenem dohodil, tak se radši držte podél vyššího porostu. Carlos a já půjdeme vrchní cestou." Ta stoupala po skalnatém svahu na druhé straně lodi. Suomi v tom směru během klesání zahlédl výše položené louky. „Možná tam nahoře objevíme něco opravdu hladového, co právě vylezlo z jeskyně a co bude na cestě dolů do údolí pro první jídlo za poslední jeden nebo dva roky."
Holínky, teplé oblečení, zbraně, komunikátory a několik věcí pro všechny případy - vše bylo v pořádku. Suomi byl poslední, kdo se dostal dolů z rampy a drtil svými novými holínkami půdu Planety lovců. Rampa se začala zasunovat a vytahovat nahoru, skoro ještě než od ní odpoutal svá chodidla. Jestli děvčata zůstanou uvnitř se zavřeným východem, budou v naprostém bezpečí, než se muži vrátí.
Athena a Gus zamávali a vydali se na spodní cestu. Stonky pozemního porostu podobného trávě jim šlehaly o holínky.
„Jdi po cestě přede mnou," řekl Schönberg Suomimu a gestem při tom ukázal nahoru. „Určitě máš nervy v pořádku - ale jen z principu nemám rad, když jde lovec nováček s nabitou puškou za mnou, když před námi může vyskočit něco na odstřel." Měl okouzlující hlas, i když slova tomu neodpovídala, ale vyřkl je s vhodným a přátelským pohledem. Schönberg byl zřejmě dobře naladěn a očividně se těšil, až vyrazí.
Žádná schůdná stezka tam nebyla, ale Suomi se pohnul směrem ke hřbetu hory tvořícímu přirozenou cestu, kterou mu jistě Schönberg naznačoval.

Suomi při výstupu nemohl neobdivovat krajinu kolem něho. Kdekoliv zanechalo tání zimního ledu několik čtverečních centimetrů volné půdy, vypučela bujná vegetace. V dohledu nebyly žádné rostliny velikosti stromu. Zdálo se, že zde nic nezačalo růsi dříve než před několika dny či týdny. Pícniny a popínavé rostliny na mnoha místech nedosahovaly ani do pasu, ale často rostly tak hustě, že mezi jejich stonky nebylo možné zahlédnout ani kousek půdy. Rostliny se jako šílené nelítostně draly k vodě, teplu a slunečnímu světlu.
Překotně rostly a snažily se urvat co nejvíce z deštivého období, než začne dlouhé spalující letní sucho.
Zastavil se na dohled louky, kde se pohybovali tvorové lidské velikosti připomínající obří slimáky. jimž se z šedavých holých těl zřetelně vypínaly kožní záhyby, a nenasytně se popásali na rostlinách.
„Puklinoví červi," poučoval Schönberg, který si stoupl za něho. Po krátkém pohledu si jich přestal všímat. „Teď se pozorně dívej, za nimi může něco být."
„Zmrzne nějaká z těch větších forem přes noc na kost?"
„Biologové, se kterými jsem mluvil, tvrdí, že je to nemožné. Ale nemyslím si, že by to někdo mohl vědět najisto." Teď, když zastavili, propátrával Schönberg krajinu dalekohledem. Mezi ně a loď už se dostala malá vyvýšenina, takže neviděli ani neslyšeli nic lidského kromě věcí, které si nesli s sebou. Jedinými známkami jakékoli lidské aktivity byly stopy, které zanechávali v občasných kusech rozbředlého či blátivého drnu. Svět kolem nich se stal panenským díky smrti a zmrtvýchvstání.
Suomi také studoval krajinu, ale ne dalekohledem a ne kvůli lovu. Žlutavé slunce se dotýkalo nejnižšího bodu hornatého obzoru a chystalo se zapadnout. Ale zbývala ještě nejméně hodina či více denního světla. Na druhé straně širokého údolí zaúpěl ledovec, odhodil několikatunovou římsu a spustil nový průzračný vodopád. V dálce se jako píšťaly varhan tyčily starší vodopády. Jak Suomi postupně obsáhl pohledem celou scenérii a povznesl se nad prostou radost z toho, že je zase venku, uvědomil si, že ještě nespatřil přírodní scenérii tak krásnou a současně tak děsivou, nic, co by se tomu byť jen blížilo. Dokonce ani když v to zahrnul zázraky a hrůzy vesmíru, které se vymykaly lidským měřítkům a dosahu lidského chápání, mohly-li být vůbec pochopeny. Tento omračující svět hor a údolí, plný kypícího života, nebyl tak docela za hranicí lidských měřítek.
Schönberg byl s tím, co viděl, spokojen méně. Zjevně nenašel jedinou známku přítomnosti dravců. „Popojdeme," suše pronesl, když odkládal dalekohled. Suomi šel znova vpředu. Urazili několik stovek metrů a Schönberg je znova zastavil na úpatí strmého svahu.
Po dalším krátkém zkoumání dalekohledem ukázal Schönberg nahoru na kopec: „Já půjdu nahoru a rozhlédnu se tam. Udělám to sám, chci, aby to bylo tlché a nenápadné. Počkej tady, nechoď kolem a měj oči na stopkách. Něco nám může být na stopě a plížit se za námi a ty si budeš moci dobře zastřílet jen tak, když počkáš."
Suomi se ohlédl na cestu, kterou přišli, s obavami dost malými, aby si je mohl vychutnat. Nic se nepohnulo, až na neškodné puklinové červy v dáli.
„Dobrá."
Posadil se a sledoval Schönberga nahoře na svahu. Jakmile přešel vrcholek, nebylo ho už vidět. Otáčel se na

kamenném sedátku a vychutnával si svou úplnou samotu. Bylo příjemné být poprvé sám - jako by to bylo poprvé v jeho životě. I na lodi bylo možné dosáhnout odloučení, ale těla a mysli těch druhých tam byly neustále, člověk si pořád uvědomoval, že jsou jen pár metrů od něj. Suomi se dotkl komunikátoru na pasu. Kanály mezi lovci navzájem a mezi lovci a lodí fungovaly, ale nebyly doposud vůbec využity. Každý si užíval fyzického a psychického odloučení.
Čas ubíhal. Schönberg už byl pryč déle, než Suomi očekával. Na okolní krajinu padl lehký stín, jak slunce klesalo za vzdálený ledový okraj. Bez varování se před Suomiho očima zjevila pozoruhodná ledovcová šelma, nějakých dvě stě padesát metrů od něj, za menším kopcem suti spadané z protáhlého svahu, na jehož úpatí Suomi čekal. Šelma nepřicházela ze směru, jaký předpokládal Schönberg, ani se nedívala Suomiho směrem. Mířila z kopce dolů a otáčela přitom hlavu zepředu dozadu. Suomi zdvihl dalekohled a vzpomněl si na to, co četl. Výjimečný exemplář, samec, pravděpodobně v druhém cyklu, právě se vzbudil ze svého druhého období přezimování do plného rozkvětu síly a zuřivosti. Propadlá bedra i žebra byla viditelná i přes tlustou žlutooranžovou kožešinu. Bylo to poněkud větší než pozemský tygr. Suomi pozdvihl pušku v naprosto nehybných rukou a zamířil, aniž by vstal. Jen si hrál. Nechal zbraň klesnout.
„To je pro začátečníka moc daleko," řekl Schönberg kousek za ním na svahu. Schönbergův hlas zcela pohltil řev vodopádu, takže nemohl k šelmě dolehnout, stejně jako zabránil Suomimu slyšet, jak Schönberg přichází mezi skalami.
„Ale jinak je to čisté. Jestli to nechceš zkusit, tak já si prásknu." Suomi se nemusel otáčet, aby poznal, že Schönberg už pozdvihuje zbraň a míří. Suomi bez rozhlížení znovu zvedl zbraň a vypálil (výstřel třeskl o něco hlasitější než na střelnici a na plný výkon sebou puška už znatelně trhla), promyšleně zacílil nad zvíře, aby jej zahnal, a rozvířil sprška ledu. Zvíře se přikrčilo jako kočka a obrátilo k pozemšťanovi cizí, nečitelnou tvář. Lidé žijící na Planetě lovců měli v dávné historii za předky pozemšťany. Bylo snadné zapomenout, jak nepřátelské zde ostatní formy života musí být.

Ledovcová šelma se dala do běhu. Křižovala svah elegantními kočičími skoky. Neutíkala ale od lidí, jak by měla a jak Suomi bez přemýšlení předpokládal. V blahé nevědomosti o silách, proti kterým stála, se nyní přibližovala, aby Suomiho zabila a sežrala. Kupředu ji poháněl neukojitelný hlad. Řítila se ze suťovitého svahu pokrytého popraškem sněhu po rychlých nohách vyzbrojených drápy.
Pal. Suomi nevěděl, jestli to vykřikl Schönberg nebo on sám, nebo jestli to nebyla myšlenková projekce visící v nepohnutém mrazivém vzduchu. Jistý si byl jen tím, že pro něho přichází smrt, viditelná a skutečná, a jeho ruce se nehodily k ničemu lepšímu než k manipulaci se symboly, psacími pomůckami, štětci, elektronickými propiskami, dokázal s nimi dělat dojem při druhém či třetím chodu, jeho svaly v tu chvíli znehybněly a chystal se na smrt. Nemohl se pohnout tváří v tvář tupé jistotě, kterou uviděl v očích zvířete, jistotě, že je potravou.
Schönbergova puška se ozvala, opakovaně, zdánlivě bez účinku vypálila nedaleko Suomiho pravého ucha. Neviditelná pěst božské síly dopadla na útočící zvíře, srazila obdivuhodnou energii útoku mocnější a brutálnější silou. Síla výstřelů vyrvala ze žluto-oranžové kožešiny celé chuchvalce a zdeformovala pod ní svalovinu a kosti. Obrovské tělo přišlo o svůj půvab a setrvačnost. Pořád jako by se pokoušelo dostat se k mužům. V tu chvíli se tělo roztrhlo podél linie průstřelu a vyvrhlo vnitřnosti jako nějakou hračku z červeného materiálu. Suomi zřetelně viděl tlapu s drápy dlouhými jako nůž, vysoko vyklenutou na konci přední končetiny, jak naráží do kaluže rozbředlého sněhu ani ne deset metrů od jeho holínek.
Když se šelma přestala hýbat, umístil Schönberg opatrně navíc ještě jednu ránu do zátylku, odhodil pušku a vyndal holografickou kameru. Poté se podíval na krvavé, polámané tělo z několika úhlů, potřásl hlavou a znovu odložil kameru. Dodával Suomimu svou řečí jistoty a nezdál se ani v nejmenším překvapen nebo rozzloben jeho chováním. Když ze sebe nakonec Suomi dokázal vypravit něco jako poděkování, nasadil nedbale blahosklonný výraz. A to byl svým způsobem nejopovržlivější postoj, jaký mohl Schönberg zaujmout.
IV
Časně ráno druhého dne turnaje zavedl Leros, který stál v jeho čele, třicet dva přeživších bojovníků na lehký, asi pětikilometrový pochod z ploché země u vody, kde se bojovalo v prvním kole, na mnohem výše položenou louku na okraji Boží hory. Na tomto novém místě už pracoval předvoj kněží a dělníků. Připravovala nové zápasiště na vyčištěné a suchem ztvrdlé půdě a nový polní oltář pro obraz Thoruna, který přivezli na voze před Lerosem a válečníky. Pracující otroci si svůj denní příděl museli vysloužit tvrdou prací, neboť se jejich počet významně snížil, mnoho jich poslali na jiné projekty. Pouhá polovina původního počtu bojovníků potřebovala nyní obsluhu a jako vždy bylo mnoho jiné práce v opevněném městě nahoře a poddaných zemích dole.
Plán turnaje, který Lerosovi poslal velekněz Andreas a jeho Vnitřní kruh poradců, vyžadoval, aby se každé následující kolo bojů konalo blíže k vrcholku hory než to předcházející. Mělo to symbolický význam, jak vysvětlil Andreas. Jak si ale nyní povšiml Leros, mělo to také praktické výhody. Nechávali za sebou zbytky z každého tábora včetně latríny, odpadků z kuchyňských stanů a pozůstatky z pohřebních hranic.
Práče na přípravě nového místa byly hotovy krátce po příjezdu bojovníků a novic předal Lerosovi pergamen s novým seznamem pro tento den. Shromáždil muže, a když odbyl jisté formality, přečetl seznam.

Arthur z Chesspa
Bram Bezvousý z Consigloru

Brunn z Bourzoe
Charles zvaný Vzpřímený

Col Renba

Evžen Samděvjatov

Farley z Eikosku
Geoff Symbolor ze Symbolorvillu

Gil Zrádný z Endrosských bažin
Gladwin Vanucci

Hal Coppersmith
Homer Garamond od Tekoucích vod

Jud Isaksson z Ardstoy Hillu
Kanret Jon z Jonsplace

LeNos z Výšin
M'Gamba Mim

Mesthles z Větrného údolí
Oktans Buk z Pachuky

Omir Kelsumba
Otis Kitamura

Pernsol Mezkař z Weffovy planiny
Polydorus řečený Špinavý

Rafael Sandoval
Rahim Sosias

Rudolf Thadbury
Šang Tchi zvaný Děsivý

Siniuju z Věčně zeleného svahu
Thomas zvaný Svěrák

Travers Sandakan od Zlodějské cesty
Vann zvaný Nomád

Vladerlin Bain ze Sanfy
Wull Narvaez

Než dal Leros znamení pro začátek prvního zápasu druhého kola, našel si chvíli a rozhlédl se po svém světě. Spousta věcí mu v něm dělala radost. Z vysoko položené louky měl výhled na rozlehlé lány obdělávané půdy pod sebou, kilometr za kilometrem polí a pastvin, tu a tam s ovocným sadem, shlukem domů, kouskem nedotčeného lesa či šňůrou stromů podél vodního toku. Tvárný, poklidný svět s rolníky a úrodou, s řemeslníky, kteří poslušně slouží mocnému pánovi, jenž přebývá na výšinách. Vyskytla se samozřejmě vada na kráse, to Bratrstvo. Po tom urážlivém vzkazu ze včerejška o nich nikdo nic nového neslyšel. Víc ho však znepokojovalo, že mu byl podle všeho uzavřen Vnitřní kruh, a tím byl navždy nedosažitelný i úřad velekněze. Proč by měl kněz jako třeba Lachaise, který byl mnohem více řemeslník než bojovník, být členem Vnitřního kruhu, když Leros a další, kteří si to zasloužili více, zůstávali mimo?
V každém ohledu probíhal turnaj dobře. Na tom záleželo nejvíce. Kdyby to byl velký úspěch, byl by konečně povýšen - a nebyl zde žádný důvod, proč by neměl proběhnout hladce. Na jeho konci se pro vítěze otevře velká městská brána, dívky před ním budou sypat květiny a povedou ho triumfálně ulicemi až do Chrámu. Ten pro ně rovněž otevřou a pak se závěs z řetězů rozestoupí - to se Lerosovi nikdy nestalo - a vítěz bude vpuštěn tajnými dveřmi dovnitř tam, kde Leros sám nikdy nebyl, na místo, kde se bohové procházejí s padlými hrdiny, kteří byli kdysi smrtelníky, kam přicházel jen velekněz a Vnitřní kruh jako prostředníci mezi nimi a světem lidí.

Pro Lerose nebylo náboženství jednoduše jen předmětem víry. Jednou zahlédl Thoruna na vnitřním nádvoří Chrámu, vyššího než kterýkoliv smrtelník, jak jde s velekněžem v noci, kdy se vzduch otřásal bouřkou a mihotaly se blesky… Sklonil na chvíli hlavu, aby se krátce pomodlil, pak se vrátil nazpět k čekajícím mužům a svým povinnostem a vyvolal jména pro první zápas dne:
„Arthur z Chesspa - Bram Bezvousý z Consigloru.“
Arthur byl muž středního věku a střední velikosti. V společnosti těchto válečníků vypadal malý. Zavalitý, zarostlý chlapík se zarputilým, krvelačným výrazem vkráčel do arény naprosto sebejistě a bez mrknutí oka sledoval příchod Brama Bezvousého.

Bram, jak se zdálo, byl bezvousý kvůli svému mimořádnému mládí. Přesto byl vysoký a ramenatý, podle obličeje mu nebyl více než jeden rok na Planetě lovců, patnáct nebo šestnáct šedesátin života starce. Bram klidný nebyl, ale jeho vzrušení bylo spíše radostné než bojácné, když zahájil útok bujarým máchnutím svého dlouhého meče. Arthur odrazil úder dosti úspěšně a nespěchal s protiútokem. Bram zesílil útok; při svém mládí a energii si ani nepřipouštěl možnost, že by mohl být poražen. Na jeho protivníka pršely údery, ale Arthur jen neustále promyšleně ustupoval a čekal na vhodný okamžik k protiúderu. A Bram zasazoval úder za úderem, se stále se zvyšující rychlostí a strašlivou silou. Arthur ještě nevymyslel, jak nejlépe bojovat, když přišel výpad, který nemohl zastavit. Přišel o paži a rameno. Brzy následovala konečná rána.

„Brunn z Bourzoe - Charles zvaný Vzpřímený."

Brunn byl podsaditý a světlovlasý; vypadal, jako by z něj slunce vytáhlo všechnu barvu. V jedné tlusté ruce držel krátké kopí tak, že bylo jasné, že dává přednost postupným výpadům před rizikem jednoho hodu. Převzal iniciativu, ale přesto zůstal obezřetný, pohyboval se proti směru hodinových ručiček kolem vzpřímeného Charlese. Charles, vysoký a vytáhlý jako pták, vypadal, jako by se mu lépe stálo na jedné noze. S obouručním mečem v ruce čekal na sebemenší Brunnův pohyb. Když přišel výpad kopím, byl silný a rychlý, ale Charlesova reakce byla lepší, odštípnutá špička kopí spadla na zem. Světlovlasá Brunnova hlava se za ní příliš neopozdila.

„Col Renba - Evžen Samděvjatov."

Ti dva si byli podobní, oba měli mírně nadprůměrnou výšku a husté hnědé vlasy. Col Renba kroužil kolem Evžena s řemdihem. Samděvjatov držel připravený meč a dýku. Oba vyrazili k útoku ve stejný okamžik, ale ozubená koule Evženovi vyrazila meč z ruky a dalším úderem rozbila hlavu, která jí vládla.

„Farley z Eikosku - Geoff Symbolor."

Zase si byli podobní, tentokrát spíše ve stylu než ve vzhledu. Oba zápasníci byli dobře oblečení a nákladně vyzbrojení. V jílci Geoffova meče a dýky se dokonce skvěly drahokamy. Farley měl světlé, takřka ryšavé vlasy a vousy. Jeho obnažené paže s vystouplými svaly a žilami byly spíše pihovaté než opálené. Geoff Symbolor byl tmavovlasý, o pul hlavy menší než Farley, i když zdánlivě stejné váhy i síly. Souboj probíhal pomalu. Zdáli se vyrovnanými soupeři až do chvíle, kdy Farleyův dlouhý výpad nasekl svaly na Geoffově rameně. Menší muž s postiženou paží v níž navíc držel meč, byl brzy zraněn znovu, Farley neudělal nic ukvapeného a toho druhého notně oslabila ztráta krve, než ho Farley tvrdým úderem dorazil.

„Gil Zrádný - Gladwin Vanucci."

Giles byl prostředního vzrůstu, ale šlachovitý, se snědou pokožkou a pískově žlutými vlasy a bledýma, nevinnýma očima. Jestli se podle zvyku choval zrádně, dnes toho neměl zapotřebí. Se svým dlouhým mečem udělal s přikrčeným, zavalitým Gladwinem, který dával přednost válečné sekeře, krátký proces.

„Hal Coppersmith - Homer Garamond."

Hal Coppersmith byl velmi vysoký, s křivými rameny a dlouhými pažemi ověnčenými bohatým tetováním. V rukou se mu nepokojně chvěl dlouhý meč jako hmyzí tykadlo sledující pohyby svého nepřítele. Homera Garamonda jeho nastávající úkol očividně rmoutil, i když byl téměř tak mladý jako Bran Bezvousý, který radostí ze zabíjení jen zářil. Homer svíral meč a dýku ve svých silných rukách takřka nedbale, dokud na něj Hal neudeřil. Homer byl rychlý, ale ne dost rychlý.

„Jud Isaksson - Kanret Jon."

Jud, vznětlivý mužík s obrovitým černým knírkem vskočil čile do arény s kulatým kovovým štítem, který měl řemenem připoutaný k levé paži. Pravou paži prodlužoval mečík. Kanret, asi nejstarší bojovník, který přežil první kolo, ho trpělivě očekával tak, jak se slušelo na jeho léta. Byl vyzbrojen krátkým tlustým kopím. Způsob, jakým ho držel, budil dojem, že by ho mohl použít buď jako obušek, nebo jako bodák. Když došlo na lámání chleba, kopí udeřilo jen do Judova štítu, kdežto Kanret Jon byl úderem meče sražen na kolena. Jeho konec rychle následoval.

„LeNos z Výšin - M'Gamba Mim."

LeNos se pyšnil zjizveným obličejem a tím, že jakmile se dostal do arény, připomínal jeho pohyb spíše zvíře než člověka, ohebného, přikrčeného a dlouhonohého. S mečem a dýkou se přiblížil k M'Gamba Mimovi, černému obrovi s podobnými zbraněmi. Než LeNos získal převahu, tekla na zemi krev obou. Stejně pak jako zvíře vrčel na otroky, kteří mu přišli ošetřit rány.

„Mesthles z Větrného údolí - Oktans Buk z Pachuky."

Mesthles měl přemýšlivé, vrásčité čelo jako nějaký písař nebo učenec. Byl oblečen do rolnických šatů a bojoval s rolnickou kosou. Hubený Oktans měl odrané šaty, které mu dodávaly vzhled hladového loupežníka. Meč se ukázal být pomalejší než kosa, která Oktanse sežnula.

„Omir Kelsumba - Otis Kitamura."

Kelsumbův černý obličej vyzařoval jak odhodlání, tak zuřivost. Přihlížející Leros si tohoto muže zapamatoval, když se ptal na získání božských léčivých schopností. Když se bojovníci přiblížili, Kelsumba se svou válečnou sekerou neuvěřitelně silně rozmáchl, mával jí tam a zase zpátky, jako kdyby jeho zbraň nevážila víc než hůl. Srazil na stranu Kitamurův meč a potom také jeho bradu. Kitamura upadl na ruce a kolena a tak zůstal. Kelsumba ponechal smrtící úder olověným kyjům pohřebního společenstva.

„Pernsol Mezkař - Polydorus řečený Špinavý."

Mezkař byl starší muž, který se dal po zralé úvaze do díla s krátkým kopím a dlouhým nožem. Polydorus, muž neurčitého věku, se nezdál o nic špinavější než jeho soupeř, do boje se pustil vyzbrojen starým mečem s mnoha vruby a zářezy. Starý meč sloužil zdatně a Pernsol zesnul tiše, jakoby s uspokojením, že končí jeho životní boje a že zaujme skromné místo u Thorunovy tabule.

„Rafael Sandoval - Rahim Sosias."

Sosias mnohem více připomínal krejčíka než bojovníka, nebyl nikterak velký a už se mu rýsovalo utěšené pivní bříško. Jeho zahnutá šavle se však v jeho ruce houpala tak přirozeně, jako se jeho ruka houpala na konci chlupaté paže. Sandoval byl pozoruhodně ošklivý, a to od přírody, a nikoliv proto, že by byl zjizvený. Přezíravě otáčel okovaným řemdihem. Rahimovu šavli zachytil článek řetězu řemdihu a vytrhl mu ji z ruky, než ale mohl Rafael vymotat svou vlastní zbraň z šavle, Rahim vytáhl z úkrytu další nůž a prořízl svému protivníkovi hrdlo.
„Rudolf Thadbury - Šang Tchi zvaný Děsivý."
Thadbury vypadal jako voják i jako bojovník. Leros si pomyslel, že tenhle muž má v sobě něco více z generála než z prostého pěšáka, nicméně o jeho původu nic nevěděl. Většina bojovníků byla Lerosovi a ostatním kněžím cizí, stejně jako si byli cizí navzájem. Z Rudolfa Thadburyho vyzařovala síla a odvaha, byl ramenatý a měl obrovské ruce s hrubými prsty. Šang Tchi byl vskutku děsivý, protože jeho dosti malá hlava posazená na tak obrovitém těle působila groteskně. I meč Šang Tchiho odpovídal svou velikostí jeho postavě. Rudolf měl tlustší čepel, než bylo obvyklé, byla ale dost dlouhá, aby si našla cestu k Šang Tchiho srdci.
„Siniuju z Věčně zeleného svahu - Thomas zvaný Svěrák"
Siniuju byl skoro kost a kůže, hubenější než jakýkoliv jiný přeživší bojovník. Držel obouruční meč, který vypadal, jako by byl pro něho příliš těžký - dokud neukázal, jak rychle ho umí rozhýbat. Thomas byl velký a na první pohled divoký jako Šang Tchi, ale ne tak mohutný a s lepšími proporcemi. Zkřížil své kopí s dlouhým obouručním mečem, a to se ukázalo být ještě delším.
„Travers Sandakan - Vann zvaný Nomád."
Sandakan přišel vyzbrojen sekerou s ostrou čepelí a robustní rukojetí pobitou železem. Tvář mu zvrásnil čas, starosti a jizvy z mnohých bojů. Vann Nomád na sobě měl beztvarý svetr pastevců z planin a třímal dlouhý meč s démonickou silou. Sandakan se Nomádovi nemohl rovnat, a když byl Travers mrtvý, Vann mu uřízl jedno ucho a pronesl: „Vrátím mu jej v Thorunově sálu, jestli bude mít dost kuráže a vezme si ho ode mě!" Tohle gesto bylo pro Lerose nové, přemýšlel o něm a nakonec se váhavě usmál na znamení souhlasu. Když z arény odklidili poslední tělo, byla vyvolána jména posledního utkání toho dne.
„Vladerlin Bain - Wull Narvaez."
Bain měl kolem pasu omotaný dlouhý bič, na jehož účel se doposud nikdo prozíravě nezeptal. V rukách držel dýku a meč. Narvaez s přihlouplým srdečným výrazem vypadal jako nějaký rolník, který právě přišel z pole. Jeho jedinou viditelnou zbraní byly vidle. A jako dobrý farmář umístil jejich hroty přesně tam, kde je chtěl mít, a Vladerlin byl mrtvý, ještě než padl na zem, a tak se nikdo neseznámil s bičem, jejž měl omotaný kolem pasu.
Slunce ještě nedostoupilo svého poledního vrcholu. Boje druhého kola skončily.
Šestnáct bojovníků, kteří zůstali naživu, se odebralo k připravené krmi. Z valné části mezi sebou družně hovořili a vtipkovali, i když pár jich bylo nemluvných. Pečlivě si také všímali zranění svých druhů a propočítávali tak, kde zítra najdou jejich slabiny. Byli si všichni vědomi, že se musí chopit i té sebemenší výhody. Nepřežil mezi nimi nikdo, kdo by nebyl nadmíru nebezpečný - ani nikdo, kdo by si mezi své oběti nemohl připočítat zabijáky nevšedních schopností.
Když odpočívali po poledním jídle, uviděli posla, jak peláší dolů z hory. Jeho zprávy přiměly Lerose, aby zvrátil hlavu a prozkoumal oblohu. Ale protože rozbili tábor pod stromy, nebylo z ní mnoho vidět. Bojovníci byli zvědaví, ale ne příliš. Turnaj, kterého se účastnili, byl daleko důležitější než jakékoliv jiné rozptýlení.
Avšak později, když dolů sestoupil kněz Vnitřního kruhu, aby s Lerosem vážně pohovořil, se mezi ně roznesla zpráva, že z jiného světa dorazila na návštěvu Boží hory kulatá stříbrná loď. Většina se ze zvědavosti snažila koráb alespoň zahlédnout, byl však stěží viditelný, protože přistál mezi stromy na vzdálené výšině.
V
Oscar Schönberg, Athena Poulsonová a Gus De La Torre znova lovili den poté, co Suomi málem nepřežil setkání s ledovcovou šelmou, kdežto Barbara Hurtadová a Celesta Cervetusová si lovily jenom jako. Suomi zůstal na lodi. Oscar, Athena a Gus už nějaké vzrušení zažili první den lovu, ale vrátili se z něho s prázdnou, kdežto druhý den bylo jejich úsilí odměněno holografickými trofejemi velkých dravých šelem, bezpečně zaznamenanými na malých křišťálových krychlích pro pozdější reprodukci a promítání.
Athena seděla v hale a třela si unavené nohy. Stěžovala si, že je těžké najít místo, kde by předvedla svou ledovcovou šelmu. „Pro tebe to není problém, Oscare, ale já mám malý pokoj. Budu muset přesunout polovinu nábytku, abych na to měla dost místa - jestli si na to tedy vůbec troufnu."
„To jako proto, že jsi ji dostala při ilegálním lovu?" smál se Schönberg. „Jestli tě bude někdo otravovat, prostě jim řekni, žes to dostala ode mě. Jen ať přijdou za mnou."
„Budu ji muset nechat většinou vypnutou a ukazovat ji jen při zvláštních příležitostech. A navíc by asi poděsila většinu mých obvyklých hostů." Pak si uvědomila, co řekla, omluvně se zadívala na Suomiho a spěšně odvrátila zrak. Včera, když se všichni vrátili na loď, vyslechli si trochu v rozpacích jeho líčení jak v terénu v panice ztuhl a jak mu Schönberg chladnokrevně zachránil život. Athena snad prožívala větší rozpaky než Suomi. De La Torre se v skrytu duše bavil a jedině Barbara projevila trochu pochopení.
Suomi přemítal, zda jeho spolucestující na lodi - obzvláště pak Athena - očekávají, že se bude shánět po pušce a hledat příležitost, aby vyrazil ven a prokázal svoje schopnosti. V tom případě si měli počkat dlouho. Dobře, vyděsil se. Možná, že kdyby šel znova ven a nějaké zvíře by zaútočilo, už by se nepolekal. Nebo možná ano. Nezáleželo mu na tom, aby to zjistil. Nemusel nic dokazovat. Zatímco všichni ostatní byli druhého dne venku na lovu, on seděl na prodloužené přistávací lodní rampě a vychutnával si vzduch. Po ruce měl pušku pro případ nebezpečí, kdyby se ale objevilo cokoli hrozivého, měl v úmyslu prostě vejít dovnitř a zavřít průlez do lodi.
Jakmile měl každý svou trofej, Schönberg už v myšlenkách na severu nezůstával. Lovecká sezóna potrvá ještě dlouho, ale záhadný turnaj byl zřejmě dost krátký a on ho nechtěl zmeškat. Když se Suomi o turnaji zmínil děvčatům, neměli ani

jeden jasnou představu, co to je. Nějaký druh zápasu, domnívali se.
Schönberg zjevně cestu k Boží hoře znal, i když tvrdil, že tam ještě nebyl. Při letu na jih se pohyboval mnohem pomaleji a níž než při cestě na sever, pozorně sledoval orientační body v krajině. Většinu cesty letěl podél říčního údolí, nejdříve podle radaru kvůli přízemní mlze, a když se pak vyjasnilo, řídil se svým zrakem. Když po několika hodinách dosáhli místa určení, nemohli si ho splést. Boží hora vystoupila okamžitě ze svého okolí, zalesněná vyvýšenina téměř odloučená uprostřed koberce přiléhajících rovinatých polností, sadů a pastvin. Hora byla široká a dost vysoká, ale celkem vzato nepříliš strmá. Na vykáceném vrcholku stál shluk bílých kamenných zdí a budov o velikosti města tak jasně, jako kdyby byly postaveny jako signální věž pro vzdušnou navigaci.
Když Schönberg horu jednou obkroužil v uctivé vzdálenosti, o poznání zpomalil a začal k ní sestupovat. Ne ovšem k opevněnému městu na jejím vrcholku. Dokonce byl tak opatrný, že nad ním ani nepřeletěl.
Několik set metrů pod hradbami bílého města vystupoval z lesů skalnatý pahorek s useknutou špičkou, ne nepodobný zakrnělému obnaženému palci na svahu hory, která sama připomínala velkou rukavici. Jakmile Schönberg zpozoroval tento pahorek, pomalu se k němu přibližoval, z blízkosti ho obkroužil a pak se přímo nad ním nějaký čas vznášel a citlivě ho sondoval senzory na trupu Orionu. Byl nějakých dvacet třicet metrů vysoký a zdálo se, že je obtížně přístupný. Nikde nebyla žádná známka toho, že by si člověk či zvíře daly kdy tu námahu vylézt na jeho zploštělý vrchol.
De La Torre, který se opíral o sloup za pilotovým křeslem, poznamenal: „Myslím, že vrcholek je dost veliký, aby nás unesl, Oscare, dokonce budeme mít trochu místa na obejití lodi zvenku."
„Byl to můj nápad, posadit ji tamhle dolů," zavrčel Schönberg. „Možná budeme muset vysekat několik schodů nebo natáhnout lano, abychom sestoupili dolů. Ale na druhou stranu k nám nikdo nepřijde na návštěvu, pokud ho nepozveme."
Po konečném bedlivém ohledání vrcholku stolové hory ze vzdálenosti několika metrů na ni Schönberg Orion posadil. Přistávací podpěry se tápavě vysunuly ven a nastavily se tak, aby držely loď v rovině. Na skalnaté náhorní rovince bylo vskutku dost rovné plochy, aby bezpečně unesla loď, i s několika čtverečními metry volné plochy pro protažení nohou.
Veškeré osazenstvo paluby se za tím účelem okamžitě vyhrnulo ven. Počasí v této tropické zeměpisné šířce bylo dosti teplé, i když byli poměrně vysoko, ale děvčata se zase celá zahalila, s ohledem na nejisté místní mravy a zvyky. Schönberg nařídil, aby všechny zbraně zůstaly uvnitř lodi.
Zkoumání na místě potvrdilo, že pouze jedna strana stolové hory je pro lidi přístupná. Dokonce i na této straně však byla místa, kde by bylo i pro ty hbitější zapotřebí několika záseků, skob či dokonce lana, aby se dostali nahoru nebo dolů v relativním bezpečí.
„Kde jsou všichni?" podivila se Celesta nahlas poté, co chvilku zírala přes moře vrcholků stromů, jež jí bránily ve výhledu na bílé zdi města na vrcholku, kousek nad nimi.
De La Torre měl venku dalekohled a pátral v jiném směru, dolů po svahu. „Tamhle v nějakém táboře je kolem třiceti nebo čtyřiceti mužů. Tamhle. Občas nějaké mezi stromy rozeznám."
Nějaký čas na Celestinu otázku neexistovala lepší odpověď. Žádná známka toho, že by byl přílet Orionu nebo jeho přítomnost na zmrzačeném palci nad krajinou zpozorován. Mnohý pohyb však bezesporu mohl skrýt hustý les, který pokrýval většinu hory. Stromy, jak si Suomi všiml, vypadaly jako blízcí příbuzní běžných pozemských druhů. Bylo dost dobře možné, že sem prvotní osadníci dopravili nějaké mutované sazenice. Kmeny se nezdály být úměrně tlustší než u většiny stromů na Zemi a jejich větve měly tendenci ohýbat se do pravého úhlu.
Uplynula asi hodina standardního času od jejich přistání, všech šest návštěvníků už se vyzbrojilo dalekohledy, když se jediná viditelná brána ve vysokých městských hradbách rozestoupila a zjevila se malá skupinka mužů v bílých řízách, kteří znova takřka ihned zmizeli z dohledu, jakmile se ponořili do lesa.
Schönberg měl infračervené zařízení, kterým mohl pozorovat jejich postup za stěnou listoví, ale tím se neobtěžoval. Místo toho uložil dalekohled do pouzdra, opřel se a zapálil si doutník. Několik minut předtím, než se podle Suomiho měli znova už velmi blízko od nich objevit, se vyslanci z města vynořili znovu z lesa, tentokrát na mýtince vytvořené kameny padajícími z věže, na níž spočíval Orion.
Schönberg bez meškání odhodil na zem doutník a vydal se k okraji stolní hory. Zdviženými pažemi pozdravil muže pod ním. Dívali se nahoru a zdánlivě lhostejně jeho gesto opětovali. Bylo jich půl tuctu. Bíle řízy dvou či tří z nich byly označeny různými variacemi purpurového zdobení.
Obyvatelé Planety lovců přišli beze spěchu blíže, protože vzdálenost nedovolovala nic jiného než hlasitý hovor. Vysoký muž vpředu dosáhl úpatí věže a začal stoupat. Zpočátku postupoval kupředu bez větších obtíží, ale přibližně v půli cesty ho zastavil téměř kolmý převis. I přes hbitost, s níž se pohyboval, to byl stařec, jak si nyní návštěvníci všimli.
Vzhlédl k Schönbergovi, který stál s otevřenou náručí nějakých deset metrů nad ním, a zvolal: „Mimozemšťané, Thorun i ostatní bohové na Planetě lovců vám posílají pozdravy a vítají vás."
Schönberg se lehce uklonil. „Děkujeme Thorunovi a ostatním proslulým bohům a přejeme si vyjádřit naše díky takovým způsobem, který by byl pro ně co nejzdvořilejší. A děkujeme také vám, kdo jste přišel jako jejich mluvčí."
„Jsem Andreas, Thorunův velekněz."
Schönberg představil členy své skupiny a Andreas té jeho. Po další výměně zdvořilostí, při níž Schönberg naznačil, že věnuje Thorunovi dar, jak jen zjistí, co by bylo nejvhodnější, se dostal k účelu své návštěvy. „Jak všichni lidé vědí, Planeta lovců je v celém vesmíru proslulá kvalitou svých bojovníků. Dověděli jsme se, že nejskvělejší válečníci z celé planety se právě nyní sešli zde na Boží hoře kvůli velkému turnaji."
„Každé vaše slovo je pravdivé," potvrdil Andreas. Jeho řeč se vyznačovala daleko lehčím přízvukem než Kestandova.
Schönberg pokračoval. „Vyprošujeme si na Thorunovi tu laskavost, aby nám udělil svolení přihlížet turnaji, alespoň

zčásti.“
Andreas se nepodíval na své druhy, kteří tiše stáli pod ním, ale přes vrcholky stromů směrem ke svému městu, jako kdyby od něj očekával nějaké poselství. Pohled trval jen krátce, než pronesl: „Promluvím s Thorunem. S radostí vyhoví vaší žádosti. Turnaj je už v běhu, ale nejdůležitější kola bojů ještě budou k vidění. Další se koná zítra.“

Andreas s mimozemšťany mluvil ještě chvíli a slíbil, že jim příštího rána pošle průvodce. Ten je zavede k zápasnické aréně, aby měli sdostatek času vidět, co se tam celý den bude dít. Slíbil jim také, že někdy během jejich pobytu budou pozváni do města do Thorunova chrámu a bude postaráno o jejich zábavu, jak se sluší na vybrané hosty. S povděkem přijal Schönbergův slib, že Thorun brzy obdrží dar. A pak si kněží a mimozemšťané dali zdvořile sbohem.
Během krátké zpáteční cesty do města byl Andreas nezvykle zamyšlený a více než kdy jindy se svých druhů stranil. Jemu podřízení kněží, kteří putovali s ním, si jeho rozpoložení starostlivě všimli a nedotírali na něho. Podle měřítek Planety lovců byl starcem, zjizvený tuctem vážných ran, byl tím, kdo přežil stovky bojů. Už nebyl tím hrdinným bojovníkem, jeho svaly ochabovaly časem a špatnou péčí. Hbitost, s jakou vystoupal nahoru, ho stála mnohem více úsilí, než kolik dal najevo. Lebka mu z obličeje vystupovala zřetelněji s příchodem každé další šedesátiny života starce - což by mimozemšťané nazvali standardním rokem.
V téhle postupné proměně vzhledu svého obličeje nacházel zalíbení.
Přes únavu v nohách udržoval svižné tempo a zanedlouho vstoupil v čele skupiny do města.
Tam od sebe odehnal své podřízené, kteří se chystali zahrnout ho změtí otázek a diskutovat s ním o návštěvnících. Tito muži, pod úrovní Vnitřního kruhu, nerozuměli ničemu. Skoro sám kráčel Andreas v zamyšlení sítí světlých rovných ulic. Služebníci, řemeslnící, vojáci a šlechtici, ti všichni se mu klidili z cesty. Na schodech před vysokou vnější branou Thorunova chrámu přerušil pár šlechticů v purpurem zdobených róbách rozhovor, aby se uctivě uklonili. Andreasovi stál tento pozdrav za sotva znatelné pokynutí. Kurtizána, která seskočila z nosítek, se ukláněla ještě níže. Byla to zřejmě žena nějakého kněze bez celibátu, jenž nepatřil do Vnitřního kruhu. Tu Andreas nevzal na vědomí vůbec.
Ve Vnějším chrámu bylo dobré světlo, dovnitř silně pražilo slunce otvorem ve střeše. Před vysokým oltářem nakupeným z lebek a ukořistěných zbraní nepřátelských válečníků klečeli novici a z jejich hrdel stoupal hluboký, bubny podbarvený chvalozpěv na válku. Ozbrojená stráž, která stála před vchodem do Vnitřního chrámu, Andrease pozdravila, ustoupila stranou a otevřela mu velkou bránu. Dolů vedlo široké schodiště. Ústilo do rozlehlé místnosti, vybudované částečně pod úrovní sluncem zalitých ulic venku.
Zde ve Vnitřním chrámu bylo světlo rozptýlené a nepřímé, odstíněné mnoha malými portály. Andreas odhrnoval zkušenou rukou další a další kroužkové závěsy a dál procházel obrovskou komnatou. Minul místo, kde klečel osamocený zbožný kajícník, bojovník se štítem a mečem v ruce, kněz celý v bílém, a tiše se modlil před velkou kamennou sochou. Velice názorná socha zobrazovala muže v hladkém přiléhavém mimozemském úboru. Nosil kulatou, téměř hladkou helmu a měl krutý bezvousý obličej - Karlsen, polobůh vzdálené minulosti, s mečem v pravé ruce a mimozemskou zbraní podobnou holi v levé. Andreasovi zkameněl obličej. Ale odstranění sochy by způsobilo problémy. Karlsen byl pořád mezi mnoha lidmi populární postavou. Z tohoto místa šel cestou, která byla otevřená a známá jen hrstce lidí. Prošel dalšími kroužkovými závěsy do rohu, kde začínala nenápadná chodba. Dolů opět vedlo schodiště, kde vládlo ještě větší šero a které bylo ještě užší. Ve výklenku tam hořela malá olejová lampa, která vydávala dostatek světla, aby člověk nemusel při chůzi klopýtat, ale ne více. Zde stály vysoké masivní dveře vedoucí do Thorunova sálu. Zpoza těchto dveří vycházely čas od času záblesky světla, zvuky harfy a bubnů a rohů a hurónský smích. V tuto dobu bylo novicům povoleno, aby s užaslýma očima stáli na úpatí schodiště a občas pochytili něco z hovoru nebo nahlédli dovnitř, aby mohli na vlastní oči či uši zachytit něco z hostiny bohů a hrdinů.
Andreas nosil jeden ze dvou klíčů, které mohly otevřít dveře Thorunova sálu. Lachaise, Řemeslník Chrámu a samozřejmě člen Vnitřního kruhu, měl druhý. Dveře se nyní Andreasovi rázně otevřely, když otočil klíčem tím správným tajným způsobem, a on jimi rychle prošel a pevně je za sebou zavřel.

Velký Thorunův sál vytesaný v pevné skále za Chrámem byl asi pět metrů dlouhý, tři široký a tři vysoký - určitě ve všech ohledech dost skromný pro nejlepší muže na světě. Zdi, podlaha i strop byly z hrubého, holého kamene. Thorunův sál nebyl nikdy dokončen. Předpokládal, že práce na něm začaly už před nějakými dvaceti lety Planety lovců, pětinásobkem života starce. Trocha práce se udělala, ještě když byl v úřadě minulý velekněz. Ale od té doby se plány změnily. Místo už bylo dost velké, aby plnilo svůj jediný skutečný úkol, oklamání noviců. Nad ním vedla větrací chodba tak, aby jasné louče mohly hořet, aby jejich světlo dopadalo pod dveře a kolem nich a na kupě v rohu stály hudební nástroje. A pokud jde o živý, božský smích - ten mohl napodobovat buď Thorun, nebo Mjollnir.
Thorun byl v sále usazen za stolem, který téměř zaplňoval nedostatečný prostor. Byl tak velký, že i když pevně seděl, jeho oči spočívaly na úrovni očí velekněze stojícího před ním. Thorunovu hlavu s tmavými rozcuchanými vlasy obepínala zlatá čelenka a kolem mocných ramen mu visel kožešinový plášť. Pověstný meč, tak olbřímí, že jím žádný muž nemohl vládnout, měl připnut k pasu. V obří pravé ruce, schované jako vždy v kožené rukavici a spočívající na stole, třímal velkou číši. V šeru mohl být Thorunův obličej nad hustým plnovousem považován téměř za lidský - až na to, že byl příliš nehybný a velký.
Thorun se nepohnul. Ani polobůh Mjollnir se stříbrnou čelenkou na hlavě, zabalený do tmavého pláště, usazený na druhé straně stolu. Mjollnir téměř dosahoval velikosti boha války a lovu a jako truchlivý Thorunův kumpán sním sdílel hostinu bez pokrmů a nápojů.
Když Andreas vstoupil do místnosti, počkal chvíli bez hnutí a sledoval je - ujišťoval se, že žádný z nich se s jeho příchodem nedá do pohybu. Někdy se tak stalo. Člověk si musel dávat pozor. Když byl spokojen, obešel stůl a prošel za Thorunovým křeslem. Tam za ním ve zdi byly umístěny malé tajné dveře, ke kterým nepotřeboval žádný klíč.

Andreas je tlakem na správném místě otevřel. Za nimi se vinulo dolů další úzké schodiště.
Sestup mu teď trval déle. Na nejspodnějším schodu se Andreas nejprve otočil doleva. Po třech či čtyřech dlouhých krocích tímto směrem vyšel z úzkého tunelu a zůstal stát na dně ohromné jámy vykopané ve skále u Chrámu. Na vyhloubení této jámy bylo zapotřebí práce mnoha otroků celý jejich život. Začalo během panování pátého velekněze, který vládl před Andreasem. Tak předvídavé a velkolepé byly plány pravého boha, které se nyní začínaly plnit! Na vrcholku byla jáma obehnána bílými kamennými hradbami krytými střechou, takže to z vnějšku působilo téměř jako další budova v chrámovém komplexu, ničím pozoruhodná v bludišti více méně podobných staveb.
Andreas vešel zpátky do tunelu a vydal se jím zpátky ve směru, který vedl napravo od úpatí schodiště. Před vstupem do komnaty, k níž ho chodba dovedla a do níž nevedly dveře, se zastavil, zavřel oči v uctivé nápodobě Smrti a zamumlal stručnou osobní modlitbu. Rozhodně ne k Thorunovi. Thorun byla věc, nástroj, nezbytná součást klamu uskutečňovaného na masách, klamu, který za sebou Andreas nechal v Chrámu. To, co nyní spočívalo před ním, bylo pro něho konečnou a jedinou skutečností.
Komnata, do níž Andreas vstoupil, byla stará, ostatně jako všechno vyrobené na Planetě lovců lidmi. Osvětlovalo ji ponuré denní světlo, pronikající nepřímo shůry dolů šachtou otevřenou na nějakém vysokém místě slunečnímu svitu a pokrytou na mnoha místech své délky těžkými mřížemi. Byla o trochu větší než Thorunův sál nahoře. Mohlo se tam vmáčknout sto lidí, ale nikdy k tomu nedošlo. O její existenci nyní vědělo méně než deset lidí.
U zdi naproti jedinému vchodu stál nízký dřevěný stůl s půltuctem skříněk ze zářivého kovu. Každá skříňka byla jiného tvaru a každá spočívala v prohlubni nebo zásuvce vyřezané do svého tvaru v tmavém panelu vrchní desky stolu. Vnější povrch skříněk byl velmi precizně opracován a vytvarován. Šlo o vybranější technologii než v kovárně vyrábějící meče. Světle hnědé kabely a hadice se ve změti propojení vlnily mezi skříňkami.
Při zevrubnějším pohledu se ukázalo, že dřevěné rámy kolem skříněk nejsou stolem, ale spíše jakýmisi nosítky či nosnou sedačkou, i když nepřizpůsobenou lidskému typu. Z opačných konců sedačky vybíhaly dvojice mohutných ramen se zahnutými rukojeťmi tak, že by celé zařízení mohlo nést šest či sedm lidí. Držadla pro uchopení byla častým užíváním opotřebovaná, ale sedačka byla velmi čistá, stejně jako zbytek komory.
Vybledlý kámen na podlaze slabě svítil v matném světle. Pouze nízký oltář ve středu místnosti byl poskvrněn starými a neodstranitelnými skvrnami, rzí ze železných kruhů, ke kterým byly připoutány údy obětí, zaschlou starou krví v místech, nad nimiž se obětím vyřezávaly orgány. Před nosítky stála mísa naplněná lebkami dětí jako ovocem. Květinové obětiny ležely roztroušeně v malých kupkách, a nikoliv ve vázách. Téměř všechny květiny byly uschlé.
Jakmile vstoupil do místnosti, Andreas klesl na kolena a pak si lehl tváří k zemi, s hlavou a nataženýma rukama směrem k oltáři a za něj k nosítkám s kovovým nákladem.

„Povstaň, Andreasi," řekl neměnný strojový hlas. Vycházel z místa mezi kovovými skříňkami, kde na straně stál malý dřevěný rám potažený napnutou blánou bubnu. V jejím středu se objevil malý kovový odlesk. Hlas vycházející z blány byl zřídka hlasitý, i když podobné zařízení bylo vložené do Thoruna, aby řval a smál se. Tento tichý hlas smrti zněl spíše jako zvuk bubnu než jako cokoliv jiného, co Andreas v životě slyšel - a přesto to neznělo ani moc jako buben.
Andreas povstal a obešel oltář, popošel k nosítkám, ještě jednou se uctivě uklonil směrem ke skříňkám, tentokrát jen na jednom kolenu. „Ó Smrti," pronesl měkkým a uctivým hlasem, „opravdu je to vesmírná loď a její pilot si k přistání vybral skálu, o které jsi ve své moudrosti předvídal, že by na ní taková loď mohla přistát. Zakrátko připravím Mjollnira na jeho úkol a vyberu vojáky, kteří s ním půjdou. Další tvoje rozkazy jsem už dopodrobna provedl."
Zastřený hlas se otázal: „Kolik mimozemšťanů s lodí přiletělo?"
„Viděl jsem šest a nezdá se, že by další byli na palubě. Jak podivuhodná je tvá moudrost, ó Smrti, kdo mohl předvídat, že sem budou takoví lidé přilákáni z oblohy, aby přihlíželi turnaji? Obdivuhodné a -"
„Padla nějaká zmínka o tom muži, tom zločinci jménem Johann Karlsen?"
„Ne, Smrti." Pro Andrease to byla trochu hádanka. Ten muž Karlsen musel být určitě už dlouho mrtvý. Ale bůh Smrt byl moudřejší než pouhý lidský rozum. Andreas o tom byl dlouho přesvědčen. Zbožně čekal na další otázku.
Ta následovala po krátké odmlce. „A jsou to soukromí lovci? Pytláci podle jejich vlastního práva?"
„Ano, Pane Smrti, ten jejich mluvčí říkal, že už lovili. Nikdo v jejich mimozemské vládě nebude vědět, že jsou tady."
Andreas popoháněný dalšími příležitostnými otázkami mluvil dál. Vylíčil s některými podrobnostmi vše, co se doposud o návštěvnících a jejich raketoplánu dověděl.
Byl si jistý, že je dost malý, aby se vešel do jámy za Chrámem.
VI
Den po přistání Orionu vedl Leros šestnáct turnajových bijců, kteří ještě zůstali na živu, do hor k novému vyššímu táboru. Když se tam odbyly obvyklé záležitosti, přečetl rozdělení do dvojic pro třetí kolo turnaje:

Bram Bezvousý z Consigloru
Charles zvaný Vzpřímený

Col Renba
Farley z Eikosku

Gil Zrádný z Endrosských bažin
Hal Coppersmith

Jud Isaksson

LeNos z Výšin

Mesthles z Větrného údolí
Omir Kelsumba

Polydorus řečený Špinavý
Rahim Sosias

Rudolf Thadbury
Thomas zvaný Svěrák

Vann zvaný Nomád
Wull Narvaez

Kněz z Vnitřního kruhu, který přišel včera z města, přinesl Lerosovi a válečníkům zprávu, že mohou dnes očekávat skupinu mimozemšťanů. Turnaj měl pokračovat téměř jako obvykle a mimozemšťanům měli prokazovat nejvyšší úctu. Kdyby se chovali podivně, neměli si toho všímat. Budou mezi nimi snad i ženy, ale tomu také neměli věnovat pozornost. Leros měl také pokyny, aby boje často prokládal modlitbami a obřady.
Bojovníci však neměli téměř pomyšlení věnovat něčemu jinému, než tomu, co se přímo dotýkalo jejich vlastního přežití v turnaji, a příjezd návštěvníků a jejich průvodce v okamžiku, když Leros došel do poloviny čtení seznamu, nikoho nevyrušil. Přišli čtyři návštěvníci, z toho dvě ženy, ale jak si Leros s úlevou všiml, byly oblečeny decentně. O mimozemských způsobech slyšel celé báchorky. Příliš ho netěšilo, že má takové diváky - ale snad to z nějakého nejasného a božského důvodu potěšilo Thoruna. V každém případě rozkaz je rozkaz a Lerose nezviklaly ani těžší než tento.
Pro dnešek bojovou arénu vydupali na vršku mírného svahu v oblasti, kde rostly tenké stromy. Loď mimozemšťanů byla z arény snadno viditelná několik set metrů odtamtud na svém zkráceném skalním vrcholku. Na masivní kouli ze světlého kovu, která vynášela lidi mezi hvězdy, byl patrný jeden vchod na jinak jednotvárném povrchu. Tenké postavičky dalších dvou mimozemšťanů někdy viděli, jak stojí nebo sedí na malém okraji skály před lodí.

Athena stála na kraji arény za Schönbergem a trošku nervózně očekávala, co se bude dít. „Opravdu se tenhle boj vede za državy?“ zeptala se šeptem.
„To nám tvrdil náš průvodce. Podle mě ví, co se děje.“ Schönberg dychtivě sledoval přípravy, ani se na ni nepodíval, když jí tichým hlasem odpovídal.
„Ale jestli je pravda to, co nám říkal, všichni tito muži už v tomto turnaji prošli dvěma zápasy. A podívej se - skoro to na nich není vidět.“
„Já několik obvazů vidím,“ zašeptal v odpověď Schönberg. „Ale možná na tom, co říkáš, něco bude.“ Zvažoval celou věc. „Dalo by se to vysvětlit takhle: tady se, jak je vidět, nebojuje na hřbetech zvířat. Čili muži se tady musí pohybovat výhradně silou svých svalů a nemůžou na těle nosit moc zbroje. Takže čistý úder jakýmkoliv typem zbraně zanechá hlubokou ránu a nejenom nějaký šrám nebo modřinu. Mnoho ran je vážných a muž, který bude jako první znehybněn vážnou ránou, téměř určitě skončí jako poražený. Takže na vítězích nejsou v dalším kole patrné vážné rány.“
Utichli, neboť Leros se zadíval směrem k nim a podle všeho už se chystal celou událost zahájit. Na opačných stranách arény proti sobě stáli dva ozbrojenci. De La Torre a Celesta také zpozorněli.
Z Lerosova hrdla vyšlo: „Bram Bezvousý - Charles zvaný Vzpřímený.“

Suomi stál za Barbarou Hurtadovou na vrcholku stolové hory a díval se odtud na arénu. Byl příliš daleko aby slyšel Lerosovo vyvolávání, ale svým dalekohledem viděl dva muže, jak pozdvihli zbraně a pustili se přes arénu jeden do druhého. Pak spustil dalekohled dolů, odvrátil se a podivil se nad tím, jak se mu proboha podařilo zaplést se do téhle nechutnosti. Pro lov zvířat si mohl nalézt nebo vykonstruovat nějaký důvod nebo výmluvu, ale pro tohle ne - a byla tam taky Athena, hned u arény, jako lačný divák.
„Někdo by měl udělat antropologickou studii,“ vysvětlila mu před krátkou chvílí, zatímco se připravovala opustit loď.
„Jestli se opravdu v tom boji zabíjejí -“ Jejich průvodce, vysoký, v bílém rouchu oděný mladík, jim právě vysvětloval bližší podrobnosti turnaje.
„Ty nejsi antropoložka.“
„Žádný profesionál tady není. Ale ten výzkum by se měl udělat.“ Pokračovala v přípravách a připnula si malý audiovizuální záznamník hned vedle holografické kamery.
„Dělá tady Schönberg taky antropologický výzkum?“
„Zeptej se ho. Carle, jestli Oscara tolik nenávidíš a nesneseš pohled na nemilosrdný život - proč jsi na tuhle výpravu jel? Proč jsi mě přesvědčil, abych Oscara požádala, aby tě pozval?“
Zhluboka se nadechl. „To už jsme probírali.“
„Tak mi to řekni znovu. Opravdu ráda bych to věděla.“
„Dobře. Jsem tady kvůli tobě. Jsi ta nejpřitažlivější dívka, kterou jsem kdy poznal. A nemám na mysli jenom sex. Sex samozřejmě také - ale já chci tu část tebe, kterou vlastní Schönberg.“
„On mě nevlastní, jak to pořád stavíš. Pro Oscara jsem pět let pracovala a získal si můj obdiv -“
„Proč obdiv?“

„Protože je silný. V tobě je, Carle, také ten typ síly, odlišný typ, který jsem také obdivovala. Oscar má můj obdiv a také ho často doprovázím - protože mám ráda jeho společnost. Několikrát jsme spolu spali a to bylo také příjemné. Ale on mě nevlastní. Ani nikdo jiný. A nikdo ani nebude.“
„Když k sobě budeš přistupovat jako k bezplatnému daru, pak někdo bude.“
„Nikdo.“

Bram a Charles zápasili v prvním zápase toho dne obezřetně, ani jeden se ještě neodvážil k rozhodujícímu útoku. Přestože byli oba vysocí, Charles Vzpřímený byl mnohem hubenější a záda měl tak rovná, že bylo hned jasné, proč se jmenuje Vzpřímený. Na sobě měl volnou vestu z kvalitní kůže a měl hezký tmavší obličej.
Athenu napadlo, že se drží neuvěřitelně zpříma, se svým dlouhým, ostrým mečem, jejž držel v jedné ruce namířený na protivníka. Nakonec to ale přece jen nemůže být zápas na život a na smrt, dumala. Ať už to berou jakkoliv vážně, musí to být nějaká hra, nějaký druh zábavy, se symbolickým poraženým, který odstoupí… ale přesto celou dobu věděla, že tomu tak není.
„Pojď,“ šeptal Charles, jako by pobízel nějaké zvíře. „Pojď. Teď. Teď.“
A Bram Bezvousý, plný mladistvé síly a nadlidské síly, vyrazil kupředu, nejdříve jedním krokem, pak dvěma a pak děsivou rychlostí pozdvihl meč a máchl jím k zemi. Ostré čepele o sebe zazvonily a oba muži zachroptěli. Z okruhu přihlížejících se vznesly nesouvislé výkřiky vzrušení. Charles, který odrážel úder za úderem, nyní ustupoval. Zdálo se, že na okamžik ztratil rovnováhu, když uklouzl, ale pak se vymrštil s protiúderem, který vyvolal mezi okolostojícími bojovníky, kteří znalecky přihlíželi, ochraptělý uznalý šum. Bram se vyhnul ráně a zůstal nezraněn, ale jeho spěšný útok skončil na mrtvém bodě. Atheně poprvé došlo, že se tu dovednost nutně snoubí s brutalitou - Bram zůstal na okamžik tiše stát a mračil se, jako kdyby nečekaně narazil na odpor nějakého neživého předmětu. Pak zaútočil znovu, ještě prudčeji než předtím, bylo-li to vůbec možné. Dlouhé meče se zkřížily a zazvonily, odskočily stranou, znovu se zkřížily a znovu se od sebe odpoutaly. Athena nyní začínala vidět a rozumět načasování a strategii úderů. Byla celá bez sebe a s očima dokořán hltala zápas. A pak najednou - přes všechno soustředění neviděla jak - Charlesův meč už nebyl v jeho rukou. Místo toho trčel z Bramových žeber s jílcem těsně přilepeným k jeho hrudní kosti. Půl metru dlouhá čepel potřísněná krví groteskně trčela z jeho širokých zad.
Bram potřásl hlavou, jednou, dvakrát, třikrát, jako by tomu naprosto nemohl uvěřit. Athena to vše viděla velmi jasně, jakoby zpomaleně. Bram ještě mával vlastním mečem, ale zdálo se, že v tuto chvíli není schopen určit polohu svého odzbrojeného protivníka stojícího přímo před jeho zraky. Bram se najednou neohrabaně posadil, upustil zbraň a pozdvihl ruku před svou tvář, zavadil o ni, jako by ho napadlo, že mu už vous nikdy neporoste. Ruka mu sklesle sklouzla dolů a Bram se poroučel kupředu s hlavou nachýlenou na prsa. Celá jeho poloha působila neuvěřitelně nepohodlně, ale on ji snášel beze slůvka stížností. Až když se přikulhal šedě oděný otrok, aby jeho tělo odtáhl stranou, Athena najednou naplno pochopila, že ten muž - ten chlapec - zemřel před jejíma očima.
Charles Vzpřímený vytáhl silným trhnutím svůj meč a podal ho dalšímu otrokovi, aby ho očistil - zatímco další rozsypával písek na místo, kde se Bram rozloučil se životem. V dáli někdo kopal. Svět se změnil za několik okamžiků, tedy spíše se změnila Athena. Už nikdy nebude taková, jaká byla předtím.
„Col Renba - Farley z Eikosku.“
Muž, který vykročil kupředu při jménu Col Renba byl mohutný, opálený a zarostlý. Stál blízko středu arény, kroužil řemdihem s koulí hustě pobitou hřeby na konci krátkého řetězu a čekal, až se k němu Farley připojí.
Oscar jí něco říkal, ale nebyl čas na naslouchání ani přemýšlení, na nic kromě sledování. Nebyl čas ani pro Oscara. Farley z Eikosku, světlý a pihovatý, vysoký a přitažlivý, když ne přímo hezký, se přibližoval kočičími kroky v jemných kožených botách. Další části oděvu měl prosté, ale ze silného plátna. Ve slunečním světle dopadajícím na kvalitní naleštěnou ocel jeho meče a nože pošilhával. Zbraň držel v obou rukou. Předstíral pohyb dopředu do dosahu řemdihu a s uspokojením pokýval hlavou, když viděl, jak rychle okovaná koule opsala na nataženém řetězu oblouk směrem k němu a zase zpátky.
Farley se teď začal pohybovat kolem dokola, kroužil kolem Col Renby nejdříve na jednu a pak na druhou stranu. Řemdih na něho vyrazil, rychleji než předtím, dokonce rychleji, než se zdálo Atheně možné. Aniž by si to uvědomovala, vykřikla. Vykřikla znovu, tentokrát úlevou, když viděla, že hroty minuly Farleyovu hezkou, světlou kůži.
Na chvíli byli oba muži v klidu a pak se zbraně znovu zkřížily, pro Athenu příliš rychle, aby to mohla zhodnotit. Už myslela, že ten zmatek pominul ale najednou se špička jednoho hrotu řemdihu zarazila do Farleyovy ruky a lehce mu z ní vyrazila dýku. Téměř ve stejnou chvíli se Farleyův meč zakousl do Renbovy ruky a Renba musel ustoupit. Dál pravou rukou otáčel řemdihem a levou paži zkroutil nahoru jako by se pokoušel chránit před dalším poraněním to už mu ale rukáv rychle promáčela krev.
Levé paže obou mužů nyní krvácely a Farleyova se jevila pro další boj nepoužitelná. Podél vnitřní strany jeho ruky bylo vidět bílou barvu odštípnuté kosti. Blýskavá čepel jeho dlouhé dýky ležela pohřbená v prachu.
Když Col Renba, který se tak šikovně ohánět řemdihem, viděl, jakou škodu způsobil, a zjistil, že se bez své levé ruky stejně dobře obejde, přestal ustupovat a vyrazil znova kupředu. Nepřestával tou nebezpečnou smrtící koulí kroužit kolem sebe v hladkých elipsách. Jakmile se Col dostal blíž, Farley se začal stahovat, ale pouze začal. V okamžiku, kdy řemdih zahvízdal za ním, překvapil Cola rychlým bodnutím do krku. Col Renba zemřel, řemdih mu vyletěl z rukou a opsal široký dlouhý oblouk nad hlavami křičícího a uhýbajícího davu přihlížejících.
Ještě notnou chvíli poté, co odumřely výkřiky ostatních přihlížejících, se Athena stále ještě nedokázala utišit. Uvědomila si to, zmlkla a pustila se Schönberga, jehož paže a ramena svírala křečovitě oběma rukama. Oscar i De La Torre, který stál opodál a rukou objímal znuděně vypadající Celestu, se na ni s údivem zadívali.
Ale Athena na ně zapomněla. Muži už se zase připravovali na boj.

„Gil Zrádný - Hal Coppersmith.“
Coppersmith byl z těch dvou hubenější a mnohem vyšší. Spokojil se s obranou; svůj dlouhý meč držel jako tykadlo nějakého obřího hmyzu. Gil Zrádný měl pískově žluté vlasy, vypadal opravdu houževnatě a (jako mnoho úspěšných zrádců, pomyslela si Athena) měl ve tváři vepsánu upřímnou důvěryhodnost. Nebyl veliký a ani se nejevil jako mimořádně silný, ale přesto svou čepel ovládal jistě a s minimálním úsilím. Tu byla nahoře, tu dole, aniž Athena vůbec kdy zpozorovala počátek tohoto pohybu. Hal Coppersmith měl, jak se zdálo, podobné problémy. Rozťal mu loket, potom koleno a pak téměř přeťal velký sval na vrchu jeho tetované paže. Pak už zbyla jen řezničina. Giles se znechuceným výrazem několik kroků ucouvl. Otrok se nahnul dopředu, aby máchnutím kyje ukončil agónii, v níž se Hal tiše zmítal.
„Jud Isaksson - LeNos z Výšin.“
LeNos se vrhl do útoku, skoro ještě než vydali znamení. Svou divokou zjizvenou tvář nastavoval dopředu jako štít. V obou rukou držel široké dýky, které se míhaly jako loukotě na voze. A malý Isaksson, který se rozkřikoval, jako kdyby z něho čišela radost, že se utkává s tak bojovným útočníkem, vystřelil kupředu, dost rychle na to, aby se střetl s LeNosem takřka uprostřed udusaného kruhu. Kovový kruhový štít na Judově levé paži zazvonil jako kovadlina nějakého šíleného kováře pod palbou nepřátelských úderů. LeNos si podle všeho nedokázal představit nějaký kryt, natož aby ho provedl. Nepřestával jako šílenec útočit oběma rukama, že se zdálo takřka nemožné, aby jeho protivník našel skulinku v čase a prostoru, již by sám využil k útoku.
Při takovém tempu boj nemohl trvat dlouho a ani netrval. LeNosova pravačka náhle znehybněla, neboť ji ve vzduchu přišpendlil tlustý hrot Isakssonova meče. Horalova dýka se pořád míhala sem a tam, ale její údery vykryl Judův blyštivý, zjizvený štít. Potom Jud trhnutím uvolnil meč z nehybné paže a napřáhl se a sekal a sekal, rychleji a rychleji, zuřivěji než jeho protivník, pokud to bylo vůbec možné. Než LeNos zemřel, byl už na několik kusů.

„Co se děje?“ Athena si uvědomila, že jí otázku poněkolikáté opakuje neodbytný hlas. Schönberg ji pevně svíral oběma rukama a mírně jí zatřásl. Zadíval se jí zblízka do obličeje. Když se její oči zaměřily na ty jeho, nejdříve se v těch jeho objevila účast a pak se jejich výraz změnil na podivnou směsici pobavení a pohrdání.
„Neděje se nic. Co tím chceš jako říct? Jsem v pořádku.“ Nepřestávala vyhlížet, až začne další zápas, a pak si uvědomila, že ten Leros, kněz, který měl zápasy na starosti, musel nařídit přestávku. Pomalu jí docházelo, že se téměř přestala ovládat při vzrušení z boje, dočasně ztratila kontrolu nad svým vlastním chováním jako pod vlivem drog či při sexu. Ale ne, bylo to v pořádku. Skoro k tomu došlo, ale stále se ještě ovládala.
Schönberg, který si ji stále s určitým zájmem prohlížel, se ozval: „Měli jsme dát Carlosovi a Barbaře příležitost vidět jednu či dvě bitky.“
„Jemu?“ Zasmála se přerušovaně a opovržlivě. „Tohle pro něho není. Díky, že jsi vzal s sebou mě, Oscare.“
„No, stejně si myslím, že už ti to stačilo.“
De La Torre na ni koukal Oscarovi přes rameno. „Já mám také pro dnešek dost. Půjdeme zpátky do lodi, Atheno?“
„Já zůstávám.“
Její tón byl takový, že žádný z mužů dále nic nenamítal. Celesta se mezitím přesunula blíže k Schönbergovi. Věnovala mu větší pozornost než tomu, co se děje v aréně. „Já teda jdu,“ řekl De La Torre a byl pryč.

Suomi předal svoji strážní pušku De La Torremu a sklouzl dolů z příkrého svahu stolové hory. Držel se při tom zatažitelného lana, po kterém sešplhával. Lano na vrcholku zajistili tak, aby byl výstup méně nebezpečný. Na této straně hory nebyl svah z velké části příliš příkrý. Bylo na něm několik míst se štěrkovitou půdou a jeden či dva keře. Už tam stačili vyšlapat viditelnou stezičku.
Když došel na úroveň lesa, vydal se Suomi bez zaváhání ve směru turnaje. Athena tam byla, nejenom aby se na chvilku podívala, ale zůstávala tam, aby jí nic neušlo. Byl to čistě jen vědecký zájem? Antropologie? Pro tuhle vědu nikdy předtím nejevila nadšení, alespoň ne před Suomim. Turnaj snad přece jen nebyl takovou zabijáckou kratochvílí, jak se domníval. Nedívali se na něj ani Suomi ani Barbara. De La Torre po návratu neřekl ani popel a Suomi se ho neptal. Možná ale, že byl tak krvavý, jak je varoval jejich průvodce, a ona tam pořád je a nasává do sebe jeho atmosféru. A jestli opravdu je taková, měl to raději vědět dříve.
V aréně se nedělo nic strašného, když se vynořil z lesa a přiblížil se na dohled. Lidé jen tak postávali okolo, čekali, zatímco muž v bílé řízе sloužil před jednoduchým oltářem nějaký obřad. Když se Suomi objevil, Schönberg ho kývnutím pozdravil. Athena mu věnovala roztržitý pohled. Je něčím rozrušená, pomyslel si, ale nedávala najevo, že by si přála být jinde. Jeho pozornost brzy přitáhlo něco jiného.
„Omir Kelsumba - Mesthles z Větrného údolí.“
Kelsumba se sunul kupředu na pružných, jako kmen mohutných nohách, černá pokožka se mu leskla, sekyra se mu v hrůzu nahánějících rukou kolébala ze strany na stranu téměř jako dítě. Mesthles, hubený a šedivějící, se přemýšlivě díval. Čas na něm zanechal stopy jako na prastaré kose, se kterou hodlal bojovat. Od Kelsumby se chvíli držel v uctivé vzdálenosti, ustupoval úspornými pohyby a při tom studoval pohyby svého soka. A tu přišel útok sekyrou, tak rychlý, až to Suomiho vyděsilo. Za ním stála taková síla a váha, že se zdál lidskou silou neodvratitelný. Mesthles neudělal žádnou chybu, čepel kosy měl na správném místě, aby odklonil sekyru, ale síla úderu při střetnutí obou ostří ho málem porazila. A přišel další výpad sekyrou na kosu a pak ještě jeden. Mesthles nemohl najít pozici, aby útok opětoval. Po čtvrtém či pátém úspěšném krytu se však ostří kosy zlomilo. Kolečko přihlížejících vzrušením zašumělo v předtuše krvavé lázně. Suomimu neušlo, že to bylo částečně také od Atheny. Viděl vlhké rty na její uchvácené tváři; když se bojovalo, zapomněla na něho i na celý svět.

Mesthles stále držel svou zbraň s rozeklaným ostřím, neméně nebezpečnou, pevným sevřením. Stále si udržoval svůj klid a na to, jak vypadal, byl překvapivě pohyblivý. Nějaký čas uhýbal tomu, aby se nechal zahnat k okraji arény. Ani on ani žádný jiný bojovník neuvažoval o tom, že by přestoupili jednoduchou čáru okraje arény, určitě ne o nic více, než že by proskočili zdí.
Sekyra nyní na Mesthlese zaútočila a vypadalo to, jako že vezme svého majitele s sebou. Nakonec na Mesthlese dopadla, na jeho záda, když se pokoušel natočit své tělo tak, aby se jí opět vyhnul. Smrtelně zraněné tělo se svíjelo, mrskalo sebou a stále se hýbalo. Otrok se k němu přibelhal a kyjem mu uštědřil smrtící úder.
Suomiho žaludek se náhle probudil a se zoufalou námahou vyvrhly v křečích to, co zůstalo z toho mála, co pozřel k snídani. Měl jsem si vzít prášky na uklidnění, pomyslel si. Ale teď už bylo pozdě. Ještě než začal dávit, odvrátil se od arény, ale víc už udělat nemohl. Kdyby znesvětil posvátnou půdu, museli by ho za to zabít. Narovnal se, ale zdálo se, že mu nikdo nevěnuje pozornost. Zda to bylo z ohleduplnosti nebo z nezájmu, nedokázal říci.
„Polydorus řečený Špinavý - Rahim Sosias."
Suomi zjistil, že se může dívat. Polydorus, stejně špinavý jako jeho protivníci, se rozpřáhl otlučeným mečem se zjevnou silou a energií. Sosias byl břichatý a malý, ale přesto se mu povedlo jako prvnímu prolít soupeřovu krev, když svou zahnutou šavlí odkrojil kus Polydorova levého ramene. Polydora to spíše rozpálilo, než aby byl tímto zraněním oslaben, a podnikl útok tak prudký, že se na chvíli zdálo, že by mohl vyhrát. Pak ale udělal špatný výpad a strnul při pohledu na svoji pravou ruku a předloktí, na něž si právě šlápl. Zašklebil se a plivl na Sosiase, ještě než ho šavle zbavila života.
Bíle oděný kněz byl opět v aréně a vypadalo to, že bude další přerušení. Suomimu to vůbec nevadilo. Teď se záměrně odvrátil. Sice zjistil, že mu nevadí dívat se na jakékoliv další mrzačení, které by ještě mohlo nastat, nicméně mnohem raději by se nedíval vůbec.
Přistoupil blíž k Schönbergovi a Atheně tak, aby si jej všiml ten první, ale ne ten druhý, a řekl: „Odcházím zpátky na loď." Hodil okem po Celestě, ta mu však věnovala pouze znuděný pohled a posunula se o trochu blíž k Schönbergovi.
Suomi se otočil a šoural se zpátky mezi stromy. Ze své znovunabyté samoty měl dobrý pocit, ale v tomto nepřátelském lese nebylo radno se zastavovat a rozmýšlet.
Když se dostal zpátky na úpatí pahorku, zjistil, že provaz byl vytažen nahoru. Neměl náladu na to, aby se o výstup pokusil bez něj, a tak zakřičel vzhůru. Za pár sekund se na vrcholku svahu objevila hlava a holá ramena De La Torreho.
„Co se děje?" zakřičel dolů.
„Už jsem toho viděl dost. Hoď mi dolů provaz."
„Tak dobře." Za chvíli se provaz spustil dolů jako had.

Když se Suomi dostal až nahoru, viděl, že nahá Barbara leží na molitanové matraci tak blízko ke stoupající stezce, že De La Torre mohl sedět na matraci za ní a ještě k tomu úspěšně držet hlídku. Suomi si také povšiml dalekohledu připevněného na stativu za matrací tak, že rozvalený muž mohl nepřetržitě pozorovat, co se děje v zápasnické aréně, snad i se ženou pod sebou.
De La Torre zřejmě pro tuto chvíli skončil jak s dalekohledem a matrací, tak i s dívkou; už si natáhl šortky a pokračoval v oblékání. Měkce a pomalu pronesl: „Dám ti zpátky pušku, Carlosi, a půjdu ještě zpátky dolů."
Ještě než si Suomi upravil stále ještě nezvyklý řemen na pušce, aby mu padl na rameno, už byl De La Torre pryč. Suomi počkal na jeho odchod a pak řekl Barbaře, která stále ještě unaveně ležela s rozcuchanými vlasy na matraci: „A co ty?"
Maličko se pohnula a slabým hláskem pronesla: „Stojí to za houby." Ještě nikdy předtím neviděl Barbaru tak očividně skleslou. Několikrát s ní spal na dlouhých cestách a s Celestou také párkrát. Ale ne s Athenou; na cestě se k ní nedokázal chovat nenuceně. Ale teď už by to asi svedl.
Barbara byla z nich všech jediná, která úplně odmítla turnaji přihlížet. Takže bylo zřejmé, že si ji sadista De La Torre musel vybrat jako objekt svého erotického zájmu… Suomi jí chtěl říci něco potěšujícího, ale na nic nepřišel. Zítra by v něm její nahota možná vyvolala vlastní choutky, ale když tam tak ležela s tváří odvrácenou dolů, vypadala jenom k uzoufání bezbranně. Chtěla si vyrazit na luxusní vesmírnou plavbu s milionářem a to přání se jí splnilo. Právě si vydělávala na jízdenku.
Nebylo třeba, aby chodil jako hlídka kolem lodi. Vedla sem pouze jedna cesta, po které by někdo mohl vystoupat. Postavil se na kraj stezky a shlížel bez dalekohledu přes vršky stromů. Zahlédl De La Torreho, jak dorazil na kraj arény. Další duel zjevně ještě neprobíhal. Pokud Suomi viděl rozmístění vzdálených postaviček správně, měli bojovat ještě čtyři muži. Dalekohled se hodil, ale jemu na souboji nezáleželo natolik, aby ho zvedl k očím. Snad jím nechtěl pohnout z toho důvodu, že by si jeho existenci předtím musel přiznat.
Těch pár dní se ještě povleče, než se všichni turnajoví borci vyvraždí, a potom velmi dlouhá cesta domů. Ale mělo to i své přednosti. Ukázalo se, že zdánlivá náklonnost mezi ním a Athenou ve skutečnosti vůbec neexistuje. Ne, že by to skončilo - ono to vůbec nikdy nebylo. Barbara tam ještě seděla a kroutila si vlasy na prst. Ještě nebyla v náladě na nějaký rozhovor. Suomi se obrátil na sever a z tohoto vysoko položeného místa viděl, nebo si apoň myslel, že vidí, horské ledovce, jež se na loveckém území nejasně rýsovaly za horizontem jako mraky ve vzduchu.
Co to bylo teď za zvuk? Na stezce nic nebylo. Asi nějaké malé zvíře nebo pták. No nic.
Společenský život na cestě zpátky bude nepochybně stát za starou belu, alespoň mohl ale ocenit, že si vztahy mezi sebou včas vyjasnili, jinak by se to mohlo táhnout mnohem déle. To jistě není špatný výsledek.
Kdyby měli…
Mají tady datly nebo co? Nikde žádného ptáka neviděl, ale ten zvuk se ozýval skoro pořád. Musejí být někde pod korunami stromů. Slyšel také jakési mnohohlasé burácení z místa turnaje. Musel to být pěkné hlasitý řev, když byl slyšet do takové dálky, ale nesnažil zjistit, co se tam děje.
Barbara vstala s šaty v podpaží. „Jdu se dovnitř osprchovat, Carlosi."

„Dobře.“ Díval se za ní, jak odchází. Ženy. Skvělé, ale kdo jim jen rozumí?
A jak tak přemýšlel o nesporných kvalitách žen, do jeho představ se vloudilo zvíře, ledovcová šelma, jejíž síla a krása Suomiho přimrazily hrůzou a úžasem, když se na něho řítila. Překvapivě nyní trochu litoval, že ji nezabil. Lepší by samozřejmě bylo, kdyby ji nechal žít… co že to jen napsal Thoreau? V životě národů, jakož i jednotlivců nadejde čas, kdy nejlepší lovci jsou také nejlepšími muži. Nějak tak to bylo. Mezigalaktický člověk už tohle stadium asi dávno překonal. A stejně tak Carlos Suomi ve svém vlastním životě. Nebo ho měl překonat. Ale takový Schönberg, přestože byl o něco více než pouhý sadista -

V jeho mysli se představa rušivého pleskavého zvuku doplnila náhle připomenutým názorným obrazem - kámen opracovávaný tvrdým kovem přesněji než schody vysekané Schönbergem, který visel na laně s cepínem v ruce. Suomi si toto spojení nevytvořil dříve, poněvadž zvuky, které nyní slyšel, byly příliš rychlé. Nikdo nemohl vládnout kladivem takovou rychlostí. Ale současně byly ty zvuky tak nepravidelné, že je nemohl vydávat žádný automatický nástroj. Schůdná přední část skály byla dosud prázdná. Suomi vyrazil kolem lodi, aby obhlédl druhou stranu hory, když před sebou spatřil kohosi, cosi, stoupající opatrně vzhůru přes okraj do jeho zorného pole. Obří hlava s hrubými rozcuchanými tmavými vlasy spoutanými stříbrnou čelenkou. Za hlavou stoupalo přes okraj stěny velké zápasnické tělo oblečené do hrubých kožešin pod zkrouceným tmavým pláštěm. Při zevrubnějším pohledu se postava jevila tak mohutná, že to nebylo k uvěření.

Tvor se celou délkou svého těla překulil na vodorovný povrch hory a svou gigantickou hlavu se zadíval přímo na Suomiho. Jeho netečný obličej, jehož spodní část byla napůl ukryta pod divokým tmavým vousem a knírem, svými rozměry přesně pasoval k hlavě, a přesto na něm cosi nesedělo. Ne to, že byl zjizvený nebo neforemný. I když neměl masku v běžném slova smyslu, byl umělý. Příliš dokonale umělý, jako práce šíleného umělce přesvědčeného, že může lidi obalamutit, aby považovali tohoto robota, toho panáka, za člověka.
Postava se plynule postavila na nohy a Suomi uviděl, co jeho tělo skrývalo. Na samém okraji skály do ní byly zatlučeny skoby. Konec lana byl natažený z dohledu přes okraj skály. V té chvíli se objevila tvář druhého lezce, tentokrát normální postavy, nepochybně lidské.
Mezitím se obr, jenž razil cestu, úplně napřímil v celé své výšce. Byl vyšší než kdokoliv, koho kdy Suomi spatřil. Jakmile se postavil, zastrčil si cepín za opasek a stejným pohybem paže vytasil z pochvy neuvěřitelně velký meč.
Suomi ustrnul, ne že by znehybněl strachem jako v případě ledovcové šelmy, ale jednoduše si nebyl schopen vytvořit jakékoliv uspokojující vysvětlení toho, co zaznamenávaly jeho smysly.
Nejdřív ho napadlo, že to je nějaký nechutný, dovedně nastrojený žertík připravený Schönbergem či De La Torrem, ale ještě než tu myšlenku plně uchopil, došlo mu, že ti by si prostě nedali takovou námahu, jen aby ho postrašili. Kromě toho měl Schönberg dost rozumu na to, aby si tropil šašky z nervózního chlapíka s nabitou puškou.
Druhé vysvětlení, které Suomiho napadlo, vypadalo následovně - na Planetě lovců musejí být nějací chuligáni stejně jako kdekoliv jinde a několik jich přišlo podívat, co by se z lodě mimozemšťanů dalo ukrást.
Ale obr v čele těchto nájezdníků se nedal vysvětlit ani jednou z těchto hypotéz. Ten pohled ho tak znejistěl, že mu to na chvíli přestalo myslet.
Suomi začal ze svých zad sundávat pušku, chtěl ty lupiče postrašit. Jen se do toho dal, ten neuvěřitelně velký obr postoupil o dva kroky k němu s pozdviženým mečem a pak zůstal stát, jako by ho ta pozice uspokojovala.
V té chvíli už byl ten druhý lezec, místní mladý a houževnatý válečník, úplně nahoře na vršku skály a postupoval s taseným mečem k východu z lodi. Třetí, také normální velikosti, šel hned za ním.
„Stůjte,“ varoval je Suomi. Už když ta slova pronášel, dobře si uvědomoval nejistotu ve svém hlasu. Připadal si hloupě, když se ani jeden z nich nezastavil, i když už měl v rukou pušku.
Teď už byli na vršku dva lidští vetřelci kromě obra, který byl člověku podobný, další ozbrojený muž pak stoupal ve výhledu. Poklop do lodi byl otevřený - a nepočítaje Suomiho - také nechráněný. Uvnitř byla Barbara.
Ještě si je nevzal na mušku, ale teď to udělal a zakřičel: „Stůjte!“ Tentokrát už přesvědčivě. Obr se na něj v mžiku vrhl. Nebylo myslitelné, že by to jakýkoliv člověk dokázal tak rychle. Vražedný meč držel vysoko, připravený udeřit. Suomi zmáčkl spoušť, ale když se nepohnula, uvědomil si, že pušku neodjistil. Instinktivně udělal krok dozadu od hrozícího meče a ucítil, že stoupl do prázdna. Levou rukou se zuřivě snažil najít oporu. Zachytil se provazu, který ho zachránil před smrtelným pádem. Chybný krok ho uvrhl jen kousek pod okraj skály, ale jeho pata sklouzla ze skály a on do ní nohou a zády narazil. Paže se mu zkroutila a provaz mu vyklouzl z rukou. Ztratil úplně rovnováhu, svalil se a kutálel se po štěrku. Zastavil se, až když narazil na skalní výstupek. Byl tak v polovině cesty dolů, jejíž nejstrmější část byla právě pod ním.
Ke skále, o níž se zastavil, byl obrácený zády, napůl seděl, napůl ležel s hlavou směrem nahoru. Mrákotně zjistil, že není vážně raněn a že pravou rukou stále drží pušku. Teď už prstem našel pojistku za komorou a posunul ji dozadu. Také si nějak vzpomněl a nastavil ji na plně automatickou střelbu.
Umělý obr se se zdviženým mečem přihnal na okraj skály. Když zahlédl Suomiho, s půvabem tanečníka sestoupil po příkrém svahu. S mečem namířeným na něj sešel až k němu, jeden skok, druhý..., ten pohyb ovládal bezchybně.

Puška mu poskočila v ruce. Levá golemova paže, v níž třímal meč, se rozprskla na částice a kouř a sám obr se stočil do stěží uvěřitelné piruety, pořád ještě uhlazenějším pohybem než zraněné zvíře. Mohutná postava, která po nárazu silových nábojů ztratila rovnováhu a odchýlila se od své dráhy, teď prosvištěla kolem Suomiho dolů po svahu.
Ale nespadla. V příštím okamžiku, už blízko země robot znovu získal nad sebou kontrolu a zastavil svůj pád. Pak se obrátil a nerušené rychle stoupal, jako kamzík. Znovu se k němu přiblížil kroužící a kmitající meč a pod ním maska s

výrazem šílené vyrovnanosti.
Ze Suomiho vyšel bezmocný, postrašený vzlyk. Puška mu v ruce poskakovala a kopala, neustále pálila a on se mermomocí snažil mířit. Chlupatá obluda s bezvýraznou tváří za stříbrnou čelenkou se na svém postupu zastavila. Pod palbou z ní odletovaly chomáče srsti a také neidentifikovatelné trosky. Pak se i přes snahu udržet rovnováhu svalila ze skály a její černý plášť za ní poletoval sem a tam. Daleko dole ji přišpendlila pokračující šílená Suomiho kanonáda jako nějaký hmyz. V křečích sebou divoce házela a mrskala před pevným kmenem stromu.
Střely ze stříbrné čelenky a poloviny obličeje toho monstra nadělaly nekrvavou šedou šmouhu. Meč mu vyletěl z rukou. S posledním nemotorným výpadem nahoru se postava skácela. Skulila se na zem a zůstala nehybná. Suomi konečně pustil spoušť.
Najednou byl klid. Obloha, hora, všechno se točilo kolem Suomiho hlavy. Uvědomil si, že je nejistě natažený na strmém svahu, s hlavou o poznání níže, než měl nohy. Jeden chybný pohyb a spadne dolů. Prudce a vzlykavě lapal po dechu. Pohyboval se velice opatrně a neustále svíral drahocennou pušku. Nohy dostal více méně pod sebe. A teď už se přihlásila bolest z více než deseti ran a modřin od pádu.
Měl by se vrátit a bránit loď. Ale po svahu, který byl zrovna nad ním, to bylo nemožné. Jak mohl ten pád přežít? Musí být z pevnějšího materiálu, něž si kdy pomyslel. Jak se kutálel po svahu dolů, dostal se mimo obvyklou cestu nahoru. Nebylo možné se tam dostat traverzováním stranou. Bude muset jít celou cestu dolů a pak začít stoupat vyšlapanou cestou.
Aby mohl sejít, nejdřív musel zavěsit pušku přes rameno a oběma rukama se chytit skály. V jeho současném rozpoložení se mu bezmyšlenkovitě dařilo spouštět se a skákat takovým způsobem, který by mu s chladnou hlavou nepochybně vynesl zlámané kotníky.
Dole se zadíval na tělo svého padlého nepřítele. Ještě jednou si sundal pušku, ale nebylo to potřeba. Palba pušky rozštípala povrch velkého kmenu na třísky a ty se snesly spolu s listy a větvičkami dolů a vytvořily na zemi záplatovaný koberec. Na tomto koberci se povalovaly kusy obří loutky, kterou tam vrhla jeho zuřivost.

Vítězný Suomi to pořád nemohl pochopit, nemohl teď odtrhnout oči, přišel blíže. Také tentokrát, stejně jako v případě ledovcové šelmy, tam ležela rozházená srst, ale tato srst byla už dlouho neživá a byla mdle hnědá a ne živě oranžová. Dloubl do toho ústím hlavně, vyndal ruku, pohnul otrhaným pláštěm. Zbytky obličeje té věci byly pryč. Pod kousky roztrhané kožešiny ležel roztříštěný a pokroucený objemný trup, z něhož se do světla dne sypalo šílenství. Žádná krev a kosti, ale tentokrát změť materiálu, který by stejně dobře mohl být vnitřkem panenky. V té směsici se nacházely odpojené kovové drátky a kolečka a válečky, tu a tam lesklé zásobníky a trubičky, tím vším procházela složitá síť nepravidelných kovových kabelů a izolovaných vodičů, jež vypadaly, jako by je někdo dělal na koleně. A tady, nějaký zdroj energie. Vodíková baterie? Ne, atomový palivový článek, robotovi šitý na míru nebyl, ale nepochybně posloužil dost dobře.
Zabil, ale přece ne. To tělo nikdy nežilo, to bylo jisté. Nyní už se na to mohl dívat klidněji. Dotkl se líce nad vousem a připadalo mu to, jako by přejížděl po hladké kůži. Kožešina pokrývající torzo nikdy nekryla kůži, jen krunýř ručně vyrobené zbroje. Mírné nerovnosti v tvaru a tloušťce zbroje připomněly Suomimu štíty válečníků, které viděl dole na turnaji. Energetická puška otevřela opakovanými střelami z blízka tento primitivní pancíř jako vajíčko. Uvnitř se nacházely konstrukční součástky, dráty a převaděče a podobné věci, také ručně dělané, a s nimi byly tajuplně propojeny zapečetěné skříňky, hladké a dokonale vytvarované. Na první pohled bylo zřejmé, že mají jiný původ než zbytek…
Sáhl za opasek. Komunikátor byl pryč, s úlekem si uvědomil, že musel z pouzdra vypadnout někdy za jeho pádu.
„Carlosi!“ zazněl Barbařin pronikavý panický hlas. Přicházel odněkud shora nad ním, kam nebylo vidět. „Carlosi, pomoc -“ Náhle ustal.
Suomi doběhl na úpatí stoupající stezky a podíval se nahoru. Uviděl navrchu hlavu jednoho z mužů, který slézal ze skály. Suomi vystoupal výše a najednou spatřil, jak ten muž svírá krátký, silný luk se šípem na napnuté tětivě, připravený k výstřelu. Suomi začal zdvihat pušku a kolem ucha mu prosvištěl šíp. A s ním přišel úlek a zděšení, ale Suomi nevystřelil. Tím, že by nahoře zabil jednoho, by ničemu nepomohl. Měl sice palebnou převahu, ale nedokázal pro Barbaru cokoliv udělat ani bez pomoci získat loď. S puškou v rukou by ani nevylezl po stezce nahoru, a kdyby si ji dal na záda, byl by v beznadějném postavení.
Musí sehnat nějakou pomoc. Suomi se obrátil a utíkal, nevšímal si bolesti ozývající se z ran a odřenin a z pochroumaných zad. Zamířil k místu turnaje, aby vyhlásil poplach. Puška nebyla příliš hlučná, a tak palbu asi nikdo neslyšel.
Než se dostal padesát metrů daleko ke stromům, objevila se před ním řada seřazených mužů s přípravnými luky a kopími. Byli rozmístěni v pravém úhlu Ve směru jeho běhu, a tak ho odřízli. Bíle oděný kněz tam stál s nimi. Sešikovaní vojáci Boží hory nepřicházeli mimozemšťanům na pomoc proti zlodějům ale vzali si ho na mušku. „Snažte se ho dostat živého,“ poručil kněz jasně.
Suomi náhle znovu změnil směr, běžel dolů ještě rychleji, v úhlu od lodi i od vojáků. Za ním se ozývalo pískání s rozkazy a výkřiky.
Několik kroků za ním se prostor uzavíral řadou mužů, smyčka se stahovala. Suomi koutkem oka zpozoroval další robotickou obludu. Zastavil se a otočil, uviděl, že to je jenom voják, ale přesto pálil a snažil se ho zabít. Netrefil se, jen ustřelil kus větve ze stromu nad hlavou svého pronásledovatele. Muž zmírnil tempo, kryl se a nakonec vzdal pronásledování. Buď ho zranily třísky, omráčily otřesy, anebo se jen polekal. Suomi utekl. Ještě v dáli slyšel, jak muži hvízdají a dávají si znamení, ale tyto zvuky už za běhu utichaly. Když se nakonec sesul do hustého zarostlého křoví, sotva popadal dech, ale doléhal k němu jen zvuk vlastních pumpujících plic a pulsující krve.

VII

Když Suomi odešel z turnaje, Schönberg si povšiml, že Athena po něm vrhla dost znechucený pohled. Ti dva si nejspíš pěkně lezou na nervy, a to platilo o všech. Začínalo to vypadat, jako by se mezi nimi nemělo nic zajímavého přihodit, ať tak či onak - bylo to dobře i ze Schönbergova pohledu, protože ta dívka byla neocenitelná pracovnice a navíc velmi loajální. Schönberg by vůbec nebyl rád, kdyby ji měl ztratit.

Divil se, jak se vůbec mohla začít zajímat o muže jako Suomi. Připadal mu jako takový přecitlivělý typ, chodil za ní jako ocásek, ani se neuměl trefit, chtěl se vyhnout turnaji z principu, ani to se mu nepovedlo a pak se ještě, když konečně přijde a uvidí krev, pozvrací. Ovšem i to, že se takhle ostudně předvedl, by mohlo nějak ženu přitahovat. Schönberg už dávno přestal předvídat, co by ženy mohly udělat. To byl jeden z důvodů, proč se jimi pořád obklopoval, vždycky se jim povedlo nějaké překvapení.

Z druhé strany se k němu přiblížila Celesta a otírala se lehce o jeho paži. Už začínala být nudná. Už nepředstírala nezávislost. Nemohla asi snést odloučení od něj.

Najednou už na ženy ani nepomyslel. Přestávka se chýlila ke konci a kněz Leros měl už v rukou seznam se jmény a chystal se z něho znovu číst.

„Rudolf Thadbury - Thomas zvaný Svěrák."

Thadbury, vzezřením vojevůdce, vzdal svým mečem poctu jak Lerosovi, tak Thomasovi. Thomas neurčitě mávl kopím, což mohla nebo nemusela být odpověď, pak jím zamířil a vyrazil kupředu. Schönberg to kritickým okem sledoval. Měl za to, že už začíná - samozřejmě jen začíná - vědět, jak se má takový souboj s ostrými a bodnými zbraněmi vybojovat. Rudolf sebou smýkl na stranu před mocnými výpady a zasekával se do rukojeti kopí, kdykoliv to bylo možné. Pokoušel se Thomasovi useknout špičku zbraně a přiblížit se za účinný dosah kopí, kde by měl coby šermíř výhodu. To všechno se příliš nelišilo od toho, co Schönberg očekával. Četl teoretická pojednání historiků o osobních soubojích a viděl také, jak si Anachronici na Zemi hrají se svými zastaralými zbraněmi. Nikdy však nepozdvihl jejich dřevěné meče. Hraní ho nikdy moc nezajímalo.

Thadbury se snažil přepůlit kopí dost bezúspěšně, neboť to bylo po celé délce ovinuto kovovými proužky, které meč nemohl přeseknout. Nedostal ani šanci to zkusit. Svěrák byl jednoduše pánem vybrané zbraně. Rudolf se nemohl dostat do blízkosti, ve které chtěl bojovat. Thomas nepřestával délkou svého kopí kmitat sem a tam, lehce jako hadím jazykem, a ještě ho šikovně využíval k odrážení, kdykoliv se zdálo, že by meč mohl zasáhnout obličej nebo objemné tělo. A pak náhle a nečekaně už Thomas nestál vzadu a netěžil z většího dosahu své zbraně, namísto toho odstrčil kopím meč z jeho dráhy a přiskočil blíže k protivníkovi a zápasnickým chvatem ho uchopil.

Kolem dokola se ozval výkřik překvapení a Thadbury sám přestal být ve střehu. Meč i kopí spadly na vysušenou zemi a oba muži dupali a otáčeli se v komickém tanci a snažili se jeden druhého podrazit a shodit. Thomas měl ale díky své síle a obratnosti značnou výhodu. Když šli k zemi, byl navrchu a Rudolf ležel na břiše pod ním. Thomasova silná pravice jako páka tlačila na Rudolfův šlachovitý krk. Rudolf ležel břichem k zemi pod svým protivníkem, kopal a se zoufalou silou se namáhal a kroutil, leč marně. Tvář mu zčervenala a pak zfialověla.

Schönberg si pomyslel, že zbytek kyslíku v jeho krvi a plicích mu rychle dojde. Doufal, že ho to nebude dlouho bolet, přestože zatlačil Celestu kousek dozadu a stoupl si maličko stranou, aby měl lepší výhled na nadcházející smrt. Věděl, že kdyby ho mnozí lidé na Zemi viděli, jak tady stojí a upřeně se dívá, považovali by ho za sadistu. On si ale ve skutečnosti nepřál nic jiného, než aby žádná bytost netrpěla.

Schönberg toužil, aby se mohl do turnaje také zapojit. Uvědomoval si samozřejmě moc dobře, že není způsobilý čelit těmto mužům s jejich nabroušenými zbraněmi, tak jako oni nebyli způsobilí utkat se s ním a jeho energetickou puškou. Minulou sezónu mu Mikenas při lovu ukázal, jak zacházet s loveckým oštěpem, a Schönberg touto vypůjčenou zbraní úspěšně zapíchl pár nebezpečných kousků zvěře. Byla to jedna z jeho nejpozoruhodnějších životních zkušeností a nikomu se s ní ještě nesvěřil.

Soupeření v takovémto turnaji však bylo něco jiného. Nehledě na to, že logicky nemohl očekávat, že by mu povolili, aby se ho zúčastnil. Možná by mohl alespoň zjistit, jak projít do přípravných kol, až se bude konat další celoplanetární turnaj. Předpokládal, že další bude pravděpodobně příští loveckou sezónu. Kdyby potom mohl cvičit na Zemi a vrátil se za patnáct let, pak by ho možná zabil syn některého z těchto mužů.

Mírně řečeno, nebylo pravděpodobné, že by kdy dokázal vyhrát největší turnaj na Planetě lovců, bez ohledu na to, jak moc a poctivě by se připravoval a cvičil. Nechtělo se mu zemřít a už z minula věděl, že nadcházející nepřirozená smrt ho vyděsí. Stálo by to ale určitě za to, nepochybně ano. Pro ty nesmírně intenzivní chvíle před smrtí. Pro ty skvělé okamžiky, kdy se mince s lící Života a rubem Smrti otáčí nad oltářem boha náhody, okamžiky cennější než tolik let i nudy, která tvořila převážnou část civilizace.

Rudolf už neměl sílu svého přemožitele odhodit, nemohl už ze svých úst a hrdla vydat ani hlásku. Jeho obličej byl odporný a nelidský. Neozýval se žádný zvuk kromě poctivého supění Thomase zvaného Svěrák. To zakrátko také přestalo, když Thomas pocítil, že z těla pod ním už vyprchaly známky života. Nechal Rudolfovu hlavu padnout, postavil se, lehce a čile na tak statného muže.

Schönberg mrkl na Celestu, která si prohlížela nehty na rukou. Nebyla zhrozená, jen trochu znechucená. Když se na ní podíval, rychle se na něj tázavě usmála. Obrátil se k Athéně. Přihlížela, jak se muži vyzbrojují pro další zápas, hluboko ponořená do svých myšlenek. Schönberg a zbytek okolního světa pro ni neexistoval.

De La Torre loudavým krokem přicházel od lodi a postavil se vedle nich.

„Jak vypadal ten poslední zápas?" zeptal se Schönberga a natahoval krk, aby mu neušlo, kam odtáhli těla.

„Šlo to dobře. Oba bojovali výborně."

„Vann zvaný Nomád - Wull Narvaez."

To měl být ten den poslední zápas. Athena k Schönbergovi otočila hlavu, ale ne oči a zašeptala: „Na co jsou ty věci, co má za pasem?“
Byly jich dva nebo tři páry, navlečené na provázku. „Vypadá to jako lidské uši.“
De La Torre se hlasitě zařehtal, což přimělo Schönberga, aby k němu vyslal zamračený a udivený pohled.
Vann Nomád mával svým dlouhým mečem jakoby neohrabanými začátečnickými pohyby, ale stěží tím mohl kohokoliv, kdo teď přihlížel, na jedinou chvilku zmást. Z představení byla málem komedie, neboť Narvaez také vypadal jako prosťáček. Působil úplně jako neškodný sedlák, takže bylo jasné, že si ten dojem musel pečlivě pěstovat. Wull si přinesl vidle a zkusmo je zkoušel do svého nepřítele zabodnout. Byl oděn hrubě, jeho ústa se špulila do směšné grimasy, takže vypadal před celým světem jako zuřivý sedlák se zablácenými holínkami, který se rozčílil k nepříčetnosti.
Sedm bojovníků, kteří přežili nebezpečenství dnešního dne, nyní odpočívalo, vtipkovalo a sledovalo podívanou, která se před nimi odehrávala. Hulákali, pískali při rádoby nemotorných výpadech a vykřikovali obhroublé rady. Leros se najednou podrážděně rozhlédl, potom ale k Schönbergovu překvapení neřekl nic.
V náhlém záblesku pochopení si Schönberg uvědomil, že v takovém turnaji musí stát zápasníci blíže k bohům, dokonce více než takový kněz Lerosova formátu.
Vann se několikrát pokoušel rozetnout násadu vidlí, která neměla kování, avšak Narvaez je uměl nastavit tak, že zminimalizoval dopad čepele meče, kromě toho se násada zdála být velmi pružná a pevná. Vannovi tato taktika několikrát nevyšla, takže zkoušel něco nového, pokoušel se uchopit vidle svojí volnou rukou. Při prvním pokusu byl tak rychlý, že se mu povedlo se zbraně zmocnit, pevně ji chytil tam, kde začínaly hroty. Tímto úchopem vychýlil překvapeného Wulla Narvaeze z rovnováhy a jeho meč bodl hluboko a silně.
Narvaezovy uši si uřízl, ještě než byl mrtvý. Otroka s kyjem vztekle odháněl, dokud si nezajistil nepoškozenou trofej.

Mžourající Athena si znovu začala plně uvědomovat své okolí. Hledala Schönberga a zahlédla ho opodál, jak čeká na rozhovor s velekněžem Andreasem, který se právě objevil na cestě z vrcholku hory v doprovodu malé družiny vojáků.
De La Torre přišel blíže k Atheně a potichu se zajímal: „Máš to poslední číslo?“
„Cože?“ Nepochopila a překvapeně se k němu obrátila.
„Myslel jsem to řezání uší, jestli ho máš nahrané na krystalu. Taky jsem si udělal pár záznamů.“
Očekávání v její tváři pohaslo, a když si to uvědomila, tak náhle zmizelo úplně. Krystal, na kterém měly být antropologické nahrávky z celého dne, dosud visel nepoužitý za pasem.

Andreas pak pronesl krátkou blahopřejnou řeč k přeživším bojovníkům, otočil se rychle k Schönbergovi a otázal se: „Líbily se vám dnešní souboje?“
„Nám, kteří jsme tady, se to velmi líbilo. Musím se omluvit za Suomiho, toho, kterému se udělalo špatně, jak jste možná slyšel. Myslím, že už se nepřijde podívat.“
Andreasovy rty se mírně zakřivily, ale dále to nekomentoval. Žádný komentář ani nebyl potřeba. Takový muž nestál za opovržení a nemělo cenu se o něm bavit. „Zúčastníte se dnes večer se mnou slavnosti v Thorunově chrámu? Všichni, kdož jste nyní zde. Můžeme ihned vyrazit nahoru do města, jestli vám to vyhovuje.“
Schönberg jen maličko zaváhal. „Nepomyslel jsem na to, abych vzal pro Thoruna dar z lodi.“
Andreas se usmál. Jakpak znělo to staré naivní přísloví? Jestliže mužův obličej zhyzdí úsměv, pak je ten muž špatný.
„Myslím, že přinesete postačující dar,“ pravil velekněz. „Vůbec s ním nemusíte spěchat, určitě ne teď.“
„Dobrá.“ Schönberg se rozhlédl po svých přátelích z lodi. Všichni ho dychtivě sledovali a vůčihledě jim vyhovovalo stát se Thorunovými hosty. „Dovolte mi jen říci pár slov lidem čekajícím na lodi. Zabere to jen minutku.“
„Samozřejmě.“ Andreas, vznešený barbar, se zdvořile odvrátil.
Schönberg vytáhl od pasu svůj komunikátor a promluvil do něj. Díval se na loď a měl pocit, že vidí hlavu Suomiho, který určitě sedí na hlídce na konci přístupové stezky.
Vzala to Barbara. „Haló?“ Měla nejistý hlas.
„Hele, Barbie, pozvali nás, co jsme dole, na návštěvu Chrámu. Mají dneska oslavu. Nevím, kdy se vrátíme do lodi. Řekni Suomimu, aby určitě vlezl dovnitř ještě před setměním a ať všechno zapojí. Zavolejte mi buď jeden nebo druhý, kdyby nastaly nějaké problémy. Já se ozvu znovu, až půjdeme zpátky, OK?“
Chvíli bylo ticho a pak jen řekla: „OK.“
„Je všechno v pořádku?“
„Ano, v pořádku, Oscare.“
Určitě ji rozrušilo už jenom to, jak slyšela o turnaji a při pomyšlení na něj. Nejspíše držela Suomiho za ruku, když jí líčil ty strašlivé hrůzy. Pro další výlet si vyberu společníky na cestu pečlivěji. Nikdo z téhle družiny nedostál jeho očekávání.
Navíc příště sem možná přiletí sám a nebude počítat s tím, že se vrátí na Zemi. Přemítal, zda by se mohl na Zemi skutečně naučit používat sečně zbraně se zdejší zdatností. Přemítal, zda by mu to šlo lépe s mečem, sekyrou nebo oštěpem. Jestli dneska půjde všechno dobře, bude mít příležitost se o svém plánu zmínit Andreasovi.

Malá skupinka mimozemšťanů a jejich nedbalý doprovod tvořený několika vojáky začali stoupat po hladce vydlážděné horské cestě. Andreas a Schönberg šli spolu vpředu. „Na vrchol to je jen několik kilometrů,“ informoval je Andreas. „Tak hodinka cesty, když si dáme na čas. Hodina u vás na Zemi je stejně dlouhá jako naše, nemýlím-li se?“
Když ušli asi půl kilometru po klikaté stoupající cestě, přišli na místo, kde se podle Andrease připravovala aréna pro zítřejší boje. Hora zde byla příkřejší, nebylo zde tolik rovného místa a z jedné strany bylo vidět na stráň, která končila propastí. Po dalším kilometru serpentinovitá cesta míjela dvě kamenné strážní věže, ze kterých hlídky rázně pozdravily

svými kopími procházející společnost. Andreas pozdrav opětoval.
Teď už se musí blížit vrcholu. Svah se znovu zmírnil a cesta se vlnila lesíkem upraveným jako park. Mnoho stromů neslo ovoce. Půdu pod nimi zakrýval koberec révovité rostliny, která se honosila listy ostrými jako tráva.
Stromy prořídly, země byla skoro rovná a skupině se otevřel výhled na opevněné město na vrcholku hory. Cesta je vedla do blízkosti vybělených městských hradeb, přímo k široce rozevřené bráně. Schönberg se ještě mrkl směrem k lodi. Začal pociťovat mírné znepokojení, které ze sebe nemohl setřást. Než vešli do města, uviděl nad stromy pouze zakulacený kovový vrchol.
Uvnitř toho zprvu nebylo moc k vidění kromě dalších hradeb z jasně bílého kamene. Jak procházeli ulicemi, Schönberg zjistil, že jsou úzké a rušné. Šedě odění otroci a kočáry vlečené mnoharohými tažnými zvířaty razili cestu bíle oblečeným šlechticům. Tu a tam po návštěvnících z nosítek či zamřížovaného okna pokukovala uhlazená dáma. Okna byla obvykle malá, dveře zavřené a zdi bez výjimky bílé. Architektura města byla neuvěřitelně jednotvárná. Když zachytil Andreasův pohled, otázal se: „Můžeme si zde pořídit obrázky?“
„Ale samozřejmě. Ještě si později musíte udělat také můj. Budu ho opatrovat.“
Cestu návštěvníků lemovalo množství bíle oděných lordů, kteří se mírně a zdvořile ukláněli, dávali najevo větší údiv, než na jaký byl u obyvatel planety doposud zvyklý. Athena se usmívala a mávala na ženy a děti, které vyjeveně zíraly z oken a za rohy budov. Ti v šedém, muži i ženy, měli nejspíše příliš naspěch, než aby zvedli oči a podívali se. Neviděl také, že by bylo v šedém nějaké dítě.
„Thorunův chrám.“ Andreas se zastavil a ukazoval na dvojici vysokých bran s hustým kovovým mřížovím střežícím vstup na nádvoří, které lemovaly ze tří stan budovy se všudypřítomnou bělobou na zdech. Ty byly o něco vyšší než všechny, které doposud návštěvníci po cestě městem minuli.
„Tam budeme v noci slavit.“
Jakmile společnost prošla branami, Andreas se s návštěvníky prozatím rozloučil a odebral se k budovám, které Schönberg považoval za ten pravý Chrám, nejvyšší stavbu, nějakých dvanáct či patnáct metrů vysokou se širokým bílým schodištěm a se šerednými dveřmi.
Mimozemšťany vedl mladý shrbený kněz k jiné přilehlé budově a tam jim ukázal samostatné pokoje, ze kterých nebylo vidět do ulice, ale na úpravnou zahradu na uzavřeném dvoře.
Uctivý sluha ho zavedl do jemu přiděleného pokoje. Schönberg zjistil, že je to trochu stísněné, ale jinak příjemné místo. Malé okno bylo chráněné zdobenou mříží, zemi pokrývaly měkké koberečky a také tam stála příjemně vyhlížející postel. Zdálo se, že pozvání k tomu, aby zůstali přes noc, se zdálo samozřejmé. Jeho služebník položil venku bílý oděv, který někde vykouzlil, a otevřenými dveřmi bylo vidět dalšího služebníka, který ve spěchu přinášel něco na způsob vany.
O chvíli později, když si nechal vydrhnout záda - což ani nepotřeboval, ale ať si dělají, co uznají za vhodné - zjistil, že neočekávaná míra pohostinnosti trochu zmírnila neklid, který se mu uhnízdil v mysli. Tušil ale nyní, že se ho Andreas chystá požádat o nějakou podstatně větší laskavost, než se rozloučí. Co by to jen mohlo být? Snad aby jim propašoval nějaké mimozemské zbraně, které by mohli potřebovat, aby se vypořádali s nějakými obzvláště nepříjemnými protivníky.
Náhlá tropická noc na Planetě lovců přišla, právě když vylezl z koupele a oblékal se. Mladý kněz byl hned při ruce, aby ho odvedl na slavnost. Zdálo se, že všechno běží hladce.
Řekl svému průvodci, že se zastaví ve vedlejším pokoji u Atheny, a zjistil, že už je nachystaná, jako kdyby odjížděli na obchodní cestu. Její průvodce jí řekl, že De La Torre a Celesta, jejichž pokoje se nacházely dál u zakryté kolonády, už odešli napřed.
Schönberg a Athena trošku žertovali o tom, jaký druh zboží by mohli prodat svému novému zákazníkovi Andreasovi, a při tom následovali své průvodce z jednoho nádvoří a kláštera do druhého, aniž by přišli na dohled ulic města. Celý chrámový komplex byl zřejmě rozsáhlý.
Nakonec vstoupili do malých dveří v boku vysoké budovy, ve které Schönberg rozpoznal samotný Chrám, a byli odvedeni do veliké místnosti kousek pod úrovní podlahy. Vládl tam osvěžující chlad po horku denního slunečního světla.
U tabule už seděli De La Torre a Celesta, také odění do bílého. De La Torre s lístkovým věncem na hlavě vypadal jako nějaký starověký Říman. S nimi tam seděl velekněz a půl tuctu dalších mužů nejvyšších hodností. Někteří z nich doprovázeli Andrease při jeho první přivítací návštěvě na mimozemské lodi.
Služební se pohybovali tiše a byli vždy po ruce. Hodovací sál byl velký, vkusně vyzdobený hezkými tapetami, slabě osvětlený dobře umístěnými svíčkami. Všechno bylo, jak má být.
„Náš hostitel mi vyprávěl o Thorunově velkém sále,“ řekl De La Torre poté, co se pozdravili.
„Opravdu?“ Schönberg gestem ruky obkroužil celý prostor. „Je to tohle místo?“
Jeden z knězů Vnitřního kruhu se usmál, široce a cynicky. „Ne, Thorunův svět se od našeho či vašeho naprosto liší.“

Stejně jako na turnaji se Schönberg u stolu ocitl mezi Athenou a Celestou. Navzdory navenek příjemnému prostředí se nejenom Celesta, ale i Athena stále jakoby nevědomky držely v jeho blízkosti. Nejenže ten večer tam nebyly další ženy jako hosté, ale Schönberg měl dokonce pocit, že tam možná ani žádné nikdy nebyly v celé historii Chrámu. Ani Andreas ani ostatní představitelé Planety lovců s Athenou nemluvili, až na její přímé dotazy, které ovšem čas od času kladla, aby ukázala svou odvahu. Celesta jako dobrá herečka věděla, kdy se od ní očekává, aby mlčela. Kdyby lidé z Planety znali její skutečné postavení, rozlítilo by je to.
Nebylo o tom pochyb. Jeho skupině se dostalo výjimečného zacházení. Bude muset projevit alespoň předstíraný souhlas s jejich přáním, ať už bude jakékoli.
Hostina byla výborně připravená, byť se Schönberg omluvil Andreasovi a poradil ostatním pozemšťanům, aby se

nepouštěli do určitých jídel a ani nepili kvašené mléko, které před ně postavili v objemných pohárech. „Pro naše pozemské žaludky bude lepší, když zde budeme pít čistou vodu, nemá-li Thorun nic proti.“
Andreas jen ledabyle mávl rukou. „Thorunovi je taková věc lhostejná. Čistá voda je pro dobrého bojovníka vždy dobrým nápojem.“
Schönberg vodu upíjel ze zlatého poháru. „Těším se na další kolo turnaje.“
„To já také. Těší mě, že máme společné zájmy. Bohužel mě moje povinnosti bránily zhlédnou předchozí kola.“
„Vím, jak mohou být povinnosti neodbytné.“ Celestina si pod stolem podupávala nohou. Na scénu vešli tanečníci a ona si je s profesionálním zaujetím prohlížela. Byli dobří, dívky a mladíci tančili spolu, na pozemská měřítka to však bylo samozřejmě příliš neotesané a místy až nepokrytě erotické, ale dobře provedené a plné energie. Muži z Planety lovců představení sledovali s pochmurným výrazem či vůbec. Schönberg se podivoval, zda zdejší kněží mají dodržovat celibát. Snad na tuhle otázku přijde řeč později, pokud vůbec. Sex byl na každé planetě asi ještě citlivějším tématem než náboženství, které však asi zdejší náboženští vůdci nebrali příliš vážně.
Pro pozemšťany bylo vše nové a zajímavé a večer jim ubíhal rychle. Noc už notně pokročila, svíce už skoro dohořely a tanečníci padli vyčerpáním, když Schönberg poznamenal, že nadešel čas, aby se se svými společníky odebral zpátky na loď.
Andreas naznačil zdvořilý nesouhlas. „Už jsme pro vás připravili lůžka. Jedna z oněch tanečnic ho bude sdílet s vámi, když budete chtít.“
„Nabídka to je lákavá. Ale mám starosti o loď.“
„Zůstaňte zde pod Thorunovou střechou. My dva si máme ještě o čem povídat. Jistě by nebylo příjemné pokoušet se vylézt teď v noci na vysokou skálu k vaší lodi.“
Schönberg se dlouho nerozmýšlel. „S radostí vaše pozvání přijímáme. Omluvte mě přesto na okamžik, musím promluvit s posádkou na lodi.“ Vyňal z opasku komunikátor, aktivoval ho a čekal na odpověď. Zdvihl zařízení k ústům a promluvil. „Suomi?“
„Zůstaňte zde,“ řekl Andreas s tváří staženou do ohavného úsměvu. „Ráno se vám s ním pokusím zprostředkovat setkání.“
„Pokusíte se… Nerozumím.“
„Jak vidíte, muž, kterého jste nechali hlídat loď, už tam není. Je to ostuda, ale musím vám říci, že během posledního kola turnaje se polekal a utekl pryč. Nechtěl jsem vás zbytečně znepokojovat, ale ještě jsme ho nenašli.“
Schönberg se s vážnou tváří usadil a na Andrease se podíval jako pravý magnát. „A co moje loď?“
„My vám ji hlídáme. Uvnitř se ničemu nic nestane. Nikdo se k ní bez mého svolení nedostane. No tak, trvám na tom, abyste tu zůstali přes noc.“
VIII
Krátce po úsvitu dalšího dne přišel otrok vzbudit osm šťastlivců z turnaje.
Gil Zrádný byl okamžitě vzhůru, když ho slabě zatahal za šaty na spaní, převalil se, plně si uvědomil, kde je, a došlo mu, že jde na řadu první. Posadil se, promnul si oči, rozhlédl se a podotkl ke každému, kdo ho poslouchal: „Náš tábor je den ode dne menší.“
Ačkoliv většina ze sedmi ostatních byla vzhůru, nikdo se hned neozval. Podobně jako Gil se i oni jednoduše zamotali do svých šatů či přikrývek a nyní se z nich jeden jako druhý pomaličku klubali jako hmyz ze svých zámotků.
Přes noc zaprŠelo. Ráno bylo šedavé a ponuré. Minulé noci se osm bojovníků uložilo docela blízko u sebe, jako by se sbližovali proti nějakému vnějšímu nebezpečí. Plocha, kterou nyní zabírali, byla podstatně menší v porovnání s pěkným tábořištěm daleko dole u řeky.
Když se Gil postavil, uviděl řeku, která se pod ním plazila sem a tam jako had po rovinaté zemi, až se nakonec kdesi ztratila v ranní mlze. Dole vytvářela pole s úrodou nepravidelně rozeseté obdélníky. Na okamžik - pouhou chvilinku - Gil bolestně zatoužil, aby byl někde ve své vlastní vzdálené provincii, kráčel tupě za pluhem, jako tomu bylo kdysi dávno. Dávno.
Černý obr Omir Kelsumba stál opodál a chystal se vyprázdnit svůj močový měchýř směrem z kopce. Otroci se nedostali k tomu, aby v tomto tábořišti vykopali latrínu, většinu z nich z nějakého důvodu odvolali včera odpoledne za jinými povinnostmi. Omir promluvil přes rameno, aby konečně odpověděl Gilovi: „Dnes večer budeme potřebovat ještě méně místa, no a co? Brzy budeme všichni přebývat v Thorunově sále, kde musí být dost místa pro každého.“
„Tos řekl hezky,“ přidal se Farley z Eikosku, který se právě protahoval, pak se sehnul a zručně začal pihovatými pažemi balit oděv na spaní. Vypadal luxusně, stejně jako jeho zbraně.
V tuto chvíli už byli všichni bojovníci na nohou, drbali se, odplivovali si a skládali své spací úbory, aby byli připravení na přesun tábora. Farley z Eikosku se dlouho zdržel při obřadu před Thorunovým oltářem, klečel a mumlal si modlitby, skláněje své čelo k zemi. Brzy se připojil Kelsumba a také Charles Vzpřímený a pak jeden po druhém ostatní, dokud všichni nevykonali alespoň zběžnou pobožnost. Nevyzpytatelný Thorunův obličej na obrazu nejevil známky toho, že by někomu dával přednost.
Vann Nomád měl, jak se zdálo, tohoto rána největší hlad, protože první opustil svatyni a přesunul se k ohni, kde jeden otrok v šedém připravoval velmi prostou snídani.
Když Vann odešel, Gil se potichu zeptal Kelsumby: „Co si myslíš o tom, kterej si jako trofeje odřezává uši?“ Kelsumba jen zabručel. Začal si prohlížet svoji sekyru, aby zjistil, jestli noční déšť neprosákl přes pečlivě ovinuté a naolejované obaly a nezrezavěla mu ocel. Až na tuto sekeru byl veškerý Kelsumbův majetek ošuntělý a opotřebovaný.
Jak se hrbil nad sekerou a zblízka si ji prohlížel, řekl Gilovi: „Ty jsi možná moudrý muž. Můžeš mi možná říci, co soudíš o tomhle. Předpokládejme, že turnaj nevyhraju. Ale i když ne, dostal jsem se daleko, až sem, budu sedět vysoko u Thorunova stolu. Bude mi naslouchat, co myslíš? Jestli dnes nebo zítra zemřu, přimluví se za mne u bohyně uzdravení,

aby ke mně byla laskavá?“
Gil si pro sebe povzdechl. „Takové otázky já zodpovědět neumím. Ale obecně se věří, že všechna zranění, stará i nová, se komukoliv bez ohledu na postavení zhojí, když vstoupí do Thorunova sálu.“
„Nepřivádějí mě sem moje vlastní zranění.“ Urostlý muž vzhlédl a obrátil své prázdné oči do dáli. „Mám ženu a dvě malá děcka daleko odsud. Obě jsou nemocná. Jde to s nima s kopce a nerostou. Doktoři ve vesnici s tím nic nezmůžou. Prosil jsem bohy, nabízel oběť, ale jim se nevedlo o nic lépe.“ Oči obrátil na Gila a prsty uchopil rukojeť sekyry. „Takže se stanu i bohem sám. Pak budu moct své děti uzdravit, i když s nimi už nebudu moct žít.“ Hlas mu stoupal a v očích se mu objevil fanatický lesk. „Zabiju šest mužů, nebo šedesát, jestli to bude nutné! Zabiju tebe a ani sám Thorun mě nezastaví!“
Gil vážně pokýval na znamení souhlasu a tvář mu zůstala nehybná. Pak se opatrně odvrátil. Když se za chvilku podíval zpátky, Kelsumba už znovu tiše seděl a ostřil si sekyru.
Thomas zvaný Svěrák, který stál jen kousek vedle, když Gil pronášel poznámku o Vannově zvyku uřezávat uši, to pravděpodobně slyšel. Byl to právě Thomas, kdo se měl v dnešním kole střetnout s uřezávačem uší, ale tohoto rána vypadal ospale a nevypadal, že by ho to nějak trápilo. Zíval a při tom z něho vycházelo jakési hluboké bučení. Bylo těžké určit, zda Kelsumba nebo Svěrák jsou z přeživších mužů největší. Jud Isaksson je určitě nejmenší, Gil o mnoho větší není. Posledně jmenovaný si ještě jednou pro sebe povzdechl, když to zjistil.

Snídaně se skládala z neslaných nemastných tlustých pečených placek a vody. Poprvé nebylo žádné maso. Když kvůli tomu muži na posluhujícího otroka doráželi, něco zaskřehotal a udělal pár bezmocných posunků - někdo mu jednou vyřízl jazyk -, že nic lepšího nedostali a on musel dělat více práce než obvykle, protože mnoho jeho druhů odvolali pryč.
Leros to potvrdil a zachmuřeně přežvykoval svůj vlastní příděl upečených placek. „Dva kněží, moji přátelé, mě přišli brzy ráno vzbudit a politovali mě, protože většina z naší družiny odešla. Pro to není žádná omluva, že se o nás tak mizerně starají. Je pravda, že je nás méně, ale sláva vás, kteří jste přežili, se ještě zvýšila. Poslal jsem velekněži protest. Věřím, že nás v poledne nakrmí a obslouží lépe.“
Snídani, ať byla jakákoliv, snědli a Leros vydal pokyn k pochodu. Společnost znovu vyrazila vzhůru. Daleko vpředu jela pomalu vzhůru kolona skřípějících nákladních vozů naložená zásobami pro město. Další prázdné třesoucí se a rachotící vozy sjížděly mnohem rychleji dolů. Vzpřímený Charles, který šel náhodou v předvoji průvodu, musel sáhnout pro meč, než mrzoutský vozka prvního sjíždějícího vozu odstavil kolonu sdostatek stranou, aby mohli hrdinové projít.
Leros byl kvůli této příhodě ještě rozmrzelejší, ani nic moc neříkal a skupina postupovala dál. Pravdou však bylo, že už nedělali příliš velký dojem. Muži byli všichni do jednoho ušpinění po dnech strávených v zápasnické aréně, a tak si jich skoro nikdo nevšímal. Rád by se býval zastavil, aby tomu drzému pacholkovi vozkovi napráskal, ale to by celý postup jenom ještě více ztížilo.
Thorunovo město ještě nebylo v dohledu, ačkoliv vrchol Boží hory nemohl být více než kilometr nad nimi. Jednou Gil zahlédl obrovskou mimozemskou loď, jež se celá mokrá leskla na vzdáleném skalnatém podstavci, pak se ale do výhledu vplížila mlha s deštěm a stromy opět obklopily cestu, po níž stoupali.

Dva kněží středního postavení sešli, aby se setkali s Lerosem a promluvili s ním. Ti tři se důvěrně radili v čele osmi bojovníků. Skupinka osmi pokračovala klidně a vytrvale v stoupání, někdy šli spolu dva nebo tři dost dlouho, aby si mohli vyměnit pár slov, někdy zase šli jako husy za sebou v tichém rozjímání. Dva otrhaní otroci, co jim zůstali z jejich kdysi královského doprovodu, nesli vzadu náklad. Jeden byl němý a druhý měl chromou nohu. Obraz Thoruna, pro kterého v každém táboře budovali polní svatyni, nyní zůstával vzadu. Jen dočasně, řekl Leros, dokud nebudou mít dost služebníků, aby postavili důstojnou svatyni.
Krátce po události s vozy vyhledal Gil Juda Isakssona, který se osamocený vlekl a dělal společnost muži, který se ho za několik hodin bude pokoušet zabít. Jud jeho přítomnost přivítal letmým pohledem a pak se vrátil zpátky ke svým myšlenkám.
Gil sklouzl pohledem na jejich prachbídné služebnictvo a prohodil: „Takže žádné maso. A dnes asi také žádní hudebníci, kteří by odváli naše duše vzhůru k Thorunově sálu.“
Jud nerozhodně pokrčil rameny. Ale možná ho k tomu přiměl jen studený vítr, jenž mu na krk hnal déšť.
Gil odměřil svými holínkami po cestě půl tuctu kroků a pak dodal: „Vím jen tohle. Šedesát čtyři statečných bojovníků se sešlo dole na planině, všichni plní života a krve. A teď už z nás dýchá jenom osm. Pak tedy, kdybychom se mohli obrátit a jít domů, byli bychom uvítáni a velebeni jako hrdinové. A teď? Nikdo nevidí naše skutky a nebude je opěvovat. Hoduje těch padesát šest mrtvých opravdu nahoře?“ Zahleděl se k horskému vrcholu skrytému mezi lesíky. „Neslyším, že by vítr snášel nějaký smích.“
Judův knír se pohnul, ale jen si odplivl.
Gil byl rozhodnut nenechat věci jít dál tímto směrem, času ubývalo. Pronesl jen tak, aniž věděl komu, aby vyprovokoval nějakou odezvu: „Vy i já jsme viděli padesát šest dobrých mužů, jak stoupají jako kouř k nebi. Ne, nejenom tohle. Ani všechny nespálili, jak by se na hrdiny slušelo, ale většinou je pohřbili jako mrtvá zvířata. Do mělkých hrobů.“
„Člověče,“ Jud nakonec našel svůj hlas. „Člověče, nevím proč mi tady tyhle výčty děláš. Řekni mi - nic o tobě nevím, ale tvoje jméno - opravdu není žádný důvod, proč se jmenuješ Gil Zrádný?“
„To je dlouhá historie a ne moc k uvěření. Ale já začnu, jestli chceš.“
„Ne, nezajímá mě to. Opravdový lotr by si spíš dal jméno Gil Čestný. Dobrá!“ Jud viditelně dospěl k rozhodnutí. „Dobrá! Když chceš mluvit otevřeně. I dítě ví, že nahoře nejsou žádní bohové, ani nikde jinde. A když to tak je, kdo

tedy vládne Chrámu, Boží hoře, světu? Jednoduchá odpověď, vládnou jim lidé.“
Pokýval a spokojeně se usmíval své vlastní logice a pak se znovu pohroužil do úvah. „Dobře. Protože tedy nebudeme uvítáni ve smyšleném sále, vyvstává otázka, proč jsme zde? Musí zde být nějaký skutečný důvod. Nemělo by smysl nechávat nás, abychom se navzájem vybili do posledního muže pro pobavení několika mimozemšťanů, kteří se tu nachomýtli. Ne. Dávej pozor. Před začátkem dnešních zápasů - nebo přinejhorším před jejich koncem - šesti nebo osmi z nás, kteří zůstanou, bude sděleno tajemství a turnaj bude tajně zastaven.“
„To si opravdu myslíš?“ „Co jiného, člověče? Stane se z nás šlechta, tajná síla. Už pro nás přestali posílat dolů zásoby, nemám pravdu? Turnaj bude zastaven a vypustí nějaký příběh, kdo se stal konečným vítězem a kdo se s bohy radostně ožírá a běhá za holkama.“
„Ten dobrák Leros musí být ale výborný herec.“
„Možná mu to neřekli. Dobrák určitě, ale ne moc bystrý. Je to dost jasné, když se nad tím zamyslíš a zvážíš všechny okolnosti. Bude z nás nějaká palácová stráž pro velekněze nebo toho, kdo to všechno nahoře řídí.“
Když Jud ustal, Gil také neměl chvíli co říci, i když mu hlava pracovala naplno. Nakonec odpověděl:. „Máš možná pravdu. Já jen vím, že bych dal moc za to, abych se mohl obrátil, tiše teď sejít dolů a vrátit se domů.“
„Mluvíš jako blázen, Gile. Když už jseš tak daleko, už tě nikdy nenechají odejít. Kde jseš doma?“
„V Endrosské bažině.“ Byla to vzdálená provincie daleko na jihu. „Nařízení z Boží hory tam nemají moc velkou váhu.“
„To jsem slyšel. Myslel bych, že tenhle kraj je plný Thorunových nepřátel.“ Jud na něho zíral. „Proč jsi tady?“
„Nejsem Thorunův nepřítel,“ dodal vzápětí rozhodně Gil. „Spíše je to asi tak, že někteří jeho kněží nejsou tak úctyhodní a poctiví, jak by měli být. A proč jsem vlastně tady, to se taky sám sebe ptám.“
Vpředu se kněží zastavili, ale pořád byli zabráni do hovoru. Leros rozzlobeně gestikuloval, zatímco ti druzí dva působili nešťastně, ale smířlivě. Došli už k další aréně připravené pro boj. Gil si všiml, že její okraj přečnívá nad prudkým srázem. Při tom pohledu ho píchlo u srdce. Na jihu to znamenalo, že muž spočinul očima na místě, kde zemře.
„Co jsem ti říkal?“ zamumlal Jud a šťouchl do něho loktem. Jak vyšli nahoru, Leros se otočil a chystal se k bojovníkům promluvit. V jeho přístupu se ale cosi změnilo a oni si hned povšimli, že se nechystá pouze oznámit další kolo soubojů. Ve vzduchu viselo něco jiného.

Leros se rozčílil, ale ne na bojovníky, ale na skleslé kněze, kteří stáli za ním. Když promluvil, bylo z jeho hlasu cítit napětí. „Nejprve se vás mám zeptat, zda, když u nás byli včera mimozemšťané, se někdo z nich nezmínil o polobohovi Karlsenovi.“
Bojovníci na sebe zmateně pohlédli. Většina z nich si nevzpomněla na nic, co by mimozemšťané řekli: měli na přemýšlení důležitější věci než tohle. To nebylo to oznámení, které Jud očekával, a tak se zamračil.
Všichni mlčeli, až se Gil přihlásil a zeptal se: „Dobrý Lerosi, mám tomu rozumět tak, že jsou tito mimozemšťané obviňováni z rouhačství?“
„O tom se právě nahoře rozhoduje,“ řekl jeden z ostatních kněží a ukazoval při tom na vrcholek.
„Řekni Andreasovi, aby si to rozhodl nahoře sám,“ odsekl Leros. „A dovol mi, abych tu pokračoval v důležitějších věcech.“
„Lorde Lerosi, promiňte mi. Znovu opakuji, že já i mnoho dalších máme pro vaše stanovisko pochopení. Já vám jenom předávám příkazy -“
„Ano.“ Obrátil se znovu Leros k čekajícím bojovníkům.
„Těm nahoře se asi zamlouvá obtěžovat nás nedůležitými malichernostmi. Jeden z těch mimozemšťanů, který se choval jako poděšená žena, když uviděl krev, se ztratil. Domnívají se, že musí pořád být někde na hoře, protože vojáci hlídkující v rovinách ho nenašli. Ptám se vás proto, zda jste takovou osobu minulé noci nebo včera nezahlédli.“
Gil naznačil, že ne. Dalších sedm, v této chvíli už úplně bez zájmu, odpovědělo jednohlasně, že ne.
Leros se obrátil k ostatním kněžím. „Nenosí náhodou ti mimozemšťané nějaké přístroje, aby spolu mohli mluvit, i když jsou na kilometry daleko? Jak se může ztratit, když může říci ostatním, kde je?“
Jeden z kněží řekl: „Takový přístroj našli u jejich lodi. Ten zbabělec ho musel zahodit. Kromě toho si myslím, že nechce, aby ho našli. Našli tam také další, ještě podivnější věci a děje se toho více, než nám řekli.“ Kněz téměř přešel do šepotu.
Gil předstíral, že se moc nudí, stejně jako ostatní bojovníci kolem něho, a očima nepřestával sledovat malé létající stvoření mezi stromy, zatím však jeho uši zachytily každé slůvko.
Kněz pokračoval v důvěrném - jak si myslel - rozhovoru s Lerosem: „Ti ostatní mimozemšťané jsou údajně hosty v částech náležejících Chrámu, ale nikdo nevěří tomu, že by tam byli dobrovolně. Od té doby, co tam vešli, je vidělo příliš málo lidí. Jedna jejich žena je uvězněná na lodi. Co je ještě podivnější - někdo, koho nebudu jmenovat, mi sdělil nejpřekvapivější zvěst: polobůh Mjollnir vyzval mimozemšťany k souboji a jeden z nich ho zabil.“
Leros si zhnuseně odfrkl a otočil se. „A já jsem měl těmto pověstem, které přinášíte, dodat na důvěryhodnosti.“
„Tomu o Mjollnirovi nevěřím sám. Ani náhodou. To je rouhání. Ale děje se něco podivného, něco, co má do činění s mimozemšťany, a nám o tom neřekli pravdu.“
„Může to tak být. Ale nemá to co dělat se mnou nebo s turnajem.“ Leros zašilhal na cestu. „Kdy můžeme očekávat lepší jídlo a pití a nějaké nové služebníky?“
Třetí kněz se zatvářil ještě nešťastněji než předtím.
„Lorde Lerosi, znovu vám musím dát odpověď, kterou neuslyšíte rád.“
Leros se pootočil. „Co teď?“ řekl hrozivým tónem.
„Jako by Vnitřní kruh náhle zapomněl na turnaj. Nejenom jsou zaneprázdněni jinými věcmi, ale oni se o něj vůbec nestarají. Nemohou mi slíbit, že se příděly, které nám posílají dolů, vůbec zlepší. Andrease jsem skoro neviděl a ještě měl jiné starosti. Nemám tušení o co. Řekl mi: Nařiď Lerosovi, ať v té podívané pokračuje a dovede ji až do konce.

Cožpak mohu zpochybňovat autoritu velekněze?“
Leros rukou bezmyšlenkovitě pohnul na stranu, kde by bojovníkovi u pasu visel meč, a našel jen hladkou kněžskou řízu. „Moje podívaná? Byla tohle jeho slova?“
„Na mou duši, byla.“
„Já můžu zpochybnit, co Andreas nařizuje.“ Leros mluvil v chladném hněvu, tiše a promyšleně. „Ať už je velekněz nebo ne. Co si na nás ještě vezme? Proč ne hned všechny naše otroky a jídlo a proč ne taky naše šaty a zbraně?“ Zbylí kněží se dívali, jako kdyby se pokoušeli nic neslyšet. Gil zadržoval soustředěním dech.
Leros pokračoval: „Je to, nebo to není turnaj na Thorunovu počest a k jeho slávě, kde se má vybrat muž, který je hoden zbožštění? Cožpak těchto osm zbývajících mužů, jeden každý, nejsou těmi nejvybranějšími…“
Na chvíli se proud jeho slov vytratil. Už to vypadalo, že se zadusí. Nakonec chytil dech a pokračoval „Tak dobře. Musím jít nahoru a zeptat se ho na vše osobně. Jeden z vás dvou musí zůstat nějakou chvíli zde, aby tito muži nezůstali bez dohledu kněží vyšší hodnosti.“
Obrátil se k osmi čekajícím bojovníkům, přestal se mračit a na tváři se mu usadil smutný a milující úsměv. „Dobří lidé - dobří bojovníci. Musím vás na pár chvil opustit. Přejete si pokračovat v tomto kole bojů, či vyčkat mého příchodu? Jdu nahoru vyjednat lepší podmínky. Když se vrátím, nebudou už žádné řeči.“ Muži se na sebe nejistě podívali. Gil už skoro promluvil, ale pak svá slova polkl. Mysl mu běžela jako o závod, jak zkoušel zvážit různé možnosti. Přál si odklad, ale ne příliš dlouhý.
Leros viděl jejich nejistotu, mrkl na vysoký bronzový štít, jímž bylo slunce Planety lovců, které se pokoušelo přes vrstvy mlhy svět osvítit. „Počkejte do hodiny, kdy odbije poledne. Jestli se do té doby nevrátím s většími poctami a zaopatřením pro vás - nebo vám nevzkážu -, pak bojujte, jak nejlépe dovedete.“ Svůj seznam předal knězi, který byl určen, aby s nimi zůstal, pokynul ostatním, aby ho následovali, a rázně vyrazil do kopce.

Dlouhé ráno se pomalu vleklo. Až do přelomu dne bojovníci postávali či polehávali kolem, stísněně mlčeli či spolu vždy dva či tři potichu rozmlouvali. Když bylo nakonec jasné, že poledne nastalo a také minulo, a od Lerose nepřišly žádné zprávy a ani náznak toho, že by se měl vrátit, zastupující kněz si odkašlal a svolal osm mužů. Rychle a rozpačitě se představil jako Yelgir a oznámil, že je připraven vyvolat jejich jména z listiny, pokud oni jsou svolni bojovat.
„Dejme se do toho,“ řekl Vann Nomád. Další také přikývli, že jsou připraveni. Čekání a nejistota byly nesnesitelnější než rány. Zaujali svá místa kolem arény.
Yelgir vytáhl svitek se jmény a znova si odkašlal.
„Charles Vzpřímený - Farley z Eikosku.“
Z protilehlých stran kruhu vykročili takřka lenivě Charles i Farley. Uprostřed se opatrně dotkli zbraněmi, vzájemně tak prokázali úctu ke svým schopnostem a obezřetně začali šermovat. Farleyova zraněná levá ruka, kterou Leros osobně šikovně vložil do dlahy a obvázal, mu podle všeho nezpůsobovala problémy mimo toho, že do boje šel pouze s mečem, když si dýku ponechal za pasem.
Postupně však soupeři přidávali na rychlosti a síle svých pohybů, až o sebe dlouhé meče melodicky zvonily. Souboj se jevil vyrovnaný. Pak se Farleyova drahokamy svítící ocel bleskurychle vysunula falešným pohybem, který v dřívějších kolech nepoužil. Charles se snažil vykrýt úder, který nepřišel, a zmeškal ten smrtelný, který si ho našel. Padl k zemi s pronikavým bolestným výkřikem.
„Gil Zrádný - Jud Isaksson.“
Jud podnikl, jako už předtím, rychlý výpad, Gil se nezdál tak dychtivý, ale přesto začal tento boj v rychlejším tempu než předcházející. Oba muži byli aktivní, ale žádný se nevrhl bezhlavě do útoku. Nyní projevoval více útočnosti Gil, jeho dlouhý meč svištěl nad a pod kulatým mužíkovým štítem, ale nepovedlo se mu ho obejít. V tuto chvíli se sneslo krupobití Isakssonových ran a Gil musel vydávat svoji energii na jejich krytí a před náporem ustupovat.
Konec přišel náhle, když stál Gil zády k okraji soubojového kruhu čnějícím nad klesajícím svahem. Isakssonova čepel vyrazila, problesklo světlo, Gil sevřel svou hruď, vydal přidušený skřek a sesul se k zemi. Na svažujícím se štěrkovitém terénu jeho tělo klouzalo a kutálelo se kus dolů, dokud ho dočasně nezastavily a nepodržely keře. Pak zase vyklouzl a sunul se dál. Kněz pokynul. Kulhavý otrok s kyjem začal dlouhý sestup.
„Omir Kelsumba - Rahim Sosias.“
Černý obr vypadal, jako by se vstupem do arény ještě povyrostl. Opět měl velkou sekyru usazenou v rukou takřka mateřsky. Proti němu stanul tlustý Sosias se zakřivenou šavlí, který na první pohled neměl příliš šancí. První krev ovšem prolila Sosiasova šavle. Bylo to jen lehké zranění, jen dotek hrotem na vnější straně Kelsumbova stehna. Sosias vše výborně načasoval. Odvetný sek sekyrky jen natrhl cíp jeho vlajícího oděvu.
Zranění černého muže vybudilo, nyní musel uskakovat Sosias, břicho se mu pohupovalo, jak s obdivuhodnou rychlostí tancoval. Sekyra se míhala sem a tam, bleskurychle svištěla vzduchem, jako by to byl jenom lehký mečík, ale vykrýt by ji nedokázal ani ten nejtěžší meč. Kruh přihlížejících uznale šeptal.
Sosias se pokusil znovu zasáhnout stehna, nebo to alespoň předstíral. Tentokrát na sebe odveta nenechala dlouho čekat, ale on přesto dokázal v rozhodujícím okamžiku zázračně utnout svůj pohyb a vyvázl nezraněn. V jeho levé ruce se najednou zjevil ukrytý nůž, ale Sosias se nedokázal dostatečně přiblížit, aby ho mohl použít.
Bylo by sebevražedné jen tak prostě čekat a pokoušet se uhýbat sekyře. Sosiasovi nezbývalo nic jiného než se pokusit znovu zaútočit, ale mocná sekera ho nakonec přistihla, když se blížil, a rozťala mu obličej. Thomas Svěrák, jenž se opíral o své kopí nějakých deset metrů opodál, pocítil na své paži spršku drobných kapiček krve.

„Thomas Svěrák - Vann Nomád.“
Vannovi, který tak neohrabaně držel obouruční meč, čelil Thomas, jenž cvičně vysunoval své obrovské kopí sem a tam

jako žihadlo. Vann neplýtval energií ve snaze urazit hrot kopí, jehož zpevněné ratiště už obstálo v několika soubojích. Boj se na počátku rozvíjel dosti pomalu, oba muži se pohybovali opatrně a úskočně, aniž by se doopravdy snažili zaútočit.
Po chvíli začalo být znalým očím zřejmé - a žádné jiné v tuto chvíli nepřihlížely - že Vann se nemůže úplně zbavit jisté hrané strojenosti, když mezi výměnami držel svůj meč. Jistěže ho s udivující rychlostí vracel na správné místo, ale zlomek vteřiny, který při nápravě ztratil, bylo více, než si mohl ve střetnutí na této úrovni dovolit. Nemotorné držení nebylo pro Vanna přirozeným postojem jako pro Kelsumbu jeho zvláštní způsob držení sekyry, ale pózou, kterou předváděl, aby vyvedl svého nepřítele ze střehu. S tímto účelem to nyní nebylo k ničemu, jak Vann bezpochyby věděl, ale jeho nervy a svaly na to zapomínaly a navracely se k navyklým způsobům.
Thomas selhání a jejich nápravy několikrát vystihl a pak přistihl meč, když byl skloněný k zemi. Ozval se zvuk jako při úderu holí a kopí se prohnalo Vannovou otrhanou košilí a tělem kousek nad opaskem s jeho trofejemi. Na Vannově obličeji se usadil výraz přihlouplého zármutku, když uviděl vodotrysk své vlastní krve, a i ten potom vymizel.

Farley z Eikosku opouštěl smrtící arénu ve společnosti tří druhů. Společně měli pokračovat v pomalém výstupu na horu, ale Farley se trápil pomyšlením, že bohové na tu hrstku přeživších zapomněli. Nakukoval přes rameno z ohybu cesty a spatřil nehybná těla čtyř dnešních obětí, položených u arény a jednu postavu v šedém s holí za pasem, která již pro ně kopala mělký hrob.
Isaksson vedle Farleye se také ohlížel a i on se zdál něčím znepokojen. Farley se skoro pokusil o svém trápení promluvit, ale pak neřekl nic, protože si nevěřil, že by je dokázal vyjádřit slovy.

Několik kroků vepředu Omir Kelsumba bezstarostně stoupal do zdánlivě nekonečného kopce a v pouzdře se mu houpala obrovská čistá sekyra tak nevinně, jako by to bylo dřevorubecké nářadí. Jeho mysl se zatoulala k malým nemocným dětem a manželce. Někdy, když vyhraje turnaj, by snad mohl navštívit svoji rodinu, jako duch by se nechal přinést v nočním větru, nebo by přišel se změněnou vizáží jako náhodný cestující. Každý věděl, že bohové umějí takové věci, a kdyby vyhrál turnaj, byl by téměř bohem.
Dříve občas pochyboval, ale nyní se mu vrátilo přesvědčení, že vyhraje. Po každém vítězství trochu zesílil. Cítil, že se v něm usídlila božská síla. Dosáhl plného vzrůstu, a tak se mu nikdy nemohl vzepřít žádný muž, ani teď ne. Až skončí turnaj, bude bohem a bohové mohou jak uzdravovat, tak zabíjet. Až zaujme místo po Thorunově pravici, bohyně zdraví nebude moci odmítnout vyléčit mu jeho děti. Ani jedno dítě boha nezemřelo v chatrči kvůli nešťastné nehodě či běžné nemoci.

Thomas Svěrák šel vedle Omira Kelsumby, ale o jeho myšlenkách nic netušil, stoupal s ním krok za krokem. Přes svůj život plný násilí, kdy byl zbojníkem, vojákem, tělesným strážcem a lovcem nebezpečných mužů za odměnu, upadl Thomas čas od času do osidel téměř ochromujícího strachu ze zranění a smrti, musel prokazovat železné sebeovládání, aby udržel svůj strach pod pokličkou. Tento strach v něm teď přebýval i se zlou předtuchou, že v příštím kole musí prohrát. Neměl vyhlídky na nic jiného než na širokou čepel Kelsumbovy sekyry, na niž se neodvážil podívat. Thomas měl s tímto druhem strachu dost zkušeností, aby věděl, že pomine, jakmile vstoupí do arény se svým soupeřem. Pak bude vše v pořádku, na strach nebude čas. Pak s ním nemůže nikdo soupeřit. Teď při stoupání měl na své nervy zlost a zkoušel nemyslet na nic.

Cesta vedla k dvojici věží, ze kterých je důstojně pozdravila stráž, když jimi procházeli.
„Soukromý park boha," zamumlal nahlas Thomas, když se rozhlížel. Cesta teď byla širší, lemovaná pěknými štěrkovitými chodníčky, za kterými pěstěná zeleň popínavých rostlin tvořila souvislý koberec, jenž přímo vyzýval k posezení.
„Ano," pronesl za ním Farley z Eikosku uctivě. „Myslím, že bychom mezi stromy mohli zahlédnout samotného Thoruna."
Nikdo neodpověděl. Zakrátko dal kněz Yelgir znamení, aby zastavili, a zavedl je kousek od cesty. Půda byla měkčí a její plocha menší. Noc byla tichá, jako v hrobě či na nějakém podobném místě.
IX
Schönberg, De La Torre, Athena i Celeste se po skončení hostiny vrátili do svých pohodlných soukromých pokojů, ale hlídáni byli na každém kroku a nikdo už ani nepředstíral, že by snad byli svobodní. S nikým nezacházeli hrubě, ale všechny je prohledali a sebrali jim komunikátory.
Nikdo s nimi nemluvil. Andreas odešel a nikdo další jim nebyl ochoten odpovídat na jejich otázky a protesty.
Když je vedli z Chrámu zpátky k pokojům, měli čas vyměnit si několik slov. Schönberg radil svým spolucestujícím: „Ať chtějí cokoliv, až to budou chtít, tak nám to řeknou. Je důležité, abychom do té doby neztráceli hlavu."
„Stojíme za tebou Oscare," řekla mu Athena. Za jejím odhodlaným obličejem vykukovaly bledé a zděšené obličeje Celesty a De La Torreho.
Schönberg na ni mrkl. Pak je bez okolků šoupli do jejich soukromých pokojů. Slyšel, jak jeho dveře zamykají a zavírají na závoru. Osobní sluha zmizel, a když vyhlížel přes mříž z okna, viděl, že před dveře postavili stráž. Schönberg se natáhl na pohodlnou postel a zkusil přemýšlet. Po chvilce se zvedl a pokoušel se vyťukat vzkaz na kamennou zeď mezi jeho a Atheniným pokojem, ale nedočkal se odpovědi. Zeď byla asi příliš silná.
Spal překvapivě dobře, a když byl časně ráno vzbuzen, cítil se přiměřeně odpočatý. Eskorta vojáků přišla, aby ho odvedla k Andreasovi. Nedočkavě kráčel s nimi. Znova vstoupili do Chrámu jiným zadním vchodem a znovu sešli několik schodů, tentokrát do jakési kamenné komůrky, do níž pronikalo šedavé ranní světlo jediným vysokým oknem.

Andreas byl usazen za stolem. Schönbergův ozbrojený doprovod zasalutoval a odešel a on zůstal se zestárlým a ošklivým velekněžem sám. Andreas byl hubenější a biologicky mnohem starší, měl ale dýku za pásem purpurové řízy. Nevypadalo to, že se ho nějak dotýká, že zůstal sám s větším a silnějším mužem, který se právě stal jeho nepřítelem.
Ještě než se za vojáky zavřely dveře, Schönberg promluvil. „Pokud máš, Andreasi, dost rozumu, okamžitě nás pustíš.“
Andreas klidně pokynul ke křeslu, ale Schönberg zůstal stát. Velekněz pak řekl: „Než propustím vaše stráže, musím mít jistotu, že budete spolupracovat na plánu, ve kterém chceme využít vaši loď. Vaše ochota spolupracovat nám pomůže, i když není nezbytná.“
„Uvěznění mě a mých přátel mě nevede k tomu, že bych chtěl spolupracovat. A co ti další dva členové mojí skupiny - co se s nimi stalo?“
Andreas složil ruce před něho na stůl. „Ta dívka je zavřená ve své kajutě na lodi. Aby se uklidnila, mluví do lodního radiovysílače s mizivou nadějí, že by se mohla objevit jiná kosmická loď a pokusit se navázat s Orionem spojení.“
„Včera večer ji tvoji lidé pohrozili a poděsili ji, takže když se mnou mluvila, neodvážila se mi říci, co se stalo.“
„Uvědomila si, jak je rozumné spolupracovat,“ podotkl Andreas měkce. „A pokud jde o toho zbabělce, pořád ho ještě nemáme. Asi se mu nic nestane a vrátí se dnes či zítra, až bude hledat něco k snědku. Nechci své vojáky ponížit rozkazem, aby ho hledali.“
Po chvilce ticha Schönberg přijal nabízené křeslo
„Co přesně chceš, abych udělal?“
„Abys mi odpověděl na pár otázek o lodi, hlavně o jejím pohonu, a až na to přijde, abys nám ji pilotoval.“
Následovala krátká odmlka. „Budeš mi toho muset říct víc. Nechci se dostat do vážných potíží s mimozemskými úřady.“
Velekněz potřásl hlavou. „Teď jsem já jediný úřad, kterým se musíš zabývat. Ty mimo tuto planetu možná mají moc ve svých vlastních světech, ale nebudou se moc starat o to, co se stane zde, i kdyby to věděli.
Schönberg se trošku uvolnil, dal si nohu přes nohu. „Máš pravdu jen napůl, Andreasi. Nestarají se o takové lovecké výlety, jako je ten můj, opravdu moc ne. Ne natolik, aby si našly čas a obtěžovaly se jím zabránit. Moc by je nezajímalo, že tady jsem a přihlížím vašemu turnaji - nebo že se ho dokonce účastním, kdyby se mi té cti dostalo. Ale věř mi, že se starat budou, kdybych se měl zúčastnit v některé z vašich válek s použitím mimozemských zbraní nebo kdybych loď použil, abych ti pomohl v jakýchkoli válečných plánech. Kdybych takovou věc udělal, bylo by to pro mě nesmírně troufalé, ne kvůli nebezpečí v boji, ale ze společenských důvodů - až bych se vrátil ke svým lidem, mohl bych přijít o svou čest. Jako čestný muž jistě uznáš, proč ti nemohu pomoci.“
„Svatosvatě ti slibuji, že se nikdo mimo planet nikdy nedozví, co tady děláš.“
„Promiň, ale o tom pochybuji. Nejsem jediný lovec, který přichází na tuto planetu, a dříve či později sem přiletí obchodník nebo vojenská loď. Tvoji nepřátelé nemůžou být úplně umlčeni a nenechají si ujít příležitost postěžovat si na vesmírnou loď, která jim znepříjemňovala život, aniž by jí k tomu zavdali důvod, a zjistí se, že ta loď byla moje. To zdůrazňuji jako první, protože ty mi možná neuvěříš, že pozemské úřady budou v každém případě znepokojeny, když se mi nepodaří vrátit se včas.“ Schönberg neurčitě zdvihl ruku a mrkl na svůj kalendář na hodinkách.
Andreas se mírně usmál. „Nikdo na Zemi či v jiných světech neví, kde jste. Ať už vás budou hledat kdekoliv, na mojí planetě to nebude.“

Schönberg ani na okamžik nezaváhal. Doposud nedal najevo nejmenší známky strachu. „Bude to tvoje chyba, veleknězi, pokud mi nebudeš věřit. Ale nechejme to teď být. Vraťme se k tomu, co chceš. Řekněme, že teď sedím ve velitelském křesle na můstku své lodi a ty se nade mnou nejspíš skláníš s nožem na mém hrdle. Co teď?“
„Tak to opravdu nebude, Schönbergu, že bych ti na krku držel nůž. Ani ne na tvém můstku, kde bys mohl být v pokušení něco špatně zmáčknout, abys zmařil moje plány. Máme kněze, který už dříve na palubě byl, a nejsme proto tak neznalí lodí, jak si možná myslíš… Myslel jsem si, že bys mohl být ochoten zapojit se do takového vojenského dobrodružství. De La Torre by se přidal, ale je hlupák. Dotazoval jsem se dalších lidí z tvé skupiny a věřím jim, když říkají, že o pilotování ani pohonu lodi nic nevědí.“
„To odpovídá. Já jsem tady jediný pilot.“
„Řekni mi jen pro zajímavost, jak by se dostali domů, kdyby tě zabila ledovcová šelma?“
„Autopilot by to zvládl. Jen se do něj naťuká místo určení a on tě dopraví do systému, do blízkosti civilizovaného světa, jaký si vybereš. Tvůj kněz, který byl na palubě lodi, to musel vědět. Myslím ale, že tobě jde o jiný druh pilotáže.“
„Ano. Ale převážně o podrobnější informace o pohonu.“
„Řekni mi, o co ti jde, a já ti možná ty informace dám.“
Andreasovy oči ho prozkoumávaly, ne zavile, ale do hloubky, skoro celou věčnost. „Snad by to bylo nejlepší.“ Starý kněz vzdychl. „Ovšem jiné způsoby… řekni mi, dal by ses přesvědčit, kdybych ti pohrozil mučením a zmrzačením?“
Schönberg napůl povstal, naklonil se kupředu a upřel na něj pohled. „Veleknězi, jsem venku mocný muž, ve velkém světě, který ten tvůj malý obklopuje. Myslíš si snad, že každý si může dovolit svou vlastní loď a létat si s ní, kam se mu zachce? Postaral jsem se o to, aby se několik dalších mocných a tvrdých lidí zajímalo o moji bezpečnost, aby pomstili moji případnou smrt nebo zmizení. A tito lidé přesně vědí, kde jsem a kdy se mám vrátit. Za každý díl jakékoliv bolesti, kterou mě způsobíš, vytrpíš dva, nebo dokonce deset. Moji přátelé a já můžeme strhnout tvoje město a tvůj Chrám, když nás k tomu přiměješ. Tak už mi přestaň vyhrožovat!“
Oči těch dvou mužů na sebe stále ještě bez hnutí zíraly, když se ozvalo zaklepání na dveře. Objevila se v nich hlava jednoho z kněží Vnitřního kruhu a mírným pokýváním dala Andreasovi znamení. Volaly ho další záležitosti.
Velekněz si povzdychl a povstal. Ve své umrlčí tváři měl vepsán úsměv. Nizoučko sklonil svou hlavu Schönbergovi na pozdrav. „Ty jsi tvrdý muž, kterého není lehké vystrašit, mimozemšťane. Pořád si ale myslím, že to bude stát za to. Chvíli popřemýšlej o tom, co jsem ti řekl, a zakrátko si o tom ještě promluvíme.“

Suomi měl strach.
Ne jen z toho, že ho chytí Andreasovi vojáci, kteří se včera zmocnili lodi, zajali Barbaru a nepochybně také bez námahy přemohli další čtyři nic netušící pozemšťany. Ne, noc v houští dala Suomimu mnoho času na přemýšlení a bylo toho mnohem více než jen toto.
Před několika hodinami opustil křoví, kam na svém útěku včera klesl vyčerpáním. Krčil se nyní v chabém krytu jakéhosi sporého křovinatého rostlinstva blízko cesty stoupající k hoře, dával pozor a čekal - na co, to si nebyl přesně jistý. Činil si jakési neurčité naděje, že uvidí osamělého poutníka, který by mu snad nějak mohl pomoct.
Nebo si představoval další nákladní karavanu, jaká už ho jednou minula, která by nechala na cestě povalovat příhodný vak se zeleninou a kýtou masa, a on by mohl po chvíli vyskočit a popadnout ho. Doposavad nenašel v lesích a křovinách nic moc jedlého, nejedl tedy více než jeden standardní den nic, co by stálo za zmínku.
Měl také žízeň, přestože slízal nějakou dešťovou vodu odkapávající z listů, a kvůli včerejšímu pádu také ještě ošklivě kulhal. Záda ho bolela a napadlo ho, že jedna z jeho menších ran na noze by se mohla zanítit, i přes obvyklé očkování, které absolvoval na Zemi.
Křoví, do kterého se zabořil, když přestal běžet, bylo tak husté, že bylo možné, aby tam člověka nezjevili - pokud by jeho pronásledovatele nenapadlo vyčlenit stovku mužů, aby ho honili. Ale Suomiho snad ani nepronásledovali. Na této nepřátelské planetě vskutku neměl kam jít. Měl silný dojem, že jeho pokračující svoboda, pokud to tak šlo nazvat, byla důsledkem skutečnosti, že se ho nijak zvlášť nesnažili chytit. Nemohl uvěřit tomu, že by se válečníci Planety lovců nějak zvlášť obávali smrti z jeho pušky, takže měli asi na práci důležitější věci než ho honit.
Když si uvědomil, že v něm nic nedokáže, vyšel z křoví. Musí varovat ostatní. Chvílemi si myslel, že to možná celé není nic jiného než jakýsi příšerný kanadský žertík, něco jako rituál zasvěcení… pak si ale vybavil zřetelně temné myšlenky na uplynulou noc a i v té sluneční záři se trochu roztřásl. Nebál se jen o sebe a o lidi, kteří s ním ze Země přiletěli. Suomi si před svým vnitřním zrakem naprosto přesně vybavil roztříštěný plášť robota, z něhož se řinou zbytky součástek. A spolu s ručně vyrobenými součástkami tam byly…

„Pomalu, mimozemšťane," varoval ho tichý hlas blízoučko za ním.
Otáčel se a zjistil, že svou pušku předvádí pomenšímu muži s pískovými vlasy, který stál za stromy nějakých šest osm metrů od něj. Svalnaté paže měl zdvižené a náruč otevřenou v gestu, které si nebylo možné vykládat jinak než jako mírumilovné. Na sobě měl šedé šaty, které Suomi viděl na otrocích na Boží hoře. Za silným provazem, který mu sloužil jako pás, měl zastrčený krátký mohutný kyj. Zabiják padlých gladiátorů. Muž vypadal vyšší, než si ho Suomi pamatoval, a měl také upřímnější a přitažlivější obličej.
„Co chceš?" Suomi držel pušku stále připravenou, ale pohledem propichoval okolní lesy. Nikdo jiný v dohledu nebyl. Otrok přišel sám.
„Chci si s tebou jen trochu promluvit," řekl ukliďňujícím tónem. Velmi pomalu pohnul rukama dolů, ale jinak zůstal nehybný. „A jestli budu moci, společně s tebou uškodit našim společným nepřátelům," pokynul směrem vzhůru.
Je obvyklé, aby takhle na Planetě lovců mluvili otroci? zapochyboval Suomi. Sotvakdy je slyšel mluvit. Nepřestával dávat pozor. „Jak jsi mě našel?"
„Napadlo mě, že bys mohl v tuhle dobu být někde blízko cesty a přemýšlet o tom, že se vzdáš. Hledám tě už hodinu a pochybuju, že se o to někdo jiný pokouší."
Suomi přikývl. „Myslel jsem si to. Kdo jsi ty? Otrok ne."
„Máš pravdu. Nejsem. Ale více ti o tom řeknu později. Pojď, zajdeme zpátky do lesů, než nás uvidí někdo z cesty."
Teď Suomiho ostražitost opadla, nechal klesnout pušku v třesoucích se rukou a následoval toho druhého zpátky mezi stromy, kde se usadili, aby si promluvili. „Nejprve mi řekni," žádal hned muž, „jak můžeme zabránit Andreasovi a bandě jeho zlodějů, aby použili vaši ukradenou loď?"
„Nevím. Kde jsou moji společníci?"
„Drží je v Chrámu, ale nevím, za jakých podmínek. Nevypadáš dobře. Nabídl bych ti jídlo a pití, ale zrovna s sebou žádné nemám. Proč myslíš, že chce Andreas vaši loď?"
„Obávám se," potřásl Suomi hlavou, „že pokud jde jenom o Andrease, tak ten ji chce jednoduše vojensky využít, aby dobyl tuto planetu. Možná se domnívá, že máme na palubě zbraně hromadného ničení. Ale ty tam nejsou."
Muž na Suomiho ostře pohlédl. „Co jsi myslel tím, Jestli jde jen o Andrease?"

„Už jsi slyšel o bersercích?"
Nechápavý pohled. „Samozřejmě, smrtící stroje z pověstí. Co s tím mají co společného?"
Suomi začal popisovat svůj souboj se strojem, který se podobal člověku. Jeho posluchač pozorně naslouchal.
„Slyšel jsem fámy, že Mjollnir šel bojovat a byl zabit," dumal muž v šedém. „Takže ty jsi zničil berserka?"
„Ne tak docela, to není přesné. Proti pravému berserkskému androidu by tahle puška byla na nic. Ale uvnitř toho rozbitého strojového těla jsem našel tohle." Z kapsy vyňal malou zapečetěnou skříňku z lesklého kovu. Ze skříňky čouhaly tlusté šedé dráty rozestřené do vějíře složeného z nespočetně jemných vlákének v místě, kde je střela ustřihla.
„Tohle je pevné elektronukleární zařízení, jinými slovy část umělého mozku. Podle jeho velikosti a počtu vláken v tomhle kabelu bych řekl, že správně propojené dva až tři kousky tohohle by měly stačit na ovládání robota, který by byl tělesně zdatnější než člověk, poslouchal by jednoduché příkazy a mohl dělat jednoduchá rozhodnutí."
Muž natáhl ruku pro skříňku a pochybovačně ji potěžkal v ruce.
Suomi pokračoval: „Na Zemi a v dalších vyspělých světech se dělá hodně pevných elektronukleárních zařízení. Viděl jsem jich spousty druhů. Víš, kolik jsem jich viděl podobných tomuhle? Přesně jeden. Bylo to v muzeu. Byla to

součástka berserka, chyceného kdysi dávno ve vesmírné bitvě v Kameništi.“
Muž se podrbal na bradě a podal mu skříňku zpátky. „Pro mě je těžké považovat pověst za skutečnost.
Suomi by ho nejraději popadl a zatřásl s ním. „Berserci jsou velmi skuteční, to ti zaručuju. Kdo asi podle tebe zničil civilizaci vašich předků tady na planetě lovců?“
„Jako děti nás učili, že naši předkové byli příliš hrdí a silní, aby zůstali závislí na směšných mašinkách, pověsti také mluví o válce proti berserkům.“
„To není jen pověst, to je historie.“
„Dobře, tak tedy historie. Jaký máš na to názor ty?“
„Ta válka odtrhla tvé předky na dlouhou dobu od zbytku galaxie a způsobila zkázu jejich civilizace - jak říkáš, byli to drsní muži a ženy, kteří přišli na to, že se mohou obejít bez těch nesmyslných mašinek. Udělali z nouze ctnost. Mělo se za to, že Karlsenovo vítězství tady na planetě zničilo všechny berserky nebo je vyhnalo pryč. Ale jeden asi zůstal, nebo alespoň jeho neživý mozek přežil, když byl zničen nebo poškozen zbytek jeho vybavení. Ten berserk tady stále ještě je.“
Jeho posluchač mu stále ještě naslouchal, aniž by to na něj učinilo nějaký dojem. Suomi se rozhodl, že je třeba obsáhlejšího výkladu. Pokračoval: „Na jiných planetách existovaly odporné kulty, které uctívaly berserky jako bohy. Můžu se jen domýšlet, že zde na Planetě lovců se našli také takoví lidé před pěti sty lety. Po bitvě našli někde svého poničeného boha, vzkřísili ho a ukryli. Vytvořili kolem něho tajný kult, uctívali ho v tajnosti, generaci po generaci. Modlili se ke Smrti a usilovali o den, kdy budou moci zničit veškerý život na této planetě.“
Muž si silnými prsty nervózně prohrábl pískově žluté vlasy. „Ale kdybys měl pravdu, bude za tím více než jen postava Mjollnira? Berserk nebyl zničen?“ „Myslím, že je za tím více. Pravý mozek berserka obsahoval mnoho těchto malých jednotek. A taky dalších součástek. Do Mjollnira dal jenom náhradní součástky. Nebo to podle pokynů berserka udělali lidští řemeslníci.“
„Proč tu tedy vůbec musí být pravý berserk? Pro Andrease pracují vynikající řemeslníci. Použili nejspíše části ze zničeného berserka, aby postavili Mjollnira - a rovněž Thoruna,“ pokýval si pro sebe hlavou. „To by vysvětlovalo, proč muži přísahají, že opravdu viděli Thoruna, jak jde s veleknězem po chrámovém nádvoří.“
„Promiň, ale je nemožné, aby jakýkoliv lidský řemeslník na této planetě sestrojil robota, který mě napadl. Bez ohledu na to, s jakými součástkami museli pracovat. Dokážeš pochopit, jak náročné by bylo naprogramovat stroj, který by běhal, bojoval a lezl jako člověk? Lépe než člověk. Žádný člověk by za pár minut nevylezl na ten pahorek tam, kde to zvládl stroj, který ještě k tomu zatloukal celou cestu skoby. A to nemluvím o nárocích na strojírenství. Ne. Na Zemi, Venuši a hrstce dalších planet existují lidé, kteří dokážou vytvořit takového robota a mají na to kapacity. A tady by to zmohl jenom fungující mozek berserka.“

Muži na chvíli ztichli, oba ze zamysleli a zkoumali jeden druhého. Suomi se uvelebil do pohodlnější pozice a opřel se zády o kmen stromu. Zraněná noha se chvěla. Nakonec muž z Planety lovců řekl: „Dejme tomu, že je tady berserk, jak říkáš, a kněží na Boží hoře ho mají. Co s tím?“
„Ty nic nechápeš!“ Moc nechybělo a Suomi by ho uchopil za roztrhanou košili a zatřásl s ním. „Spíše bys měl říct, že on má je. Kdy už konečně pochopíš, co to je berserk?“ Povzdechl si a sesul se dozadu vyčerpaný a skleslý. Jak má někomu, kdo v životě neviděl ani obrázek ve filmu či holografu, předvést staletí zmaru a zkázy, které berserci přinesli celé galaxii, zdokumentované případy jednotlivých hrůz? Sterilizovali celé planety, celé solární systémy byly zpustošeny neživým nepřítelem. Lidé hynuli po tisících a desetitisících v experimentech berserků zaměřených na objevení toho, co činí ty zvláštní dvounohé skvrnky protoplazmy ze Země tak odolné vůči základnímu axiomu, podle něhož byli berserci naprogramováni: že život je choroba hmoty, která musí být vymýcena. Tohle všechno se tady stalo a stále se to děje tisíce světelných let daleko, na nejvzdálenější výspě malého lidského impéria v galaxii.
Suomi tiše pronesl: „Jestli je pravda to, že se berserk zmocnil naší lodi, pak to může mít jen jediný účel. Zbavit planetu veškerého života.“
„Říkal jsi, že na lodi nejsou žádné zbraně hromadného ničení!“
„Myslel jsem žádné v obvyklém smyslu. Je tady ale motor, který nás přenášel mezi hvězdami.“ Suomi uvažoval. „Kdyby například byla loď zakopána pod horu a v jednom okamžiku zapnut naplno pohon, vylétla by hora do vzduchu a všichni zde by zahynuli. Pro berserka to není dost dobré, kdyby mohl najít něco, co by uškodilo víc. Vsadím se, že kdyby někdo chytře upravil motory, mohl by z nich udělat zbraň, která by mohla planetu sterilizovat. Asi zamořením radioaktivitou. Zbraň by nemusela zapůsobit hned, dalších patnáct standardních let se tady pravděpodobně žádná další mezihvězdná loď neukáže. Takže by se odtud nikdo neměl šanci dovolat pomoci zvnějšku, i kdyby pochopil, co se tady děje.“
Muže v šedém to konečně vybudilo. Opatrně se postavil a rozhlížel se, pak si znovu dřepl. Uchopil prsty rukojeť kyje, jako by toužil jenom po tom, vytáhnout ho zpoza pasu a bojovat. „Proboha!“ zamumlal. „To by mělo zapůsobit, ať už to je pravda nebo ne!“
„Zapůsobit? Co jako?“
„Mělo by to zapůsobit proti kněžím z Boží hory kdybychom rozšířili zprávu, že pohon zabavené lodě má být upraven a náš vzduch otráven. Že Boží horu ve skutečnosti ovládá berserk, který zamýšlí zničit svět. Jestli o tom lidi přesvědčíme, budou naši!“
„Věřím, že to je pravda. Ale rozšířit jakoukoliv zprávu po celé planetě bude trvat příliš dlouho.“
Muž s holí se zadíval vzhůru k vrcholku hory skrytému za stromy. „Myslím, že nebudeme muset zacházet tak daleko. Teď je podstatné, jak ten příběh vyložit vhodnými slovy? Zkusíme to. Před pěti sty standardními lety zde byla flotila berserků. Polobůh Karlsen je vyhnal. Kněží se z nějakého důvodu ptali, jestli se někdo z mimozemšťanů zmínil o

Karlsenovi. To sedí. Dále -“
Suomi k jeho velkému úžasu popadl muže z Planety lovců za košili.
„Na to že se ptali?“ vyštěkl Suomi. „Jasně že to sedí!“
Další půlhodinu strávili vymýšlením plánů.
X
Čtyři zbývající zápasníci byli brzo vzbuzeni ze spánku na hebkém trávníku soukromého parku bohů, jak tomu říkal Thomas Svěrák. Za úsvitu se tam přihrnulo hejno malých okřídlených potvor a každá z nich se snažila bránit si svůj kousek území, aby na něj nepronikl nikdo jiný. Farley z Eikosku, vzbuzený hlukem tohoto miniaturního turnaje, mu chvíli přihlížel, ale potom jako by si náhle uvědomil, kde se nachází, a přesunul svůj pohled vzhůru přes parkový lesík k vrcholku hory.
V časném ranním světle tam zasmušile a přízračně vyrůstaly bílé hradby. Uvědomil si, že kdyby je viděl později v plné slunečním světle, zářily by oslnivou bělobou. Celý svůj život, kdykoliv se našla příležitost, dychtivě naslouchal historkám cestovatelů, kteří město navštívili. Když konečně viděl před sebou jeho bílé hradby, naplňovalo ho to bázní. Tam žil Thorun. Thorun tam opravdu žil.
Už od probuzení se ve Farleyovi vzmáhal pocit neskutečnosti. Nemohl úplně uvěřit své přítomnosti tady na vrcholku hory či svému úspěchu v turnaji. (Jakou by měl jeho otec radost, kdyby snad měl vyhrát!) Pocit neskutečnosti přetrvával i v průběhu ranní bohoslužby i během nuzácké snídaně sestávající ze studených pečených placek z minulého dne. Kulhavý posluhující otrok se posunky bránil, že nenašel suché dřevo, aby rozdělal oheň na vaření. Druhý otrok se kamsi vytratil, snad šel hledat dřevo. Leros se ještě nevrátil. Kněz Yelgir, který Farleyovi připadal cizí, vypadal po noci strávené venku rozlámaně a neupraveně. Omluvil se jim, že zde předem nebyla připravená zápasnická aréna.
Yelgir po poradě s bojovníky vybral na zemi kousek rovné plochy a nařídil otrokovi, aby odstranil drny a udusal půdu, jak nejlépe dovede. Tento úkol mu zabral několik hodin, zatímco ostatní přihlíželi.
Farley nebyl tak úplně netrpělivý, ale zpoždění bylo další změnou v zaběhaném rytmu a jenom umocňovalo pocit neskutečnosti. Konečně však byla aréna připravená. Yelgir odříkal modlitby a nadešel čas, aby první dva muži, kteří se chystali bojovat, zaujali svá místa.
„Farley z Eikosku - Jud Isaksson.“ Teď byli v kruhu dva, ale jen jeden z nich ho měl opustit. Ale jak se Jud k Farleyovi přibližoval, pomaleji, než měl ve zvyku, zdálo se mu, že smrt samotná by tady, takřka pod okny Thorunova sálu, mohla probíhat jinak. Zemřel by poražený v tomto boji, jako obvykle umírá člověk, jako nějaké zvíře u řezníka? Nemohl by se jednoduše podívat na svou zející ránu, uznat porážku a zdvořile pokývat, zasalutovat a jako ze cvičiště jen tak odkráčet do dáli mezi stromy, kde by ho třeba v půli cesty vítali Mjollnir či Karlsen, nebo dokonce sám Thorun?
Do Farleyových očí vrhla šavle záblesk slunečního světla. Jud už se rozehříval a začínal získávat svoji obvyklou zuřivost. Farley se pojednou cítil uvolněný a odpoutaný, rychlejší a silnější než kdykoli předtím ve svém životě. Bylo mu, jako kdyby plnými doušky vdechoval nesmrtelnost bohů, jen tím, že dýchá vzduch ve stejných výškách.
Vykryl šavli se zdánlivou bezstarostností, za kterou se však skrývalo něco úplně jiného, a pak začal naplno hledat nejlepší způsob, jak Juda zabít. Tu Farley držel svůj dlouhý meč příliš vysoko, tu příliš nízko, tu nechal jeho čepel zatoulat daleko na stranu, což mělo být slabou pozicí, až skoro slyšel, jak na něho otec hrůzou křičí, ale nic z toho nebyla lehkomyslnost. Dnes ne. Ať už mu jeho nervy či nápaditost vnukly jakoukoliv taktiku, dnes měl uspět. Ostří se vždy vrátilo včas do postavení, kde mohlo zastavit šavli. Při útoku se jeho dlouhý meč dostával blíže a blíže k Judově nitce života.
Konec se Farleyovi jevil nevyhnutelný a překvapila ho jen rychlost, s jakou přišel. Stál tam skoro zklamaně, že boj skončil, zatímco se na zemi umírající Jud pokoušel něco říci. Z Juda život vyprchal příliš rychle, než stačil něco vyslovit.
Kněz Yelgir si odkašlal. „Omir Kelsumba - Thomas Svěrák.“
Dneska už nepotřeboval žádný papír, aby dodržel pořadí jmen.
Když už stál Farley stranou, náhle si uvědomil, že v tomto kole poprvé nebude mít vedle sebe žádné další vítěze, kteří by s ním přihlíželi a sem a tam vypustili vtip či poznámku k pokračujícímu boji. Díval se sám, s výjimkou kněze. Spatřil štěstím rozjasněnou tvář Kelsumby; nepochybně tady byl dnes ještě jeden, komu přáli bohové. U Thomase zvaného Svěrák to vypadalo jinak. Ještě před prvním úderem se tvářil jako muž, který ví, že prohraje.
Ve středu arény se k sobě oba bez okolků přibližovali. Sekyra vyletěla s bezstarostnou jistotou, za kterou musela stát Kelsumbova jistota nadcházejícího božství. Kopí se pohybovalo rychlostí diktovanou zoufalstvím a navzdory tomu přesně a neochvějně. Jako kdyby ho řídil nějaký bůh. Bylo to neuvěřitelné, ale boj skončil.
Nebo snad ne? Kelsumba pokračoval v boji, i když byl provrtán těžkým kopím. Sekyrou pořád mával nahoru a dolů, ale už o poznání pomaleji. Thomas byl stále bez zranění. Ale místo toho, aby se stáhl a počkal, až jeho protivník zhasne, z nějakého důvodu vyskočil kupředu a uchopil ho. Ale i při zápasu Omirovi na tváři zářil úsměv a Thomasovi se na ní rozlévalo zoufalství. Rychle se však ukázalo, že Omir není z těch dvou nejsilnější, alespoň ne, když má v sobě zaražené kopí. Jen krátce potom, co Thomas Omirovi vypáčil z rukou sekyru a uštědřil jí závěrečný úder, se z jeho tváře vytratilo zoufalství.
Lomoz zbraní, který už dlouho předtím přehlušil hmyz, také utichl. V lese se konečně rozhostil klid.

Andreas seděl na stejném místě jako předtím, když mu kolem poledne znovu předvedli Schönberga. Jakmile zůstali osamoceni, velekněz začal: „Protože tě vyhlídka na mučení nedělí a protože by tě mohlo vyprovokovat, abys nám unáhleně poskytl nějaké zavádějící informace ohledně lodi, rozhodl jsem se, že musím použít mimořádné prostředky, abych ti nahnal dostatečný strach. Můžeš si za to sám.“ Andreas se znovu usmál svému vlastnímu výroku, který považoval za podařený.

Schönberg, na kterého to žádný dojem neudělalo, se posadil. „Jak mě chceš zastrašit?“ odtušil. „Řeknu ti jen pár slov.“
„Andreasi, moje úcta k tobě se vytrácí. Jestliže tvé hrozby neměly požadovaný účinek, nebude je mít ani nějaké brblání o jakýchsi velkých nepopsatelných hrůzách. Takhle mě nevyděsíš. Ty mě vůbec nenaženeš strach, rozhodně ne tak, jak bys asi chtěl.“
„Myslím, že se mi to povede. Už asi vím, čeho se muž jako ty opravdu bojí.“
„Čeho?“
„Myslím, že se mi to povede, když ti řeknu pouhé jedno slovo.“ Andreas pobaveně zatleskal rukama. Schönberg vyčkával. „To jedno slovo je jeho jméno.“
„Thorun, vím to.“
„Ne. Thorun je jen hračka. Můj bůh je skutečný.“
„No tak. Vyklop to strašlivé jméno.“ Schönberg zdvihl obočí v takřka bezstarostném očekávání.
Andreas zašeptal dvě slabiky. Schönbergovi chvíli trvalo, než porozuměl. Zpočátku byl úplně zmatený. „Berserk,“ opakoval. S nechápavým výrazem se svezl do křesla.
Andreas sebejistě vyčkával, neboť jeho bůh ho ještě nezklamal.
Schönberg řekl: „Máš na mysli… aha. Myslím, že to začínám chápat. Takže ty chceš říct, že jeden tady už pět set let je a ty mu sloužíš?“
„Chystám se zanedlouho bohovi Smrti nabídnout zvláštní oběť, sestávající z několika lidí, které už nepotřebujeme. Můžu ti to předvést. Přesvědčíš se.“
„Ano. Věřím ti, že mi to můžeš předvést. Věřím ti. Dobře. To vrhá na celou věc trochu jiné světlo, ale ne tak, jak jsi zamýšlel. Nebudu ti pomáhat v místní válce a nepomůžu ti ani v masovém vraždění.“
„Schönbergu, až uděláme s planetou, co se nám zlíbí, a bude na vymření, můj bůh mě ujistil, že pohon lodi lze opravit natolik, aby nás vynesl do kosmu a po mnohaleté cestě bychom dorazili k jiným hvězdám, jejichž planety jsou znesvěceny nečistým kmenem života. Já a několik dalších členů Vnitřního kruhu bychom uskutečnili tuto cestu s pokračujícím kmenem odporného života na svých tělech, abychom od něho mohli osvobodit mnoho jiných v ostatních světech. Na tvé lodi jsou nouzové recyklační systémy, které by nás mohly po celá léta přiměřeně živit.
Ta cesta, jak už jsem řekl, bude trvat mnoho let. Pokud se mnou nebudeš od této chvíle spolupracovat, vezmeme tě s sebou jako vězně. Nezemřeš. Existují způsoby, jak zabránit sebevraždě, můj pán mě ujistil, že se takové věci dají na tvém mozku provést, když na tom bude mít čas pracovat.
Na cestě nám budeš užitečný, protože budeme potřebovat sluhu. Nebudeme tě mučit - tím myslím ne moc najednou. Na to dohlédnu, aby tvé utrpení nebylo natolik nesnesitelné, aby oddělovalo jeden den tvé existence od druhé. Možná že zemřu, než naše pouť skončí, ale někteří moji druhové jsou mladí, a ti budou mé rozkazy věrně plnit. Vy lidé Země jste dlouhověcí, to vím. Předpokládám, že se - jak tomu jen staří pozemšťané říkali? - zblázníš. Nikdo nikdy nebude obdivovat tvé činy. Nebude co. Ale domnívám se, že snad budeš přežívat do věku pěti set let.“
Schönberg se nehýbal. Pak mu zacukal sval na pravé tváři. Hlava se mu trochu sklonila, ramena klesla níže než předtím.
„Já osobně bych se s tebou raději férově dohodl,“ pokračoval Andreas. „Udělej vznešené gesto. Když budeš spolupracovat na mých plánech, tak tě možná bude čekat jiná budoucnost. Budeš nám jen pomáhat dělat to, co uděláme tak jako tak.“
„Když budeš spolupracovat, dám ti“ - Andreas zdvihl ruku, mezi palcem a ukazováčkem měl sotva malou skulinku - „jen malou šanci, úplně ke konci. Nevyhraješ, ale zemřeš šlechetně, když se o to pokusíš.“
„O jakou šanci půjde?“ Schönberg teď mluvil potichu a s beznadějí v hlase. Opakovaně mrkal.
„Dám ti meč, aby ses pokusil probít přes mého bojovníka, dostat se k berserkovi a rozsekat ho na kousíčky. Jeho kabely nejsou na takový útok připraveny.“
„Ty bys to ve skutečnosti neudělal! Je to tvůj bůh.“
Andreas tiše čekal.
„Jak můžu vědět, že dodržíš své slovo?“ Zdálo se, že slova z něho vycházejí nedobrovolně.
„Teď už víš, co udělám, když nebudeš spolupracovat.“
V malé místnosti se rozhostilo ticho.

Pod příjemnými stromy v jinak pustém parku bohů zůstali na nohou jen tři muži, nepočítaje v to jednoho či dva otroky. Farley a Thomas zůstali stát proti sobě, jejich oči se setkaly jako oči dvou cizinců, kteří se náhodou setkali v divočině, o níž se domnívali, že je neobydlená. Za nimi udílel kněz pokyny otrokům, kteří začínali lopatou kopat nový hrob.
Farley se podíval pod sebe na to, co leželo na zemi. Jud se svým ránám nesmál a odebral se na blažené toulky do lesů. Kelsumba se už svým nezaměnitelným způsobem nevysmíval věčné hostině s bohy. Farley zde nechtěl stát a dívat se, jak je svalují do mělké jámy. Jako by se pomalu probouzel ze svého pocitu nezranitelnosti, otočil se a vydal se ještě jednou vzhůru.
Thomas Svěrák, který si stále čistil kopí, se tiše a družně přidal. Kněze nechali za sebou. Dlažba na cestě tady byla hladká a dobře udržovaná, úhledně lemovaná kameny se vzorkem, který Farleyovi připomněl jisté symetrické promenády na otcově velkém statku. V tu chvíli procházeli kolem posledních stromů lesa a přes poslední zatáčku cesty, Farleyovi to tu připadalo naprosto obyčejné. Otevřel se výhled a po obou stranách byly v dáli vidět sady a zahrady. Vepředu vedla cesta přímo přes třicet nebo čtyřicet metrů dobře pěstěného trávníku, aby potom vstoupila do města-pevnosti bohů. Brána, kterou procházela, sestávala z masivních klád pospojovaných kovanými pásy. Teď byla pevně zavřená. Vysoké hradby oslepovaly ve slunečním světle svou bělostí a Farley byl nyní dost blízko, aby viděl, z jak velkých a těžkých kamenů jsou postavené. Podivoval se, čím je asi nabarvili či vybělili, že vypadají jako kosti.
Nic se v něm ale nepohnulo, když nazřel jejich cíl, místo, kde přebývá Thorun. Nesmrtelnost z něho rychle vyprchávala.

„Thomasi," řekl a zpomaloval, až zastavil úplně. „Celé to je příliš - obyčejné."
„Jak to?" ptal se Thomas přívětivě, když se zastavil vedle něho.
Farley se odmlčel. Jak má vysvětlit své zklamání? Sám to dost dobře nemohl pochopit. Řekl, co mu přišlo na jazyk, a to bylo jen: „Bylo nás šedesát čtyři a teď jsme jen dva."
„Ale jinak by to nešlo, ne?" rozumně namítal Thomas.
Za Thorunovou branou rostl na skále plevel. Kupičky vysušené mrvy nějakého soumara ležely poházené po cestě.
Farley zaklonil hlavu a zavřel oči.
Zasténal.
„Co se děje, příteli?"
„Thomasi, Thomasi. Co tady vidíš, co cítíš? Najednou mám pochybnosti." Zadíval se na svého druha, aby mu pomohl.
Thomas potřásl hlavou. „Můj příteli, o naší budoucnosti nejsou žádné pochyby. Já a ty se utkáme a jen jeden z nás projde branou živý."
Brána z obyčejného tvrdého dřeva tam skutečně stála, spojená kovovými obručemi, vespodu byla na povrchu ošoupaná od nespočetného množství mužů, žen, zvířat a otroků, kteří jí prošli a otřeli se o ni. Za takovou branou nemohlo být nic víc než svět, ve kterém nyní Farley stál, ve kterém žil celý svůj život. A kdyby se dostal až k bráně Chrámu, bylo by to jiné?
Kněz Yelgir, kterého nechali za sebou, je teď minul a při tom Farleyovi věnoval stísněný úsměv. Nebylo pochyb o tom, že knězova příchodu si povšiml nějaký neviditelný pozorovatel za hradbami, protože se zvnitřku brána pomalu otevřela. Další kněz vystrčil ven hlavu a neosobním pohledem si změřil Farleye a Thomase od hlavy až k patě. „Je někdo z nich raněn?" zeptal se Yelgira.
„Jeden má pošramocenou ruku a neudrží v ní dýku, ale nezdá se, že by mu to moc vadilo. Druhý má škrábanec na paži. Sval zůstal celý, nic vážného." Kněží se začali potichu bavit, takže Farley zachytával jenom útržky. Mezitím se podél vrcholku hradeb začaly objevovat jiné, zjevně urozené hlavy, jejichž vlastníci museli stát na nějakém ochozu na vnitřní straně. Obzírali dva finalisty Thorunova turnaje, jako kdyby to byli otroci na dražbě. Thomas Svěrák už kopí dočistil a teď postával a opíral se o něj, přešlapoval z jedné nohy na druhou a vzdychal.
„Nech oba bojovníky čekat," křičel někdo starostlivě zevnitř. „Velekněz doufá, že bude moci navštívit závěrečný duel, ale teď je zaneprázdněn nějakou nezvyklou obětí bohům."
XI
Když se Suomi po rozhovoru s mužem v šedém (jehož jméno se nikdy nedozvěděl) dostal až k úpatí malé vyvýšeniny, aniž by ho objevili a zajali Andreasovi muži, vydechl si úlevou smíšenou s vyčerpáním. Suomi se potřeboval nějak znovu dostat do lodi, než vůbec získá naději se o něco pokusit. Nemohl se nechat chytit, než se dostane k pahorku. Podle ukazatele na komoře pušky už mu zbývalo energie jen na šest výstřelů. Mohl už tu zbraň zahodit v lesích, kdyby se nebál, že by ji nějaký hlupák mohl najít a nešťastnou náhodou zabít sebe nebo někoho jiného. Nabídl ji také muži v šedém, když se rozcházeli, ale ten odmítl.
„Musím se dál vydávat za otroka," vysvětloval muž z Planety lovců. „Žádný otrok by takové zařízení nemohl přinést do města, aniž by se o to okamžitě nezačali zajímat. Kromě toho ji neumím ovládat, lepší bude, když každému zůstanou jeho vlastní zbraně."
„Každému, co jeho jest," odvětil Suomi, když se natahoval, aby si na rozloučenou potřásli rukama. „Hodně štěstí. Doufám, že se potkáme nahoře ve městě."
Teď na úpatí pahorku neuniklo jeho pozornosti, že z dolního konce vystupující stezky už vede vyšlapaná stopa nahoru do lesů směrem k městu. Všiml si také, že po roztříštěném robotu nezbyla ani stopa, nemohl nejdříve ani přesně určit, na kterém místě se složil. Pak si uvědomil, že obrovský strom, jehož kůru výstřel jeho pušky odštípl, byl odstraněn. Zůstal zde jen hladce seříznutý pařez, na uříznuté ploše zašpiněný, aby nevypadal jako čerstvý. Strom samotný nějak odtáhli. Dali si velkou práci, aby zahladili veškeré stopy, že se tady stalo něco zvláštního. Na vyčištění bylo ale potřeba velké množství mužů, a alespoň jeden z nich mluvil, takže k muži v šedém se dostaly zvěsti, které si dal dohromady. Tím lépe.
Když se dostal na spodek stoupající stezky, vyvlékl se Suomi z řemenu pušky a nechal ji spadnout vedle sebe. S povděkem si všiml, že lano je stále na místě. Zvítězil nad hloupým nutkáním obrátit se na poslední chvíli a utéct pryč do úkrytu v lese. Stiskl zuby, uchopil lano a začal stoupat. Byl slabý a všechno ho bolelo, takže se musel už na první, pozvolné části svahu zachytit oběma rukama, přičemž předtím ho uměl rychle zlézt bez držení.
Dostal se jen kousíček nahoru, když se objevil voják, podíval se dolů, uviděl Suomiho a začal křičet. Suomi na křik nedal a pokračoval ve svém pomalém, namáhavém výstupu. Křik neustával. Suomi vzhlédl vzhůru a uviděl, že muž zdvihl oštěp, jako kdyby ho chtěl hodit.
„Jestli mě tím propíchneš," zaječel konečně Suomi, „budeš mě muset nést. Podívej se na mě. Jsem tak nebezpečný, že máš ze mě strach?"
Jeho břišní svaly se napínaly proti úderu oštěpem, který však nepřišel. Křik ustal, kousek se posunul a pak se ozval normální hlas. Další mužské hlasy odpovídaly. Suomi si moc nevšímal toho, co říkají, a už se nahoru nepodíval. Měl závrať z hladu a vyčerpání, horečku ze zanícené rány. Zdálo se, že se skálou bojuje celou věčnost, než se mu podařilo vyškrábat se na vodorovný povrch na konci stezky.
Když se postavil, molitanová matrace mu ležela takřka hned pod nohama, ale po Barbaře tam nebylo ani stopy. Kolem Suomiho se shromáždilo půl tuctu mužů, čtyři vojáci a dva kněží v nachem zdobených řízách. Štěkali na něho hrozby a příkazy, až ho s tasenými meči a namířenými oštěpy málem vystrčili přes okraj pahorku. Nakonec jeden ze šlechticů zvýšil hlas a vydal rozkaz. Vojáci sklonili zbraně, svlékli Suomiho a prohledali ho, pak prohledali jeho šaty a hodili mu je nazpátek.
„Co jste udělali s tou dívkou, která tu byla?" dotazoval se, zatímco ho prohledávali. Ani jeden se neobtěžoval

odpovědět.
„Odveďte ho do lodi," rozkázal šlechtic vojákům.
„Nejdříve bychom měli zapnout komunikátor a zeptat se Andrease," radil další. Chvíli se radili a pak došli ke kompromisu a přiměli Suomiho, aby vylezl nahoru k přistávací rampě, až k uzavřenému vchodu. Tam ho nechali chvíli stát, přičemž ho dva muži drželi v podpaží. Jeho strážci byli vskutku mohutní, silní muži, a když pominul počáteční zmatek kolem jeho zajetí, poslouchali přesně a pohotově.
Suomi by uvítal, kdyby se mohl posadit, ale nebyl si zcela jistý, že by pak dokázal vstát. Slyšel hlasy z můstku - podle všeho se přes komunikátor spojili s nějakým dalším místem. Andreasova kořistní posádka byla technicky zdatnější, než Suomi předpokládal. O to to bylo horší.
Za malou chvíli přišel jeden z šlechticů z můstku, postavil se před Suomiho a kriticky se na něho zadíval. „Andreas má plno práce s obětováním. Myslím, že ho jen odvedeme na palubu a zavřeme ho do jeho kajuty. Už jsme to místo stokrát prohledali, nejsou tam žádné zbraně. Mimozemšťane, ty ale vypadáš špatně."
„Mohl bych dostat nějaké jídlo…?"
„Nevyhladovíme tě k smrti, to asi ne. I když si to později asi budeš přát." Dal vojákům pokyn, aby odvedli Suomiho do lodi.
Při vstupu na můstek se šlechtic otočil. „Až tudy budete procházet, držte ho pevně."
Nebylo vůbec na škodu, že ho při vstupu na můstek drželi tak pevně. Jinak by měl aspoň stín šance vrhnout se k řídicím pákám a zničit loď, ještě než by mu v tom mohli zabránit. Ale neměl k tomu vůbec příležitost, jeho paže svírali tak pevně, že by se nevykroutil ani v nejlepší formě, a tu dnes rozhodně neměl.
V hlavním pilotním křesle seděl další urozený kněz.

Obrazovka před ním zobrazovala tváře dvou mužů, kteří byli podle všeho v nějaké spoře osvětlené kamenné komoře. Vzadu stál další kněz. Jeden z těch vepředu byl Schönberg.
„Takže," říkal do obrazovky kněz v pilotním křesle, „říkáte, že pokud se loď odchýlí při ručním řízení o více než deset stupňů, zapojí se automaticky autopilot?"
„Ano," ozval se Schönbergův obraz na monitoru. „Tedy pokud je umělá gravitace vypnutá. Stačí desetiprocentní odklon a autopilot převezme řízení."
„Schönbergu!" vykřikl Suomi. „Neuč je s tím létat, pracují pro berserka. Nedělej nic, co po tobě budou chtít!"
Schönbergův obličej zareagoval, i když sotva znatelně. Oči se pohnuly, nejspíše jak sledovaly na přenosné obrazovce z lodi Suomiho, jak přechází přes kůstek. Muži, kteří ho převáděli, se ho ani nijak zvlášť nesnažili utišit nebo popohánět.
„Berserk, Schönbergu!"
Schönbergovy oči se na obrazovce přivřely. Měl výraz k smrti unaveného člověka. Jeho hlas zemdlele pronikal do lodi.
„Vím, co dělám, Suomi. Jen běž dál s nimi. Nedělej to všechno těžší, než to je."
Suomi v doprovodu eskorty prošel rychlým krokem z můstku do těsné chodby vedoucí ke kajutám. Dveře valné části kajut a místností byly otevřené, a odhalovaly tak jejich zpřeházené vybavení, ale Barbařina kajuta byla zavřená. Znuděný voják se o ni zvenku opíral.
„Je tam ta dívka?" dotíral Suomi. Opět se nedočkal odpovědi. V jeho stavu však nemohl očekávat, že by na tom záleželo.
Jeho věznitelé se nějak dozvěděli, který pokoj byl jeho - asi tam někde našli jeho jméno nebo jim Schönberg z nějakých důvodů vyzvonil každou podrobnost. Když ho strčili dovnitř, zjistil, že je v nich stejný binec jako v jiných, které už zahlédl, což odpovídalo tomu, co mohl očekávat po několika důkladných prohlídkách. Nenašel známky toho, že by něco svévolně rozbili. Tím lépe.
Nechali ho samotného a zavřeli za ním dveře. Nebylo pochyb o tom, že se o ně zvenku opírá voják. Dveře šly zamknout pouze zevnitř, protože kajuta nebyla upravená jako vězeňská cela. Naneštěstí nebyla upravená ani jako pevnost; i když byly dveře tlusté a zvukotěsné, pravděpodobně by náporu několika silných a odhodlaných mužů neodolaly. Suomi nicméně potichu zámek aktivoval.
Šel si stoupnout za svoje lůžko, kde bylo na zdi připevněné ovládání interkomu, a na chvíli se se zdvihnutýma rukama zarazil. Mohl by se snad takto Barbaře dovolat. Co by jí ale řekl? Nepřítel by také mohl v její kajutě poslouchat. Snažit se ji uklidnit, dodat jí naděje, by mohlo být spíše ke škodě než k užitku. Přepnul interkom do stavu, kdy mohl přijímat, ale ne vysílat, a nechal ho tam.
Hned potom si natočil studenou vodu z malého umyvadla. Pak otevřel skříňku první pomoci, našel antibiotika a prášky proti bolesti. Také tam našel zdravotnický obvaz, kterým obvázal nejbolestivější ze svých nevelkých ran, rozříznutou nohu, která se zanítila. Potom věnoval toužebný pohled pohodlnému lůžku, došel k pracovnímu stolku, kde měl uložené osobní fotoaparáty a rekordéry. Tyto věci, stejně jako všechno ostatní, prohledali a nechali je rozházené. Vyndal zásuvku, podíval se do rohů a hledal dál. Ve všem panoval zmatek, ale zdálo se, že nic z toho, co potřebuje, neodnesli nebo nezničili. S úlevou vydechl, ale pak se ho zase zmocnilo napětí. Nadešel čas, aby se usadil a dal se do práce.

Ve své podzemní svatyni pohřbené hluboko pod Chrámem zaznamenal berserk shůry zpěv pěti známých mužských hlasů. Ze stejného místa přicházely šoupavé zvuky čtrnácti lidských nohou, ve stejném rytmu jako při průvodu, kterým si lidé zvykli začínat obětní rituál. Rutinní analýza odhalila berserkovi mezi účastníky průvodu nejenom pět jeho nejoblíbenějších služebníků, ale další dva lidské organismy, jednoho muže a jednu ženu, které tam nepatřily.
Berserk zachoval obvyklý postup, ale přesto pocítil nutkání soustředit všechny své smysly na neznámého muže, který po neznámých, dlouhých kamenných schodech bosýma nohama vůbec neklopýtal, když průvod začal sestupovat z

Thorunova chrámu. Tak jako by to dělal v případě každého neznámého muže, pokoušel se berserk o identifikaci s těmi, jejichž osobní vzorky měl uložené ve své databance a kteří měli nejvyšší prioritu.
Od té doby, co byl poškozen a skoro zničen v bitvě před 502,78 standardními lety, byly berserkovy smysly značně rozostřené a nejisté, sotva lepší než lidský zrak a sluch. Procesí s neznámým mužem se čím dál víc blížilo a pravděpodobnost jeho identifikace se vzorky nejvyšší důležitosti rychle klesala až na zanedbatelnou míru. Berserk mohl přesunout svou pozornost na jiné věci.
V elekronukleární berserkově mysli neexistoval údiv ani netrpělivost, ale existovalo zde vědomí, že některé události jsou mnohem pravděpodobnější než jiné. V tomto smyslu tedy berserka překvapovalo, když si spočítal, že dnes budou přineseny dvě oběti místo jedné či jen zvířete, jak se často dělo.
Po celou dobu od bitvy, v níž byl poškozen, od té doby, co ho dobří lidé z této planety vzkřísili z jisté zkázy a začali mu přinášet oběti, se mu vícenásobné oběti dostalo jen při několika málo příležitostech. Při prohledávání a porovnávání paměťové databáze zjistil, že to bylo bez výjimky v případech, kdy jeho oddaní stoupenci zažívali mocné rozrušení. Jednou takovou příležitostí byla oslava konečného vítězství nad obzvláště nepoddajným nepřátelským kmenem, kterého jeho stoupenci dosáhli, když se řídili jím vypočítaným válečným plánem, jenž jim byl předán jako božský příkaz. Tehdy mu bylo zasvěceno v jeden den sedmdesát čtyři lidských organismů, všichni do jednoho příslušníci poraženého kmene. Při další hromadné oběti se okolnosti velmi lišily. Tenkrát prosili o pomoc během období velkého nedostatku potravin. Z hladomoru berserk své následovníky a jejich kmen vyvedl do úrodného kraje, aby ho vyplenili. Navrhl jim trasu přesunu a použil při tom bitevní mapy povrchu planety. A teď vypočítal úspěšné uchvácení hvězdného korábu.
Ke konci se také chýlilo dlouhotrvající úsilí o nalezeni způsobu, jak sterilizovat planetu, a to určitě v této generaci oddaných služebníků vyvolalo silné vzrušení.
Berserk citům nerozuměl a s tím, čemu nerozuměl, se pokoušel pracovat, jen když k tomu byl okolnostmi donucen.

Za Andreasem šel Gus De La Torre a Celesta Cervetusová, se zápěstími spoutanými za zády, v bílém odění s věncem živých květin, které měly být brzo rozházeny na zemi, dokud tam neuschnou. Čtyři kněží Vnitřního kruhu následovali, na sobě měli roucha, jako měl Velekněz, pro tuto výjimečnou příležitost červená a černá, se stejným vzorkem barev. Andreas a další čtyři muži řídící obětování začali provádět obvyklé díkůvzdání a prozpěvovat příslušné žalozpěvy, zatímco oběti jako obvykle s nejistotou a rostoucím strachem přihlížely. Berserk si už dávno všiml, že slova a postupy užívané v těchto rituálech měly tendenci se během standardních staletí čili dlouhých let na planetě měnit, ale jen nepatrně, jen se postupně stávaly stále propracovanějšími. Na chvíli zůstal potichu. Uvědomil si už dávno, že čím méně toho během obětního obřadu řekne, tím lépe. Nejenom že tak snižoval riziko zmatení a zklamaní svých služebníků, když by řekl něco nezapadajícího do jejich nepochopitelné psychologie, ale čím méně toho pronesl, tím větší důležitost tomu lidé přikládali.
Dva kněží vytáhli hudební nástroje a rytmus bubnu a kvílení rohu teď prostoupil chvalozpěv. Hudba určovala a měnila kmitočet mozkových alfa vln i rytmus jiných biologických pochodů u všech přítomných lidí.
„Gusi, pomoz mi! Pomoz! Bože, ne ne ééééé!“ Tak křičela žena, když konečně začala naplno vnímat zkrvavený oltář hned před sebou a uvědomila si zcela jeho účel, právě v okamžiku, kdy ji dva kněží kteří nehráli na žádný nástroj, strhli věnec a šaty a uvázali ji řetězem na kameny. Berserk nehnutě přihlížel, zda ženě Gus či Bůh (ať už to jsou jakékoliv bytosti) přijdou na pomoc, i když podle očekávání z podobných žádostí se tato pravděpodobnost zdála mizivě malá. Žena byla přivázaná k oltáři a žádná pomoc se neobjevila. Její křik pokračoval, když Andreas ostrým nástrojem odstranil z živého těla orgány, které nejvíce souvisely s rozmnožováním a výživou mláďat. Ty hodil před berserka a předvedl tak symbolický a skutečný triumf Smrti nad výkvětem života. Břišní stranu jejího trupu pak ještě více otevřel a vyřízl nejdůležitější orgán plnící krví její tělo, načež žena takřka vzápětí přestala jevit známky života. Teď přišel čas na druhou oběť na oltáři. „Ne, moji přátelé, poslouchejte. Jsem s vámi. Ne, ne, já ne. Jak se to jen může dít? Počkejte, promluvme si, děláte chybu. Já se dám k vám.“ Následoval nesrozumitelný, bezmocný výkřik, jak mu podrazili nohy a shodili ho nahého na kameny.
Proč jen mužský organismus pokračuje v boji tak usilovně, když mu musí být jasné, že vyhlídky na uspokojivé výsledky takového boje jsou astronomicky malé? Teď byl muž konečně spoután řetězy.
„Pomůžu vám! Udělám všechno, co chcete. Áááá, ne. Odpusťte mi, všichni…“ Další výkřik, když mu uřízli pohlavní orgány a hodili je na kupu ženských genitálií. A pak velekněz ostrým nožem rozpoltil hladké břicho a podržel ve vzduchu jako oběť bohu Smrti stále ještě tlukoucí srdce.
„To je dobré, to je příjemné,“ řekl berserk pěti zkrvaveným, šťastným mužům, kteří před ním tiše stáli. Buben, roh i hlasy utichly. Těch pět, kteří ještě nesli břemeno života, se nyní z rozrušení dostávalo do klidnějšího rozpoložení.
„Jsem potěšen,“ opakoval se berserk. „Jděte a připravte loď, přemístěte ji ke mně, abychom mohli začít připojovat moje obvody k jejímu řídicímu systému. Teprve, až to bude hotovo, můžeme začít upravovat její motory.“
„Dnes nebo zítra, ó Smrti, k tobě kosmickou loď dopravíme,“ řekl Andreas. „Až budeme mít jistotu, že se s ní Lachaise naučil bezpečně létat, umístíme ji do šachty. Zítra ti také dodáme čerstvou lidskou oběť.“
„To bude dobré.“ Berserkovi mezitím v mysli vyvstal problém.
„Jsou nějací tvoji lidé kvůli té lodi zmatení nebo moc zvědaví? Vyvolává její přítomnost nějaký neklid?“
„Určitou zvědavost projevují, ó Smrti, ale já se o to postarám. Toto odpoledne bude o zábavu postaráno, lidé nebudou moci myslet na nic jiného. Thorun se chystá vstoupit do města a předvést své schopnosti.“ Berserk se pokusil vypočítat pravděpodobné důsledky takové události, ale došel k závěru, že nedokáže s úspěchem obsáhnout množství abstraktních faktorů.
„V minulosti jste vždy při předvádění Thoruna postupovali velmi opatrně.“
„Pane Smrti, davy nepřijmou žádnou bytost jako božskou, pokud se jim v ulicích bude ukazovat každý den. Ale

Thoruna už beztak nečeká dlouhá budoucnost. Nejvýše třicetina života starce a obyvatelstvo tohoto světa už nebude nějakého boha potřebovat - kromě tebe.“
Berserk se rozhodl v této záležitosti důvěřovat svému služebníkovi. Ještě před svým bohem neselhal. „Ať se tak stane, věrný Andreasi. Pokračuj ve své službě Smrti, jak nejlépe dovedeš.“
Andreas se hluboce uklonil a potom započal rituál odchodu, což zahrnovalo úklid nepořádku, který tam lidé nadělali.
Berserk obvyklým postupem vypočítal, že toho dne bylo dosaženo dvou smrtí, což byl dobrý, i když skromný výsledek. Jako vždy však došlo při pečlivě provedeném obětování ke znatelnému mrhání časem a energií, což nebylo dobré.
Berserk nikdy nežádal o oběti, protože by si liboval v bolesti nebo v hrůze. Zabíjení, nic jiného než zabíjení bez konce, dokud existuje nějaký život, nic jiného nechtěl. Nebyl nadšený z toho, že působí bolest, která byla koneckonců také projevem života, tudíž přece jenom zlá.
Pokračující mučení trpěl jen proto, že působení bolesti bylo tak uspokojující pro jeho služebníky.
XII
Dva finalisty Thorunova turnaje nechávali stále čekat před městskou branou. „Thomasi, proč s námi tak jednají? Takové pohrdání. Musíme tady čekat jako nějací obchodníci nebo muzikanti nebo herci, bez kouska cti. Nejsme teď skoro bohové? Není to snad nějaký způsob, jak nás chtějí na závěr vyzkoušet?“
„Ty můj pošetilý urozený příteli,“ pronesl Thomas účastným hlasem a na zbytek odpovědi si dal na čas. „Ty si snad opravdu myslíš, že tam jsou bohové?“
„Já -“ Farley si nedokázal sednout, jak byl zneklidněn, a při trýznivém přemýšlení se pohupoval na nohou. „Thorune, pomoz mi! Já nevím.“ Tohle přiznání pochybností viselo ve vzduchu celé nekonečné hodiny, během nichž Thorun neudělal vůbec nic, pokud to Farley byl schopen posoudit.
„Vy tam!“ zařval najednou Farley směrem ke kněžím, kteří na ně ještě shlíželi s hradeb. Vylekané oči se za ním otáčely. Kněz Yelgir před nějakým časem odešel s tím, že se brzy vrátí.
„Cože?“ odpověděl jeden hloupě.
„Jsme druhové boha nebo ne? Jaké jste to pro nás připravili přivítání? Měl by se o tom dozvědět Leros i sám velekněz!“
Odmlčel se tak náhle, jako když se obrátil proti hradbám, a jeho planoucí hněv se vyčerpal tak rychle, jako vykypěl.
„Thomasi,“ zašeptal. „Slyšel jsi teď má slova? Ne, že ‚se o tom dozví Thorun', ale že se o tom ‚dozví velekněz'. Teď už vím, čemu věřím.“
Obličej mu znovu zbrunátněl hněvem, tentokrát však potichu a trpce. „Co tady potom dělám?“
Jeho hlasitý výstup měl na kněze dostatečný účinek, takže jeden se k nim obrátil se smířlivou, skoro omluvnou řečí. Farley ho ale neposlouchal. Pořád ještě mluvil k Thomasovi a žadonil: „Řekni mi, co se stane, když ty a já řekneme, že nechceme bojovat? Když se na ně vykašleme a půjdeme si po svých?“ Thomas zůstal jako omráčen, zachmuřil se a zavrtěl hlavou na znamení tichého nesouhlasu. Farley už toho měl dost. S viditelným opovržením se ke všem otočil zády a začal odcházet. Thomas najednou vrhl rychlý pohled ke kněžím a uviděl jim na očích, co si přejí. Farley nebyl ani deset kroků daleko, když mu Thomas zastoupil cestu. Nebylo to poprvé, co Farleyovi přišlo jako zázrak, že se muž, který je tak při těle, pohybuje s takovou lehkostí.
„Thomasi, odejdi se mnou v míru.“
Muž s kopím v ruce zavrtěl hlavou. „To by nešlo.“
„Pojď. Jestli toužíš po dalším boji, nemám obavy, že bychom na ně cestou nenarazili. Ti uhlazení muži, kteří si hrají na bohy, za námi pošlou vojáky a nejspíše se k úpatí hory nedostaneme živí. Zemřeme ale v opravdovém boji, jak by muži měli, a ne pro pobavení lhářů. Pojď.“
Thomas se ještě nerozzuřil, ale vypadal hrozivě. „Farleyi, já chci zůstat naživu a dokázat těm chlapům, že jsem nejsilnější bojovník v zemi. Jestli tě neporazím, tak to nedokážu úplně. Pojď. Budeme bojovat.“
Kopí už bylo na něho nějakou chvilku namířeno a Farley nyní zpozoroval maličký pohyb Thomasova ramene, který znamenal, že se výpad blíží. Farley tasil svou zbraň v okamžiku, když kopí uskakoval z dráhy. Farley bojoval. Neměl na vybranou. Když udeřil svým mečem, cítil v paži sílu jako vždy, ale něco chybělo - něco z duše, nebyl to boj do morku kostí. Nepřipadalo mu, že by měl strach. Nechtěl nic jiného než opustit tohle šalebné místo. Nohy ho nesly cestou dolů s kopce a přitom ho měly hnát nahoru do útoku. A pak už mu kopí rvalo vnitřnosti.
Farley si uvědomoval, že leží tváří k měkkému trávníku. Nebylo to špatné, řekl mu otec, ale musíš víc cvičit. Otče, tak moc jsem se snažil. Pak se mu zdálo, že kráčí bezstarostně zeleným božím parkem, ale bílé hradby měl za sebou, ne před sebou, a šel domů.
Když se Thomas přesvědčil, že poslední poražený v turnaji je zcela mrtvý, ještě jednou se sklonil, aby si otřel kopí. Vyčistil ho o Farleyův drahocenný plášť. Oděv byl tak jako tak na vyhození kvůli dnům a nocím venku a mnohým bojům.
Jakmile zbraň očistil, nakolik to jen okolnosti dovolovaly, přivázal Thomas ke kopí popruh na nošení a přehodil si jej přes rameno. Od brány a se shora s hradeb ho stále sledovaly stejné tváře. Zračilo se v nich vlažné uznání, jako u budižkničemů přihlížejících nějaké náhodné rvačce. Ani jeden nic neřekl. „No,“ prohlásil Thomas mírně rozrušený, „viděli jste to. Jsem váš muž. Šest soubojů proti těm nejlepším na světě a mám jen maličký škrábanec, zatímco oni už jsou mrtví.“
„Andreasovi se nebude líbit, že přišel o poslední souboj,“ řekl jeden. Další zavolal dolů na Thomase: „Měj chvilku strpení. Čekáme, že velekněz už brzy přijde. Pojď branou dovnitř, jestli chceš.“
Thomas se rozhodl, že s sebou do města vezme také Farleye, jako trofej, jako symbol všech svých vítězství. Dřepl si a s bručením zdvihl teplé, vláčné tělo, které měl u nohou. Farley byl těžší, než to na první pohled vypadalo, a tak Thomas k

městské bráně kráčel pomalu a těžkopádně. Chvíli před ní s rychle rostoucí netrpělivostí postával a pak se dveře otevřely.
První pohled na město uvnitř mu přinesl zklamání. Brána vedla přímo na malé dlážděné náměstíčko o straně asi tak dvacet metrů. Náměstíčko bylo ze všech stran obklopeno budovami a hradbami, které byly jen o málo nižší než vnější městské hradby, kterými právě prošel. Ve vnitřních hradbách bylo také několik bran, ale všechny byly zavřené nebo za nimi nebylo nic jiného než další hradby, takže tam v žádném směru nebylo k vidění nic zajímavého. Pár dalších vysoce i nízko urozených lidí na něj shlíželo s hradeb a oken. Protože neviděl zvláštní místo, kam by se vydal, shýbl se a s jistou péčí složil své břemeno, z něhož pomalu odkapávala krev, na zem.
Blízko něho zurčela malá fontánka a tak se k ní vydal napít vody, když už se k němu nikdo nehrnul, aby mu nabídl kysané mléko či víno. Lidé na hradbách na něho přestali zírat a vydali se za svými starostmi. Jiní se čas od času objevili, aby se na něho podívali, a zase odešli. Tu a tam procházeli otroci se vzkazy. Do města vešla vnější branou, která zůstala otevřená, karavana soumarů a prosmýkla se kolem Thomase do blízkých čtvrtí.
Muž, který ho pozval dovnitř, zmizel. Thomas se rozhlédl, ale v blízkosti nebyl nikdo, komu by mohl vynadat za to, že se o něj tak mizerně starají. Čekali snad, že se bude jen tak bezcílně potulovat městem, chytat cizí lidi za rukáv a ptát se na směr? Kde je Thorunův velký sál? Očekává mne.
Řekli, že velekněz už brzy přijde. Posadil se na okraj fontány, stáhl se do své důstojnosti a zůstal tam tiše celou dobu, co pomalu postupující slunce posunovalo po náměstí stíny. Najednou mu tok myšlenek narušilo sotva slyšitelné funění a pleskání. Malé hladové domácí zvíře objevilo Farleyovo jinak zapomenuté tělo. Thomas se rychle pohnul, udělal dva kroky a odkopl zvíře přes půlku náměstí, až mu zapraštěly žebra. Pak se vrátil k fontáně, sedl si a odevzdaně čekal.
Když konečně uslyšel, jak se k němu někdo blíží, a vzhlédl, aby si vylil svůj vztek, zjistil, že je to jen Leros, se kterým neměl žádný spor. Leros vypadal špatně, přinejmenším viditelně starší než před několika dny.
Stál před ním s otevřenou náručí a pravil: „Promiň, Thomasi, lorde Thomasi. Andreas už prý přichází, ale nevím, jaké pro tebe plánuje přivítání. Kdybych já byl velekněz, všechno by vypadalo jinak. Dovol, abych ti blahopřál k tvému vítězství.“
Thomas se vztyčil ve své plné výšce. „Kde je velekněz Andreas?“ vykřikl a rozhlížel se po anonymních tvářích na hradbách a v oknech. Jejich počet náhle znovu vzrostl, na náměstí nakukovalo každou chvíli více a více lidí. Ve vzduchu viselo nějaké nebezpečí. Diváků přibývalo. „Kde je, dochází mi trpělivost, jak se mnou jednají.“
„Mluv uctivěji,“ napomenul ho ostře vysoký muž královského vzezření z bezpečného místa na vnitřních hradbách.
Thomas ho přelétl pohledem a rozhodl se, že bude pokračovat ve své troufalosti. Byl to pro něho postoj, který obvykle přinášel ovoce. „Uctivěji? Nyní jsem bůh, nebo snad ne? Nebo přinejmenším polobůh. A ty nevypadáš jako nic víc než pouhý člověk.“
„To jsi dobře vystihl,“ řekl Leros vážně muži na hradbách. Ten vypadal rozčileně, ale než stačil cokoliv říct, po náměstí se rozlehl šum a pozornost všech se opět přesunula. Nejmenší a nejdůkladněji zdobenou bránu, která vedla na náměstí, otevíral z druhé strany mladý kněz. Na úpravné štěrkové promenádě která se za branou objevila, bylo slyšet vrzavé kroky. Také se tam vynořil vysoký muž s vyzáblým obličejem, v šatech více purpurových než bílých. Z reakcí kolemstojících Thomas usoudil, že to musí být Andreas.
„Ty jsi určitě Thomas Svěrák,“ řekl velekněz. Přívětivě mu pokynul a dál mluvil důvěryhodným hlasem toho, kdo je zvyklý tahat za provázky. „Vidím, že jsi turnaj ukončil nějak dříve, než bylo na programu. Je mi líto, že jsem o to vše přišel - obzvláště o poslední kolo. Ale nevadí, Thorun je potěšen.“ Andreas přikývl a usmál se svým typickým úsměvem. „Tak potěšen, že se rozhodl udělit ti zvláštní poctu, větší než ty, co ti byly slíbeny dole.“
To ale nebylo všechno. Thomas se veleknězi mírně uklonil a ještě více než předtím povyrostl.
Úsměv odhaloval v ústech lebky zuby. „Budeš bojovat v souboji, o kterém všichni opravdoví bojovníci jenom sní. Doufám, že jsi připraven. Musíš samozřejmě být, jako pravý bojovník.“
„Jsem připraven,“ zavrčel Thomas, proklínaje se v duchu, že naletěl úvodním sladkým slovům. „Ale s bojováním jsem skončil, alespoň pokud jde o Thorunův turnaj. Jsem vítěz.“ Všude kolem sebe slyšel, jak lidé vzdychají úžasem. Patrně nebylo zvykem, aby někdo takhle mluvil s vládcem světa, Thorunovým velekněžem. Thomas ale hlavu jen tak neskloní, aby byl jen dalším mužem, teď opravdu ne. Musí zaujmout a obhájit postavení, kterého se právoplatně domohl.
Andreas, který na něho strnule zíral, vložil do svého hlasu ledový tón. „Budeš bojovat se samotným Thorunem. Chceš snad říci, že bys do jeho síně raději vstoupil s krví stále bezpečně kolující v žilách, s údy nepolámanými? To se mi nechce věřit.“
Vzrušený šum hlasů ještě více zesílil, jak všichni hloubali a sdělovali si neověřené zvěsti. Co tím velekněz myslel? Mohl by snad Thorun přece jen přijít, aby bojoval proti smrtelníkovi?
Thomas z toho nebyl moudrý a už vůbec se mu to nelíbilo. Beze slova se díval na vychytralého a protřelého Andrease, který se dobře ovládal. Došlo mu, že i troufalost má své meze. Ještě jednou věnoval veleknězi poklonu a řekl: „Pane, rád bych si s vámi promluvil o samotě, smím-li.“
„Už žádné řeči, ani tvé ani mé,“ řekl měkce Andreas. Otočil hlavou tak, jako by naslouchal, a zase se usmál.
Za vchodem, kterým Andreas přišel, se znovu rozléhalo skřípání štěrku v rytmu jednoho kráčejícího páru nohou. Kroky musely být neuvěřitelně těžké, aby štěrk vydával takový zvuk. Nad nízkou zdí v tom směru se zjevila hlava s chomáči divokých tmavých vlasů, zatímco nohy se musely míhat na úrovni země o tři metry níže. Žádný člověk nemohl být tak vysoký. Pocítil dosud nezakoušenou slabost v kolenou, až na okamžik uvěřil, že mu vlastní otrlost nakonec přece jenom nebude stačit. Ti zbožní naivové měli celou dobu pravdu. Ti, kteří v turnaji zemřeli, rozsekaní na kousky, pohřbení a spálení podél cesty, už zakrátko budou kráčet kolem něj, budou se mu smát v čele s - Postava se nyní objevila u vstupu do brány před Thomasem a sklonila se, aby mohla projít.

Thorun.
XIII
Hlavu s kšticí tmavých rozevlátých vlasů obepínala zlatá čelenka. Kožešinový plášť i při své šířce stěží zakrýval jeho ohromná ramena. Podivuhodný meč, skoro tak dlouhý jako Thomasovo kopí, mu visel za pasem. Stejně jako v pověstech. Ale jeho obličej…
Vypadalo to, že se Thorun nedívá na nic. Zíral přes Andreasovu hlavu, i přes Thomasovu, i skrze dosud otevřenou vnější bránu (kde stál kulhavý otrok s kyjem a civěl, jako kdyby si myslel, že se ty oči upírají na něho) a vrhal do okolního světa pohled očima, které nemrkaly. Jakmile se zastavil, už se ani nepohnul, nezměnil svoji pozici ani nehnul prstem, nic víc, než by udělala socha.
Andreas už nic neřekl, a pokud ano, Thomas ho neslyšel. Velekněz se spíše tiše a ochotně klidil z cesty mohutné postavě boha, i když na něm bylo vidět, že je pobaven.
Oči se v tu chvíli pohnuly, ale hlava ne a Thorun se podíval na Thomase. V očích mu plál doslova plamen, jako v očích zvířete oslepeného v noci odraženým světlem. Plamen byl červený a oranžový. Thomas přelétl své okolí pohledem, viděl, že ty oči jsou upřené jen na něj, neboť v jeho blízkosti už nikdo nestál. U jedné zdi na náměstí uviděl Lerose, zdrceného a v hluboké pokoře, stejně jako mnoho ostatních na hradbách i na zemi.
Nyní přihlíželo množství mužů v bílých řízách a šedých hadrech. Ti, kteří byli ve středu náměstí, koukali zmizet, sápali se na vyvýšená místa, jen aby se dostali pryč. Ve všech tvářích byla patrná hrůza. Tedy skoro ve všech. Pouze Farley nepřestával rozjímat nad oblohou.
Thorun nyní postoupil kupředu. I když byly jeho pohyby vláčnější a dokonce půvabné a zdály se i dosti přirozené, dojem, že se dívají na sochu, přetrvával. Asi to bylo obličejem, který vůbec nebyl lidský, i když tvar každého rysu odpovídal. Nebyl ani božský - jestli bohové nebyli méně než lidé, i když vlastně nebyli živí.
Thorunovy kroky však byly velmi dlouhé a účelné. Thomas, který viděl, jak se meč neúprosně vysunuje z pochvy, se dal do pohybu právě včas. Vymrštil se dozadu z dosahu meče a vydal slabé a bolestné zaúpění, když ho míjel úder, který by muže přepůlil stejně lehce, jako by přeťal plevel. Bůh války konečně otevřel rty obrostlé vousem a ozval se ohlušující bojovný výkřik. Byl to zvláštní a hrozivý zvuk, stejně nelidský jako planoucí oči, které ani nemrkly, a neživý obličej.
Thomas v poslední chvíli zvedl svoje kopí a bezděčně ho nastavil tak, že vykryl Thorunův další úder. Když bohův meč narazil, pocítil v obou pažích znecitlivující otřes a vyztužené kopí mu to skoro vyrazilo z rukou. Bylo to jako noční můra - jako by se stal zase dítětem a čelil v souboji dospělému bojovníkovi. Diváci ho povzbuzovali. Ať už byl Thorun cokoliv nebo kdokoliv, jeho síla zcela přesahovala sílu jakéhokoliv člověka.
Thorun postupoval soustavně, beze spěchu. Jak Thomas ustupoval a kroužil kolem dokola, bylo mu jasné, že se musí přichystat a vybojovat nejstrašnější souboj svého života.

Thomas začal bojovat v nejtěžší bitvě svého života, ale zanedlouho si byl nucen uvědomit, že je to beznadějné. Jeho nejzuřivější výpady Thorun bez námahy odvrátil, zatímco svým mečem sekal s tak vražednou silou a přesností, že Thomas věděl, že ty údery nebude moci vykrýt či se jim delší dobu vyhýbat. Už jenom nárazy meče na kopí otupily a unavily jeho ruce. Svíral kopí obouruč jako obušek a vytrvale ustupoval, a zatím se pokoušel přijít na nějakou proveditelnou lest, vystopovat nějaké slabiny v obraně nestvůrného protivníka. Jestli je jeho soupeř bohem, nebo člověkem, nebo úplně něčím jiným, to byla otázka, která Thomase v tuto chvíli ani v nejmenším nevzrušovala.
Konečně ho Thomas záludným pohybem ošálil a pak skvěle bodl a hrotem kopí se dostal až k cíli do pláště z těžké kožešiny, ale ucítil jen, jak odskočil od nějaké tvrdé zbroje pod ní. Okamžik náhlé naděje vyhasl tak rychle, jak se objevil. Diváci kolem zalapali úžasem po dechu, když se zdálo, že uspěl, ale pak si společně vydechli, jak se svět, který se na okamžik vychýlil, zase vrátil do normálních kolejí. Thorun byl nepřemožitelný.
V Thomasovi však ještě doutnala jiskérka naděje. Když už se jednou trefil oštěpem do černého, měl by to dokázat znovu. Jestli byla do kožešiny oděná hruď s břichem nezranitelná, kam by měl zkoušet udeřit?
A co obličej? Ne. Mohl by stát o kousek dál - a nebylo by to tak sebevražedné - kdyby to zkusil místo toho na nohy.
Thomas zpozoroval, že klouby Thorunových odkrytých a zdánlivě nevyztužených kolen nebyly celé potaženy kůží jako lidské nohy, ale místo toho na nich byly patrné tenké a vyrovnaně seřazené trhlinky, jako kdyby to byly nohy dobře vyřezané loutky. Otvor v kolenním kloubu představoval velmi malý a pohyblivý cíl, avšak o nic obtížnější než létající hmyz, který Thomas občas, když byl ve formě, zasáhl.
Žádný lepší postup se nenabízel, Thomas lstivě uskakoval nahoru, dolů a znovu nahoru a pak se vší silou a umem bodl dolů. Oči ani paže ho nezradily. Hrot kopí nalezl malý otvůrek, právě když se nepatrně zužoval, jak Thorun narovnával nohu.
Ratištěm kopí projelo zachvění jako při broušení a bylo slyšet kovové zapraskání. Thorun se zakymácel, ale k zemi nešel. Jako by někdo přibouchl dveře a pak se v aréně rozhostilo ticho. Špička Thomasova kopí odpadla tam, kde se odlomil jeho hrot.
Ticho, které se rozhostilo poté, co Thorun téměř ztratil rovnováhu, ještě nic nepřerušilo. Thorunovo koleno teď znehybnělo, napůl ohnuté. Vládce světa byl zraněný a nebylo slyšet nic jiného než škrábání šířící se z jeho zmrzačené nohy, když postupoval kupředu. Šlo mu to o poznání pomaleji než předtím, ale stejně neúprosně jako předtím. Thomas se dal znovu na ústup. Zahlédl Andrease, jak stojí nahoře na hradbách. Tvář velekněze byla zlověstná a podmračená a jednu ruku měl napůl nataženou jako pařát, snad jako by chtěl zasáhnout, ale netroufal si.
Pokulhávající bůh se znovu dostal do nebezpečné blízkosti svého lidského protivníka. Jeho skvělý meč se stále znovu nejvyšší rychlostí kmital, až bylo vidět jen odrazy světla, tloukl jako kladivo s neutuchající zuřivostí a hnal Thomase nazpět a kolem dokola na malém prostoru. Thomas zamýšlel znovu udeřit do zraněného kolena, předstíral úniky nahoru,

dolů, až byl skoro zabit, sražen k zemi dopadem meče na kopí. Thorun se nenechal ošálit podruhé stejnou taktikou. Thomas se zoufale převalil. Thorun, který se podivně rychle kolébal, už byl skoro nad ním. Thomas pod něho dostal nohy a jen tak tak unikl. Skočit a popadnout ho? Nikdy, proti takovému nepříteli. To by vyšlo nastejno jako zápasit s ledovcovou příšerou - nebo s ledovcem samotným. Thomasovi se nějakým způsobem podařilo udržet si kopí a nepřestával meč odrážet ocelí vyztuženým ratištěm, nemohl už však najít energii, aby zaútočil. Meč ho hnal bez přestání nazpět a dokola. Teď se diváci v bílých řízách zase ozvali.
Konec se bez milosti blíží, pomyslel si Thomas. Unavený a vyvedený z rovnováhy, v zoufalství zdvihl paže, aby zachytil ještě jedno máchnutí meče proti svému nezničitelnému kopí. Rána ho znovu srazila k zemi. Zdálo se, že svět se otáčí pomalu, pomaličku kolem něho, když se ve vzduchu otáčel a padal a přitom mu zbýval čas na přemítání, zda stane tváří v tvář skutečnému Thorunovi, až ho tahle kulhající náhražka zabije.
Tvrdě dopadl na zem a chvíli se nemohl ani hnout. Už nesvíral kopí. Zbraň ležela pár centimetrů z dosahu jeho prstů v prachu náměstí. To, že ji znovu sevřel, bylo jedním z nejobtížnějších a největších výkonů jeho života.

Vražedný stroj se na svém kulhavém postupu zastavil, jako kdyby si nebyl jistý, zda už v boji zvítězil. Pak jako krab popošel zase dopředu. Thomas se vztyčil na jedno koleno se zdviženým kopím. Náhlé ticho mu připomnělo, jak diváci křičeli v touze po jeho smrti. Měřily si ho Thorunovy planoucí, ale neživé oči. Na co bůh války čeká? Thomas se ztěžka vyškrábal na nohy s vědomím, že příští rána mečem nebo ta, co bude hned následovat, bude určitě poslední. Pak koutkem oka zpozoroval postavu v šedých hadrech, jak se k němu ze strany blíží. Belhal se, jako by se svatokrádežně vysmíval držení zraněného Thoruna. Těžký otrokův kyj se lhostejně zvedl, aby rozmázl Thomasův mozek.
Thomas byl na smrt připraven, ale proboha, tohle bylo trochu moc! Ještě není v koncích a bezmocný! Otočil se, chtěl otroka probodnout, zatímco hlupák Thorun dál váhal.
Svaly už byly připravené hodit smrtonosné kopí, když se Thomas poprvé zblízka podíval otrokovi do tváře. Na okamžik zůstal jako opařený tím, co viděl. Gil Zrádný v šedých hadrech poodstoupil bez kulhání hladce stranou a vší silou hodil obrovský kyj po Thorunově poraněném kolenu, Kov zapraskal. Blyštivý oblouk dalšího Thorunova úderu mečem už mířil pod a neohrabaně a klikatě minul Gilese i Thomase. Praskání kovu se prodlužovalo. Pomalu, bez nějaké vážnosti, se zrůda usadila s levým kolenem ohnutým do nesprávného úhlu. Odpočíval vsedě se vztyčeným trupem a s nezměněným, náhle tupým výrazem zíral na své nepřátele.
„Thomasi," vykřikl Gil. Tak tak uskočil dozadu před dalším úderem, který mu stále sedící Thorun málem uštědřil. „Dostaň ho mezi nás, Thomasi. Dodělej ho!"
Poprvé se z Thomasových úst ozval válečný výkřik, nesrozumitelný chraplavý jekot a řvaní. Rychle se přesunul, aby Thoruna obklíčil. Periferní vidění mu napovědělo, že nikdo v tlačenici diváků se nehýbe, aby zasáhl. Vypukl mezi nimi zmatek, bílé řízy tančily v neuspořádaném víru a hlasy se zvedaly ve vzrušených výkřicích. Byl tam Leros, stál se založenýma rukama v očividném klidu, nepokrytě byl zaujat zápasem, kterému přihlížel s úplným soustředěním. Thomas zahlédl Andrease, jak stojí na hradbách. Velekněz mával rukama a podle všeho vykřikoval rozkazy, ale pozdvižení bylo tak šílené, že žádný lidský hlas nebylo slyšet.
Přes své zmrzačení byl Thorun pro své protivníky takřka vyrovnaným soupeřem. Ani kopí, ani kyj nedokázaly vyrazit z neúnavné ruky obří meč a navíc se zázračnou rychlostí otáčel své usazené tělo, aby čelil nejdříve jednomu a pak hned druhému.
Thomas zachytil Gilesův pohled a zaburácel: „Dohromady! Teď!" A hnali se na Thoruna současně z obou stran. Meč vyrazil na Thomase, ale ten se dokázal krýt jen proto, že Thorun vsedě nedokázal dát do nápřahu celou svou váhu. I tak si Thomas okamžik myslel, že má po srážce zlomené předloktí. Gil se zatím dostal do blízkosti a tloukl kolem sebe jako buchar, až jeho kyj přistál na Thorunově zátylku.
Taková rána by rozbila hlavu kteréhokoliv smrtelníka. Thorunova neupravená kštice odlétla, velká hlava sebou trhla, trup se mírně zakymácel a ruka s mečem zaváhala. V tu chvíli Thomas bez zaváhání nasměroval hrot kopí do jeho pravého oka, které se hladce vylouplo s tichým zaskřípěním, jež rozeznělo kopí zvukem, jako když se tříští sklo. Kyj dopadl znovu, tentokrát na ruku s mečem. Thorun meč nesložil, ale nyní trčel z jeho sevřené pěsti v jiném úhlu.
Obr zemřel pomalu, kousek po kousku, spíše lhostejně než statečně, aniž by vydával výkřiky nebo z něho tekla krev. Krok za krokem přestával fungovat, jak ho strašlivě trestalo kopí a tepající kyj, jež postupně odhalovaly jeho zranitelnost, kousek po kousku oslabovaly jeho tělo, až z něho nezbývalo o mnoho více než roztříštěný kov, sklo a zničená kožešina.
I když bylo obří tělo beznadějně potlučené a jeho poničená tvář zadupána do země za fontánou, paže s mečem se neustále pokoušela bojovat a rozdávala kolem sebe nepravidelné smrtící rány, jako když práská bičem. Zásah kopím mu uvolnil prsty a obří meč mu s tupým úderem vypadl z ruky. Paže, jejíž polámané prsty se křečovitě svíraly do prázdna, se stále pohybovala sem a tam, v okamžiku, kdy na sebe Gil s Thomasem pohlédli. Složili zbraně a společně se otočili, aby pozdravili diváky, kteří se kolem nich shlukli.
Hluk davu odumřel do tíživého ticha. Thomasovi připadalo, že se táhlo velmi dlouho. Andreas už nebyl v dohledu, jak si všiml, a pár dalších také zmizelo. Většina stále přihlížela, takřka hypnotizována bezmocnými houževnatými pohyby Thorunovy paže. Thomas se vydal, aby odkopl obří meč z jeho dosahu.
Oči se začaly stáčet k Lerosovi, který byl nejstarším přítomným knězem. Zřetelně na něm bylo znát silné citové pohnutí, ušel dva kroky kupředu a natáhl ruku k padlému obrovi. Stále se ještě nemohl překonat, aby promluvil, na napřažené paži se mu pevně sevřela pěst a paže se mu vrátila k boku.

Na Gilesovi zůstalo, aby konečně prolomil mlčení. Ukázal na trosku obra a vykřikl: „Tahle zrůda není váš milovaný Thorun. Nemůže jím být! Andreas a jeho Vnitřní kruh vás všechny podváděli!"

V odpověď vyšel z davu víceméně souhlasný řev. Jeden hlas ale zakřičel na Gilese: „Kdo jsi, že ses do toho pletl a udělal to, co jsi udělal? Agent Bratrstva! Špeh!“
Giles zdvihl ruku a zjednal mlčení, ve kterém začal odpovídat. „Dobrá, řekněme, že jsem špeh, agent, co chcete. Ale to, co jsem vám ukázal, není nic jiného než pravda. Říkejte mi, jak chcete. Ale budete mě oslovovat jako boha, když jsem porazil jiného boha v boji? A co bych mohl být za boha, když jsem přebil Thoruna.“ Pozdvihl tvář k jasné obloze a pokřižoval se. „Velký Thorune, pomsti se bezbožníkům, kteří uvedli v život tento klam!“ A znovu ukázal na zničeného Thoruna, jehož jedna paže se stále pohybovala v parodii souboje.
Několik mužů s tasenými dýkami - žádné větší zbraně nebyly mezi lidmi vidět - obklopilo Gilese. Vzali mu kyj a hlídali ho, ale na pokyn Lerose se o nic dalšího nepokusili. Giles se nebránil ani neprotestoval, ale pyšně stál se založenýma rukama. Leros ještě o chvíli déle upíral šokovaný pohled na to, co zůstalo z Thoruna, pak vybídl další dva nebo tři přítomné vůdce, aby ho odvedli do rohu náměstí. Tam se ihned ponořili do vážné debaty. Většina ostatních přihlížejících se nepřestávala divit a dohadovat. Začali se shromažďovat kolem padlé figury, která bývala jejich bohem.
Gil Zrádný se díval na Thomase, který k němu náhle vyslal překvapivě rozzářený úsměv, na muže v tak nejisté situaci.
„Lorde Thomasi,“ pozdravil ho, „zdá se, že jsi nyní vítězem mezi bohy i mezi lidmi.“
„Ty si tedy nenárokuješ podíl na odměnu, bez ohledu na to, jaká nakonec bude?“ Thomas se přiblížil ke Gilesovi, s nímž cítil spřízněnost.
„Já? Ani náhodou. Vyhrál jsi turnaj čestně a já nemám žádné nároky.“
Thomas přikývl, v tomto ohledu spokojený. Měl ale jiné starosti.
Stál vedle Gilese a neklidně se rozhlížel. Měl pocit, že jako vítěz turnaje a potvrzený vítěz nad napodobeninou Thoruna by měl něco dělat, nějak uplatňovat svoji autoritu. Snad by měl jít a přidat se k hovoru u Lerose a přimět kněze, aby mu naslouchali. Co by jim ale řekl? V tom okamžiku si uvědomil, že nemá nejmenší představu, co se bude doopravdy dál dít. Spíše to zjistí, když zůstane s Gilesem, který by také mohl na oplátku potřebovat nějakou pomoc a mohl by být ochotný vyjednávat. Thomas se stejně cítil jistěji, když mluvil s jiným bojovníkem než s kněžími.
„Proč jsi tady a jak?“ ptal se menší muž. „Ještě si pamatuju, že jsem tě viděl umírat.“
Gilesův úsměv vymizel, až z něho zbyly jenom zakřivené rty. „Viděl jsi Juda, jak do mě strčil a jak padám dolů se svahu.“
„Nebyl jsi ani zraněn?“
„Ne. Jak vidíš, přesvědčil jsem Juda, že se chci jenom dostat z turnaje a pryč. Byl také trochu otrlý, a tak mi věřil. Byl také rád, že vyhraje bez boje, a přidal se k plánu, který jsem zosnoval. Měl jen trochu brzdit své údery.
Jeho meč mi usekl jen pár nitek z kazajky, než jsem šel přes okraj. Všiml jsem si, že otrok s kyjem je mé velikosti a barvy pleti, což mi vnuklo ten plán. Když otrok sešel dolů, aby se přesvědčil, že jsem mrtvý, čekal jsem v křoví a prokázal jsem tu službu jemu. Vzal jsem si jeho hadry, opasek a kyj a přidal jsem k tomu jeho kulhání, než jsem ho odtáhl nahoru, aby byl pohřben v mých dobrých šatech. Vy ostatní jste tenkrát pokračovali dál, jak jsem očekával.
Pak už jsem byl u vás v táboře zřídka. Druhý otrok byl němý a tak hloupý, že si té proměny nevšiml - nebo měl tolik důvtipu, že si toho podvodu nevšímal. Nikdo z vás ostatních se na mě nepodíval s otevřenýma očima, jakmile jsem si oblékl šedé hadry - ne do té doby, než ses na mě před chvílí podíval ty, když sis myslel, že si pro tebe jdu s kyjem.“
Thomas údivem potřásl hlavou. „Podstoupil jsi strašlivé nebezpečí.“
„Ne tak velké, jakému jsi musel čelit ty či třeba Kelsumba nebo Farley v otevřeném boji. Dal jsem si dohromady, že tohle nebezpečí je příliš vysoké.“
„Stejně jsou to zvláštní hrátky,“ poznamenal k tomu Thomas. „Proč jsi do toho jenom šel? Proč -?“ Ukázal ke zbytkům toho, co bývalo Thorunem.
„Chtěl jsem ukázat tuhle věc takovou, jaká byla. Či spíš jaká je, protože jsme zatím zničili jen její menší část.“ Giles se rozhlédl. Jeho posluchačstvo, které, když začínal mluvit, tvořil jen Thomas a pár strážců ozbrojených dýkou, bylo nyní mnohem početnější. Zvýšil hlas a pokračoval: „Všichni teď víme, že tahle věc nikdy nebyla Thorunem. Byla jen výtvorem něčeho jiného. Něčeho jiného, jehož setrvání na Planetě lovců by nám přineslo opovržení a posměch celého vnějšího světa, kdyby to bylo známo.“
„Co je tou zahanbující věcí, o které mluvíš?“
Otázka vzešla od Lerose, který ukončil poradu s dalšími vysoce postavenými kněžími a naslouchal už chvíli Gilesovi.
„Mluvím o pradávném nepříteli našich předků, berserkovi,“ řekl Giles a stručně nastínil svůj rozhovor se Suomim v lese. „Jestli Andreas ještě neumlčel mimozemšťany, které drží v Chrámu, budou moci potvrdit, že jim ukradl loď. Snad nám budou moci říct proč.“
„Proč bychom měli věřit mimozemšťanům víc než velekněžím?“ zvolal někdo vyzývavě.
Giles znovu zvýšil hlas. „Tuto napodobeninu Thoruna s sebou nepřinesli mimozemšťané. Andreas a Vnitřní kruh kněží ji používal celá léta, aby napálili Thorunovy věrné stoupence. Sám by ji neuměl udělat žádný řemeslník na planetě, stejně jako by neuměl postavit vesmírnou loď. Nemůže to být ani pravý bůh, kterého by neporazil ani Thomas Svěrák. Co jiného by to mohlo být než berserk, nebo jeho část? Jestli to není berserk, snad by nám velekněz a jeho Vnitřní kruh mohli vysvětlit, co to je. Zeptal bych se jich teď, kdyby tady byli. Ale utekli, když viděli, že jejich úžasný stroj se válí v prachu.“
Leros pochmurně přikývl. „Je nejvyšší čas, vlastně už minul, abychom Andreasovi položili pár nepříjemných otázek.“
Souhlasný křik trval krátce, neboť muži chtěli slyšet, co dalšího má Leros na srdci. Pokračoval: „Myslím ale, že není na tobě, abys nám říkal, na co se máme ptát. Čí jsi vyslanec, ty, jemuž říkají Zrádný?“

Giles pokrčil rameny a vzápětí připustil: „Poslali mě sem ti, jimž říkáte Bratrstvo. No a co, vážený Lerosi? Dnes jsem vám neřekl a neukázal nic jiného než prokazatelnou pravdu. Teď vidím, že my z Bratrstva nevedeme spor s lidmi z Boží hory,

ale jen s Vnitřním kruhem a jeho hlavou.“
Leros zabručel, možná byl trochu zmatený rychlým proudem slov. Napůl ho přesvědčila a napůl ho odrazovala jejich úlisnost. Než musel odpovědět. Vyrušil ho návrat muže, kterého zřejmě vyslali, aby zjistil, co se děje v Chrámu. Posel přinesl zpátky zprávu, že dveře a brány vedoucí do chrámových budov zamkli a zevnitř zatarasili a palácová stráž přímo podléhající velekněži celé místo obsadila. Andreas se neukázal, ale jen poslal vzkaz, že všichni špehové, zrádci a ti, kteří se jimi nechali oklamat, se budou brzy třást před jeho hněvem.
„Neodpoví tedy na naše odůvodněné otázky?“ naléhal Leros. „Nevysvětlí nám, jak si dovolil podstrčit nám tohle… tuhle věc… jako boha?“
„Ne, lorde Lerosi, nevysvětlí.“
„Pak je to tedy pravda,“ vykřikl Leros. „Andreas už nemluví Thorunovým jménem! Velký Thorune, stůj nyní při nás! Stůj při nás, když jsme připraveni v boji prokázat, kdo slouží nejlépe!“
Vypukl nový příval výkřiků a modliteb, všeobecná vřava činnosti, jak se muži spěchali ozbrojit, probírali ve spěchu organizační otázky a řešili, zda by měli být povoláni vojenští velitelé, o nichž bylo známo, že jsou blízko, a byli požádáni nebo jim bylo dáno rozkazem, aby vyhnali Andrease z Chrámu. Poslední návrh byl překřičen. Thomas si spočítal, že síla vojáků, kteří jsou nyní v Chrámu, je příliš malá, aby ho udrželi před povstáním obyvatelstva. Ať si stratégové debatují, on už ví, co dělat, když přijde na boj.
Znovu se na chvilku ocitl sám s Gilesem a řekl mu: „Děkuji ti, že jsi zakročil proti té příšeře, to ti nezapomenu.“ Thomas začínal doceňovat, jak je Giles prohnaný, a chápat, že sám bude nějakou mazanou radu potřebovat, aby si dokázal mezi těmito lidmi udržet silné postavení.
„S radostí, lorde Thomasi, když ti má pomoc prospěla.“
„Proč tě sem Bratrstvo poslalo?“
Giles zavrtěl hlavou. „Byl jsem nejlepší bojovník, kterého se jim podařilo najít. Byl jsem na turnaj poslán z oblasti, kterou z větší části ovládají. Doufali samozřejmě, že bych turnaj mohl vyhrát a pak působit proti Boží hoře zevnitř. Dlouho předtím, než turnaj skončil, jsem si uvědomil, že nevyhraju. Ty a někteří další bojovníci jste byli jasně lepší než já. Tak jsem dal dohromady ten plán, ve kterém jsem využil Juda Isakssona… řekni mi ale, lorde Thomasi, proč jsi tady ty?“
„Já?“ zareagoval Thomas překvapeně.
„Ano. Nemyslím si, že bys kdy věřil, že je tady skutečný Thorun, který tě odmění nesmrtelností. Já jsem ti pověděl skutečný důvod, proč jsem se účastnil turnaje. Jaký byl tedy tvůj?“
„Hmm. No, boj je moje práce. Bylo to nebezpečné, jako je každý skutečný boj, ale čekal jsem, že vyhraju. Dosud jsem se nesetkal s člověkem, který by se mi mohl postavit v boji muže proti muži.“
Giles tam tiše, fascinovaně stál. „Nikdy ses nepozastavil a nezapřemýšlel o tom, že my všichni ostatní jsme si mohli říkat přesně to samé? Každý z původních šedesáti čtyř?“
Thomas zamrkal. „Ne,“ řekl pomalu. „Ne, nikdy jsem se nad tím nezamýšlel.“ Najednou si vybavil naprostý úžas v bezvousé tváři umírajícího Brama. Bylo to v druhém nebo třetím kole? Nemohl si vzpomenout, ale zdálo se, že už to bylo dávno.
Zdvihl ruku nad rameno, aby polaskal své těžké kopí, který měl na zádech. Bude si muset nechat udělat nové. Tomuhle se nejenom ulomila špička, ale ratiště bylo pošramocené a zeslabené, ocelové obloučky výztuhy pokroucené a uvolněné z úderů Thorunova meče. „Chtěl jsem moc, chtěl jsem být jedním z lidí, kteří z tohoto vršku vládnou světu.“
Giles spěšně pronesl: „Myslel sis, že pořádají turnaj, protože chtějí, aby byl nejlepší bojovník na světě vítězem na Boží hoře. A jako takový abys měl více moci a bohatství.“
„Ano. Něco takového.“
„Řekl bych, že to byl inteligentní odhad. Já jsem také věřil, že má turnaj takový účel, i když tady byly jisté věci, kterým jsem nerozuměl… tak jako tak se zdá, že jsme se mýlili. Andreas a Vnitřní kruh svým způsobem podváděli každého. Prostoduché vojáky prostoduchou historkou o bozích a nás nechali při tom, že jsme moudří a známe pravdu.“
Thomas mocně zaklel a nevynechal přitom jediného boha, na kterého si vzpomněl. „Na co jim potom byl turnaj? Andreas a jeho banda nás nesledovali, aby tleskali našemu umění nebo hovořili o našich strastech. Nikomu nedovolili přihlížet, až na několik kněží a mimozemšťany. Proč nám kázali a pobízeli nás, abychom se vraždili?“
„Chtěli nesmyslné zabíjení,“ řekl Giles, „protože živého Thoruna, který má v sobě čest a věnuje se i jiným činnostem než jen ničení, neuctívali doopravdy. Nikdy by nepřiměli množství lidí, aby uctívali jejich pravého boha, což není nic jiného než Smrt. Thorun má rád ženy, víno, dlouhé historky a jídlo. Zvláště si cení odvahy, díky níž jsou možné další ctnosti. Ale oni uctívají smrt a smrt je to, co představuje berserk, smrt beze cti a smyslu, jen pro ni samotnou.“ Giles se odmlčel, zašilhal na Thorunovy trosky na zemi, kde ležely tváří obrácenou dolů v blátě u fontány, nedaleko od těla Farleye, který stále pohledem prohledával oblohu. Pak Giles dodal: „Ne, to úplně nesedí. Máš pravdu, proč ale Andreas a ti ostatní nesledovali turnaj, aby se těšili ze zabíjení - nebo nechali jiné, aby se dívali? Mohli přijít jenom mimozemšťané… a zatímco nás sledovali, byla jim ukradena loď. Je to tak? Nejskvělejší hrdinové naší planety bojovali a umírali, aby tady posloužili jen jako návnada.“
Mnoho hlasů vykřiklo, ne jen na náměstí, ale po celém městě. Ve vzduchu se objevila mimozemská loď.
XIV
Loď se odlepila od země velmi hladce, což Suomiho naprosto překvapilo. Usnul na stole s hlavou na rukou a hned po probuzení ho přepadl ošklivý pocit, že už loď přistává, dorazila k cíli a jediná šance něco udělat je už dávno ta tam. Spěšně se obrátil, aby viděl na obrazovku monitoru na přepážce v kajutě za interkomem, a s úlevou konstatoval, že let jistě ještě není u konce. Na obrazovce se ukazoval můstek Orionu. Vysoce postavený kněz, kterému říkali Lachaise, byl usazen v prostředním pilotním křesle a nakláněl se strnule a soustředěně dopředu nad kontrolkami a přístroji. Kolem

Lachaise nervózně seděli či postávali další kněží a vojáci a přidržovali se všech možných pevných opor, na které mohli dosáhnout. Když se Suomi podíval podél vzdálenější strany můstku, viděl úzký průchod k uzavíratelným dveřím, na jehož vzdálenější straně byl stále ještě otevřený vnější poklop. Let s lodí při takovémto nastavení byl úplně bez problémů, samozřejmě za předpokladu, že se neletělo moc rychle ani příliš vysoko. Jiný voják se přidržoval u vnitřních uzavíratelných dveří a vyhlížel ven dolů otevřenými vchodem. Dalo se předpokládat, že ho tam poslali, aby pro jistotu vyhlížel, kdyby nějak selhaly obrazovky na můstku nebo (což bylo pravděpodobnější) kdyby měl pilot-začátečník problémy s výkladem toho, co zobrazovaly. S jistotu šlo říci, že jde o krátký let. Berserk musí být někde blízko a jeho věrní lidští služebníci se mu chystali ukořistěnou loď dopravit. Pak by se mohli pustit na lodi do seriózní práce. Berserk by měl operaci pod svým dohledem, a tak by mohl být připojen k počítačům na palubě, převést si je do svého mozku a převzít si různé lodní systémy pod svou správu jako rozšíření své vlastní bytosti. A potom motory... jejich převedení na smrtící stroj mohlo být provedeno podle libosti na Boží hoře nebo by mohl letět sám berserk se svou klikou věrných na nějaké bezpečné místo na neobydleném severu a tam připravit zničení světa.
Na obrazovce ve své kajutě mohl Suomi pozorovat mnoho z toho, co se ukazovalo na velké obrazovce na můstku. Neklímal dlouho, neboť byl venku ještě jasný den. Na obrazovkách sledoval, jak pozvolna mizejí zalesněné svahy Boží hory, a pak se loď mírně naklonila. Ve stejný okamžik Suomi pocítil, jak se Orion v rukou nezkušeného pilota začal ze strany přibližovat k vrcholku. Při tomto nízkém pomalém letu v atmosféře se nebudou zatěžovat s umělou přitažlivostí. Suomi v kajutě slyšel přes interkom hlasy lidí na můstku i těch, kteří s nimi komunikovali zvenku. „Schönbergu," říkal nyní Lachaise napjatě, „svítí mi teď žluté světlo na panelu životně důležitých systémů. Můžeš mi to vysvětlit?"
„Podívám se," řekl Schönbergův hlas unaveně z místa, na které Suomi neviděl. Po malé chvilce, když mu podle všeho přepnuli obrazovku, aby lépe viděl, Schönberg pokračoval: „Není se čeho obávat. Jen to připomíná, že hlavní poklop je otevřený a že bezpečnostní západky byly odpojeny, abyste mohli letět tímto způsobem. Je to jen připomínka, abyste nezapomněli a nevyletěli s tím nahoru do vesmíru." Schönberg zřejmě dosti svědomitě spolupracoval, ať už by vystaven jakémukoliv nátlaku.
Loď byla nyní přímo nad městem, nechávala se unášet jako balón na tichých motorech jen několik metrů nad nejvyššími střechami. „Leť výše, Lachaise!" vyštěkl jiný mužský hlas a Suomi spatřil vysoce postaveného kněze v bělobě a nachu, jak se nervózně otáčí v pilotním křesle a bledýma rukama trhaně pohybuje řídicí pákou sem a tam. Loď se náhle naklonila vzhůru, což přitisklo muže kolem Lachaise do křesel a ke sloupům, až se na něho začali dívat s obavami. Zrychlení nahoru ustalo, loď se na okamžik dostala do volného pádu, až se všem zatajil dech, a pak ji s několika dalšími výkyvy nahoru a dolů dostali zpátky pod víceméně pevnou kontrolu.
„Měli jste mi nechat více času, abych si to vyzkoušel!" protestoval pilot horečnatě.
„Nemáme čas," vypálil panovačný hlas nazpět. Suomi v něm nyní rozpoznal hlas Andreasův, který se ozývá zvenku. „Thorun selhal a Leros a nějaký agent Bratrstva rozbouřili lid. Naložíme našeho drahého pána a vládce na loď a vezmeme ho i s věznı do bezpečí na sever. Všechno bude v pořádku, Lachaise, stačí, když budeš opatrně manévrovat. Leť nyní nad Chrám."
Lachaise se nyní řídil podle obrazovky, která ukazovala to, co bylo přímo pod lodí. Suomimu, který mu vlastně koukal přes rameno, se naskytl zvláštní pohled, jehož význam nejprve nemohl pochopit. Blízko největší budovy ve středu města - což musel být Chrám, protože se loď vznášela takřka přímo nad ním - v další, mnohem nižší budově sundávali zevnitř kousek po kousku střechu. Dělníci byli při práci částečně viditelní, jejich ruce a paže se míhaly sem a tam a odstraňovaly kousky střechy z krajů rychle se zvětšujícího otvoru. Uvnitř se klenulo slabé lešení, na němž dělníci zřejmě stáli, a za nimi nic než temnota kterou nepřekonalo ani slunce, jež všude kolem projasňovalo ulice a zdi. Suomimu chvilku trvalo, než si uvědomil, že vnitřek budovy je temný, protože je to jedna velká díra, vyhloubená hluboko pod úroveň městských ulic.
„Řekni jim, ať s tou střechou pohnou," požádal Lachaise.
„Jste už na místě?" kontroval Andreasův hlas, ve kterém bylo zřetelně slyšet napětí. „Myslím si, že nejste na úplně správném místě."

Suomi už viděl skupiny bíle oděných, divoce pobíhajících mužů v ulicích kolem chrámového seskupení, kteří se rozmísťovali kolem dokola. Tu a tam mávl tasený meč. A vojáci ve stejnokrojích se pohybovali na chrámových hradbách. Suomi uviděl jasné problesknutí šípu letícího z ulic na hradby a další dva mířící v odvetu opačným směrem. Muž v šedém se svým velkolepým plánem vstoupit do města v přestrojení za otroka a vyvolat povstání byl možná úspěšnější, než Suomi považoval za možné.
Pokud šlo o Suomiho, udělal na pracovním stole vše, co bylo možné, a nyní nadešel čas připravit se na boj. S pocitem, že se pohybuje v jiném světě, zvedl malou, bateriemi napájenou jednotku, kterou mezitím sestavil, a rychle přešel malou místnost ke svému lůžku. Natáhl ruku, nastavil interkom do polohy MLUVIT. Stále přicházely hlasy ostatních, a i když ho stále ještě neviděli, mohl se teď vmísit do jejich rozhovoru. On ale ještě nebyl připraven.
Lůžko bylo možné přeměnit na urychlovací lože. zamýšlené k použití v případě, že by selhala umělá přitažlivost kdesi daleko ve vesmíru. Teď se úplně přeměnit nedalo, ale Suomi přehnul prostřední část čalounění přes sebe a zajistil ji na místě. Ležel tam a držel svůj malý rekordér připravený ke spuštění se zesilovačem na maximum. Ležel nepohnutě, byl napjatý a plný obav, málem nedýchal a pořád si ještě nebyl jistý, zda bude mít dostatek odvahy, aby udělal, co se musí udělat. To, že by ho to mohlo zabít, nebylo ještě tak zlé. To, že by tím nedosáhl nic jiného, než by si vysloužil pomalý a strašlivý trest od vítězného Andrease - to bylo dost možné a pravděpodobnost skoro až příliš ošklivá na to, aby ji podstupoval.
Když otočil Suomi hlavou, pořád ještě viděl obrazovku v kajutě. Lachaise se nyní s lodí pohyboval na kraji velké díry, neomylně se s raketou chystal klesnout dovnitř. Střecha byla odstraněna až k okrajům. Nepevné lešení, které nechali

uvnitř, by se pod vahou pancíře Orionu rozpojilo jako pavučina. Všechno to bylo dobře naplánované a zorganizované. Andreas a ostatní se na únos kosmické lodi museli připravovat velmi dlouho. Kdo jim řekl, jak vyprojektovat díru, jak musí být velká, aby unesla takový druh lodi, který lidé nejspíše použijí na nepovolené lovecké výpravě? Samozřejmě, že jejich pán a vládce, Smrt… Smrt znala veškeré velikosti a tvary lidských kosmických lodí, bojovala proti nim už po tisíce let.
Lachaise v pilotním křesle s muži, kteří je zespodu naváděli, a s pozorovatelem u otevřeného poklopu komunikoval v úsečných větách. Loď začala klesat. Dolů a dolů - ukázalo se ale, že je to špatný začátek, a Lachaise ji musel vyrovnat a znova ji vynést nahoru, zanechávaje za sebou tenkou stopu bílého prachu z místa, kde se tvrdý trup lodi jemně otřel o římsu a shodil dolů pár koleček zdiva.
Šli nahoru a stranou o takřka nepostřehnutelnou vzdálenost a začali znovu klesat. Lachaise měl pravděpodobně od přírody technický a organizační talent, rozhodně se však rychle učil. Tentokrát byl pomalý sestup správný.
S prstem na spínači rekordéru uvažoval Suomi o nekonečných hloubkách vlastní proměny, propastech náhlé smrti či pomalé porážky a někde v koutku se skrývalo místečko pro vítězství. V skrytu duše přemítal, jestli je to ten druh pocitu, který vyhledávají Schönberg, další lovci i muži, kteří proti sobě stojí v turnaji, kdy vědomí holé existence tepá každou vteřinou prožitku.
Dokáže přijmout všechny možnosti. Dokáže udělat, co se musí udělat. Loď sestupovala dolů do díry. Teď jde o načasování a taktiku. Na dně by mohli také odpojit motory, takže nebylo na co čekat. Právě v tomhle okamžiku, při vstupu do jámy, ještě stále byli více venku než uvnitř, právě teď by bylo příliš brzo.
Čekal celou věčnost, loď už musí být ve čtvrtině cesty dolů.
V polovině. Věčnost ubíhala.
Teď. S téměř nesnesitelnou úlevou a vykoupením z duševního vypětí se Suomi dotkl vypínače na malé krabičce, kterou držel.

Systémem interkomu na Orionu se rozlehl ostrý a mocně zesílený hlas Johanna Karlsena, přes rádiové spojení z můstku ven, přes otevřený hlavní poklop, burácel tak hlasitě, že se určitě rozléhal do celého blízkého města: „MLUVÍ VRCHNÍ VELITEL. VÝSADKOVÉ SKUPINY SE PŘIPRAVÍ. NAJDĚTE BERSERKA…“
To ještě nebylo celé, ale bylo to přehlušeno jiným hlasem, hlasem, který mohl patřit jen berserkovi a který duněl a řval z nějakého skrytého místa: „MOTORY NAPLNO. VE JMÉNU SKVĚLÉ SMRTI, MOTORY HNED NAPLNO. ZABÍT JOHANNA KARLSENA, JE PRAVDĚPODOBNĚ NA PALUBĚ. NAŘIZUJI VÁM, LACHAISE, MOTORY NAPLNO. ZABÍT JOHANNA KARLSENA, ZABÍT -“
A pak byly oba hlasy přehlušeny, pohřbeny a zahlazeny prudkým výbuchem způsobeným nastavením motorů lodi na plný chod, jež byla nejen hluboko v planetární gravitační studni, ale také skoro úplně pohřbená v hmotě Boží hory. Se Suomim, který byl dobře chráněn čalouněným lůžkem a který se držel, jak jen to bylo možné, to zatřáslo, jako by se ocitl v čelistech ledovcové příšery, přitlačilo ho to k přepážce u lůžka, pak ho to znovu vyhodilo. Od toho, aby se rozmázl na přepážce druhé straně kajuty, ho uchránily jenom pásy. Běžná světla v místnosti zhasla a ve stejnou chvíli zazářila nad dveřmi světla nouzová.
Pak náhle zmizelo zrychlení, následovalo ticho a pokračující klesání. Pád skončil hlučným a mohutným nárazem, při němž se otřásaly všechny kosti, který byl ale přesto mnohem blíže k lidmi snesitelné hodnotě na stupnici fyzikálních jevů než první výbuch motoru. Loď odskočila, znova narazila, zakymácela se a otřásla, aby nakonec přešla do rozechvělého klidu, s palubami nakloněnými o čtyřicet stupňů od vodorovné polohy. Všude se rozhostilo ticho. Obrazovka v Suomiho kajutě byla vyřazená, její povrch jen poblikával zrněním.
Suomi uvolnil pásy ze svého lůžka a vylezl po šikmém spádu paluby, aby se dostal ke dveřím. Nepovedlo se mu sebrat rozházené předměty, ještě než začala bojová akce, a tak bylo v kajutě všechno na cucky, i když nic nevypovídalo o zničení konstrukce. Loď před tím zachránila pravděpodobně síla trupu. Dveře kajuty násilím otevřel, když sundal závoru.
Dovnitř se sesulo tělo vojáka, který byl buďto mrtvý, nebo v bezvědomí, ale v každém případě měl zlomené nohy. Suomi vysunul hlavu do chodby, rozhlížel se a poslouchal. Všude panovalo ticho a nic se v záři nouzových světel nepohnulo. Také tady byla paluba, přepážky i strop na místě.
Otočil se k padlé hlídce a usoudil, že ten muž je pravděpodobně mrtvý. Tíže viny nebo radost z vítězství se může dostavit později, pomyslel si. V tu chvíli Suomi zvažoval pouze to, zda se má ozbrojit mužovým mečem mírumilovně spočívajícím v jeho pochvě. Nakonec ho tam nechal. Meč v jeho ruce by nikomu nepomohl a nejméně jemu samotnému.
Zabouchal na dveře kajuty Barbary Hurtadové, a když se ozval slabý hlásek, otevřel je a vstoupil. Seděla na podlaze, na kupičce pestrobarevných šatů z vysypaného šatníku, na sobě měla neladící chlupatý háv, vlasy rozcuchané. Opírala se o křeslo, které muselo být připevněno k palubě.
„Myslím, že mám zlomenou klíční kost,“ řekla mdle. „I když možná ne. Můžu hýbat rukou.“
„Já jsem to udělal,“ vysvětlil. „Promiň. Nešlo tě předem nějak varovat.“
„Ty?“ Zdvihla obočí. „To je v pořádku. Nadělal jsi tolik škody taky těm hajzlům venku?“
„Doufám, že ještě víc. Tak jsem to myslel. Půjdeme ven a podíváme se. Můžeš chodit?“
„S největší radostí půjdu a podívám se na jejich polámaná těla, jenže to asi nepůjde. Přikurtovali mě řetězem k lůžku, díky čemuž nejsem mrtvá. Ty věci, co jsem musela dělat. Vždycky jsem byla zvědavá, co jsou vojáci zač, a teď jsem to konečně zjistila.“
„Jdu se ven porozhlédnout.“
„Neopouštěj mě, Carlosi.“

Na můstku to vypadalo velmi špatně nebo velmi dobře, záleželo na úhlu pohledu. Suomi předpokládal, že byl k motorům blíže než kajuty. Lachaise, připoutaný k čalouněnému křeslu uprostřed, se nakláněl dozadu s otevřenýma očima a rozhozenýma rukama, aniž by na něm byla patrná nějaká zranění, což neubíralo nic na faktu, že je jednoznačně mrtvý. Zesílený tok neutronů na místě, kde se pole pohonu zhroutila, byl při takových katastrofách jednou z příčin úmrtí, vzpomněl si Suomi na jednu knihu. Lachaise zahynul šťastně, o tom nebylo pochyb, ve slepé poslušnosti svému bohu, snad věřil nebo doufal, že opravdu zabíjí Johanna Karlsena. Ve jménu skvělé Smrti… ano.
Kněží a vojáci kolem Lachaise, kteří mu pomáhali a hlídali ho, nebyli připoutáni do polstrovaných křesel. Ať už to byly neutrony nebo ne, vypadali teď jako spousta těch, kteří prohráli v turnaji. Tuto žeň si mohl dnes připsat berserk. Někteří ještě dýchali, ale žádný z nich už nebyl nebezpečný.
Hlavní poklop byl stále otevřený, jak Suomi zjistil pohledem z můstku, byl ale zcela ucpán rozpadlým bílým zdivem a mohutnými zlámanými trámy; částmi Chrámu nebo něčího domu. Loď nakonec spočinula ve městě. Bylo dost pravděpodobné, že mnoho lidí zahynulo mimo loď, ale Boží hora nebyla srovnána se zemí a velké množství lidí bylo nepochybně stále ještě naživu. Nějaký přeživší velitel se sem nakonec bude chtít prokopat, nejspíš aby se pomstil za tu spoušť.
S jistými obtížemi si Suomi proklestil cestu k Barbařině kajutě a podařilo se mu uložit se do sedu vedle ní. „Východ je zahrazen. Zdá se, že budeme muset čekat.“ Stručně popsal krveprolití, které viděl.
„Buď tak hodný, Carlosi, a přines mi z lékárničky prášky proti bolesti a pití.“
Vyskočil. „Samozřejmě. Promiň, nenapadlo mě to Vodu?“
„Nejdřív. Pak něco jiného, jestli není všechno v mém baru rozbité.“

Stále tam spolu seděli, když se asi tak po jedné a půl standardní hodině poté, co se začal ozývat velký hluk z kopání a odhazování zbytků od vchodu, objevil ve dveřích kajuty Leros a oddíl ozbrojených mužů s meči v rukou a plným bojovým vybavením. Suomi, který odevzdaně naslouchal, jak se blíží, pohlédl na Lerose a pak zavřel oči, protože se nedokázal dívat, jak na něj dopadne meč.
Nic na něj nedopadlo. Neslyšel nic kromě slabého cinkání a řinčení, otevřel oči a spatřil Lerose a jeho družinu, jak před ním zbožně a nemotorně klečí na kolenou na nakloněné palubě. Mezi nimi byl muž v šedém, který se nedíval o nic méně bázlivě než ostatní, nyní však třímal meč namísto kyje.
„O polobože Johanne Karlsene,“ pronesl Leros s hlubokou vážností, „ty, jež nejsi robotem, ale žijícím mužem a ještě víc, odpusť nám, že jsme tě nepoznali, když jsi chodil mezi námi! A přijmi naši věčnou vděčnost, že jsi znovu přelstil naše odvěké nepřátele. Zničil jsi stroj smrti v jeho tajném doupěti a většinu jeho služebníků s ním. Buď potěšen zprávou, že já sám jsem vyřízl srdce arcizrádci Andreasovi.“
Nakonec ho asi zachránila Barbara. „Pan Karlsen byl raněn, omráčen,“ řekla. „Pomozte nám.“
O pět dní později seděli polobůh Johann Karlsen, který býval Carlosem Suomim, a Athena Poulsonová, oba živí a zdraví, u malého stolu v rohu na bývalém chrámovém nádvoří. Před poledním sluncem Planety lovců je stínil roh zbořené hradby a oni z nevelké vzdálenosti přihlíželi, jak otroci při čištění sutin vytrvale postupují kupředu. Loď tam stále ležela, padesát či šedesát metrů od chrámového komplexu, obklopená hromadami ruin zbouraných budov, které tam zůstaly poté, co se zničily motory.
Kromě stoupenců kultu zabitých v lodi či popravených později Lerosem zemřelo během pohromy také nemálo lidí, z nichž většina nikdy o berserkově existenci nevěděla. Suomi přesto spal dobře, neboť milióny nevinných lidí na celé planetě žily a dýchaly.
„Tak, Oscar mi to všechno konečně vysvětlil,“ oznámila Athena. „Slíbili mu, že mu dají možnost bojovat, dostat se k berserkovi a zničit ho, když bude spolupracovat.“
„A on tomu uvěřil?“
„Říká, že věděl, že to byla strašně malá šance, ale žádná lepší se nenaskytla. Na loď by ho vůbec nepustili. Musel jen sedět v kobce a odpovídat na otázky Andreasovi a Lachaisovi. A také berserkovi, který s ním nějakým způsobem mluvil přímo.“
„Aha.“ Suomi usrkl ze svého zlatého poháru zkvašené mléko. Schönbergovi se z něj možná udělalo špatně, ale jeho žaludek ho dokázal strávit bez nějakých obtíží a on mu postupně přišel na chuť.
Athena na něho přes malý stůl pohlížela téměř zasněně. „Carlosi, ještě jsem neměla příležitost ti říct, co si myslím,“ řekla teď měkce a tiše. „Byl to tak prostý nápad. Myslím samozřejmě prostý ve smyslu něčeho původního, vytříbeného. A skvělého.“
„Hm?“
„Jak jsi využil nahrávek Karlsenova hlasu a vyhrál bitvu.“
„No dobře. To bylo prosté, slepit dohromady nahraná slova do pár obratů, které berserk musel považovat za patřičně hrozivé. Hlavní věc byla, aby berserk poznal jeho hlas a spustil nejsilnější a nejunáhlenější akci, která by Karlsena mohla zabít, přičemž zapomněl na všechno ostatní a byl svolný zničit sám sebe.“
„Ale vymyslet to bylo skvělé a udělat to, to vyžadovalo odvahu.“
„No. Když jsem slyšel, že se jeho služebníci bez nějakého zřejmého důvodu ptají na Karlsena, napadlo mě, že máme možná čest s některým z těch smrtících strojů, s berserkem, který byl naprogramován, aby šel zvlášť po Karlsenovi. I kdyby to byl jen obyčejný berserk - cha, co to POVÍDÁM? - Karlsenova smrt byla v jeho programu považována za jeden z prvořadých cílů, pravděpodobně vyšší než vylidnění menšího světa. Vsadil jsem na to, že zapomene na další plány a zničí loď, že bude považovat za pravděpodobné, že se Karlsen nějak skrývá na Orionu i se svou tajnou výsadkovou skupinou.“
„Vypadá to jako úplný nesmysl.“ Hned vzápětí se Athena pokoušela spěšně zmírnit odsudek, který v tom byl obsažen.

„Myslela jsem -“
„Nevypadá to jako úplný nesmysl. Ale jak já to chápu, berserk nikdy nebyl silný v kramflecích, pokud měl předvídat lidské chování. Možná si myslel, že ho nakonec Andreas zradil.“

Převtělený bůh Thorun, což nebyl nikdo jiný než Thomas Svěrák, vešel vznešeně na nádvoří na jeho druhém konci, následován zástupem kněží a sochařů, kteří si dělali náčrtky pro novou sochu s kopím. Suomi pomalu vstal ze svého křesla a mírně se uklonil směrem k Thorunovi. Thorun mu s úsměvem a zdvořilým pokynutím pozdrav oplatil.
Carlos a Thomas si rozuměli překvapivě dobře. Lidem se v době krize musela dodat jistota, společnost potřebovala podat pomocnou ruku. Věřili opravdu Leros a ostatní zbožní vůdci, že se mezi nimi nyní pohybují bůh a polobůh? Zřejmě ano, přinejmenším v koutku duše a přinejmenším pokud taková víra vyhovovala jejich potřebám. Snad to byla i v jistém smyslu pravda, že se zde pohybuje Karlsen.
Také muž s pískově žlutými vlasy, nyní známý jako Kancléř Giles, Thorunův věrný společník a rádce, měl do značné míry zásluhu na tom, jak společnost na Boží hoře poměrně hladce přestála zvraty několika posledních dní. Bohužel pro Bratrstvo. No, pomyslel si Suomi, svět s vítězným Bratrstvem by nebyl lepší, než bude svět Boží hory bez svého tajného zloducha.
Schönberg se procházel kolem své poničené lodi. Barbara Hurtadová šla po jeho boku a naslouchala mu, když zdůrazňoval hlavní rysy systému, podle kterého otroci odklízeli sutiny. Šlo o výsledek jeho odborného posouzení problému. Včera o tom mluvil se Suomim. Schönberg teď ukazoval na místo, kde bylo z matematického hlediska nejefektivnější kupit odpad. Leros a jeho klika nechal Schönberga málem popravit za kolaboraci, ale na zásah poloboha Karlsena uchránil jeho život a navrátil mu svobodu.
Potom, co se stalo Celestě Cervetusové a Gusovi De La Torremu - jejichž zmrzačená těla nalezli na vršku malé hory lidských a zvířecích kostí v tajné kostnici hluboko pod Chrámem -, nemohl Suomi Schönberga ani nikoho jiného obviňovat z kolaborace. Schönberg mu vyprávěl historku o nelítostných pozemšťanech, kteří ho přijdou pomstít, historka, která bohužel nebyla nic jiného než pouhý bluf. Suomi měl přesto pocit, že Schönberg něco vynechává, že se toho mezi ním a Andreasem odehrálo více, než je ochoten vypovědět.
Nu, do toho nebude šťourat. Loď byla nenapravitelně poškozená a ti, co zbyli z lovecké výpravy, budou muset žít s ostatními na této planetě se vší pravděpodobností po neurčitý počet standardních let, než se tady naskytne nějaká další loď.
Athena upila studenou vodu z pěkného poháru a Suomi si trochu přihnul zkvašeného mléka ze svého. Přestála krizi bez úhony zamčená ve svém pokoji - snad by byla obětována další den -, než loď narazila a Chrám se jí zřítil málem pod nohama. I potom to s ní jen zatřáslo. Byla nezávislou, soběstačnou ženou a náhodou ji přinutili, aby bez pohnutí seděla jako nějaká starověká hrdinka, zatímco všude kolem ní bojovali muži.
„Co máš v úmyslu ty, Carle?“
„Mám tušení, že se lidem polobůh Karlsen dříve či později omrzí, jenom doufám, že se to nestane dřív, než se ukáže nějaká loď. Myslím, že do té doby se budu držet zpátky, jak se říká.“
„Ne, já mám na mysli plány Carlose Suomiho.“
„No.“ Najednou zapřemýšlel, jestli ji někdo z obyvatel planety, ještě před krizí, neslyšel oslovovat ho Carl, jak to často dělala. Přemýšlel také, zda to nemohlo přispět k té šťastné záměně. No nevadí.
No nicméně, jen před pár dny by plány Carlose Suomiho rozhodně zahrnovaly Athénu. To bylo ale ještě předtím, než ji viděl dychtivě přihlížet, jak se mezi sebou muži vraždí.
Ne. Díky. On sám samozřejmě nyní zabil více lidí, než ona kdy viděla umírat - ale v jádru byl stále ještě pacifista, ještě více než kdy jindy, a to ona nebyla. A takhle nějak na celou věc pohlížel.
A Barbara. Ta stála vedle Schönberga, který ji poučoval, čas od času ale pohledem zabloudila k místu, kde seděl Suomi. Suomi chtěl, aby zažila hezké věci. Minulou noc s ním sdílela lože. Ti dva se smáli svým maličkým rankám, porovnávali si odřeniny. Ale… je to jen děvče na hraní. Ne. Jeho život by šel dál stejnou cestou, i kdyby Barbaru už neviděl.
Jaké tedy měl plány, jak už to Athena formulovala? Moře je plné ryb, neboli parafrázované, za bílými hradbami Boží hory se jich pár upejpavých a skrytých taky najde. Stále toužil po ženě, ovšem i v jiném smyslu než jen v tom jednom.
Schönberg teď ukazoval k obloze. Vyroste tak vysoko jeho hora odpadu? Pak Barbara vyskočila nadšením, Suomi vzhlédl a uviděl loď.
V příštím okamžiku všichni pobíhali, křičeli, sháněli se po nouzových vysílačkách, které kvůli Schönbergovu přání odnesli z Orionu a měli je při ruce. Někteří přičinliví obyvatelé planety je založili. Nevadí. Loď rychle klesala, přitahována nápadným vzezřením města na vrcholku hory i Orionem. Šlo o stříbřitou kouli, v každém ohledu podobnou Schönbergově stroji. Divoce mávající pozemšťané a lidé z Planety lovců jí ukazovali, aby přistála na vyčištěném kousku mezi sutí.
Přistávací vzpěry se vysunuly dolů, motor zhasl, poklop se otevřel, přistávací rampa byla vystrčena. Objevil se vysoký muž, jehož bledost byla následkem mládí stráveného na Venuši, s dlouhými kníry navoskovanými a vytvarovanými do tvaru oblíbeném na té planetě. Četné známky přátelského přivítání ho uklidnily, a tak vykročil do poloviny rampy a nasadil si do místního poledne sluneční brýle. „Jak se máte, lidi, Steve Kemalček, Venuše. Řekněte mi, co se to tady stalo, zemětřesení?“
Thorun a velekněz Leros stále zvažovali, kdo z nich by měl pronést uvítací řeč. Suomi popošel k rampě a nenuceně pronesl: „Něco takového. Ale teď už to je pod kontrolou.“
Zdálo se, že si muž oddechl, když slyšel dobře známý pozemský přízvuk. „Vy jste ze Země, že? To je vaše loď. Už jste si zalovili? Právě jsem byl na severu a mám odtamtud kupu holotrofejí… ukážu vám je později.“ Snížil hlas do důvěrnějšího tónu. „A řekněte mi, je ten turnaj opravdu tak dobrý, jak jsem slyšel? Ještě probíhá, ne? Není to snad

právě tady?“